

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 472 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εργαζόμενοι

Να προετοιμάσουμε την πάλη ενάντια στο αντεργατικό έκτρωμα
σελ. 4

21ο Συνέδριο ΚΚΕ
Κριτική στις θέσεις της ΚΕ (β' μέρος)
σελ. 10

Διεθνή
Η πολιτική της νέας διακυβέρνησης Μπάιτεν
σελ. 12

Ιστορία
Η πορτογαλική επανάσταση των Γαριφάλων
σελ. 15

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιζόμενους υγειονομικούς

Το ασίγηστο μίσος της επιδεικνύει η (ά)χριστη κυβέρνηση της ΝΔ απέναντι στο Εθνικό Σύστημα Υγείας και σε όσους εργαζόμενους στον χώρο μιλούν με την γλώσσα της αλήθειας — ακόμα κι αν χθες τους χειροκροτούσε υποκριτικά ως ήρωες.

Ήδη αρκετοί συνάδελφοί μας (πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ, πρόεδρος της ΕΝΙΘ Δ. Κατσιμπα, δεκάδες συνδικαλιστές σωματείων των νοσοκομείων κ.α.) αντιμετωπίζουν κατηγορίες, γιατί παραβίασαν την χουντική απαγόρευση των διαδηλώσεων ή γιατί αποκάλυψαν τις ανεπάρκειες και τα ψέματα της κυβέρνησης στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Ταυτόχρονα πάρα πολλοί γιατροί ή νοσηλευτές σε όλη χώρα δέχονται διοικητικές ποινές, παραπομπές σε ΕΔΕ, απειλές, προσβολές και «προειδοποιήσεις» για να μην αποκαλύπτουν την πραγματικότητα της εγκληματικής διαχείρισης της πανδημίας από την κυβέρνηση!

Στην **Θεσσαλονίκη** ασκήθηκε, από τον διοικητή του ΑΧΕΠΑ Π. Παντελιά-

δη, εναντίον του Σ. Σιούλη, μέλους του προεδρείου της ΕΝΙΘ και πρόεδρο των γιατρών του νοσοκομείου, δίωξη για διασπορά ψευδών ειδήσεων και απειλή εγκληματικών ενεργειών! Ο συνάδελφος Σιούλης είχε δηλώσει τον περασμένο Νοέμβριο, σε ημέρα εφημερίας του νοσοκομείου, ότι υπήρχε μηδενική διάθεση κλινών. Την ίδια ημέρα, η διοίκηση **μετονόμασε** Μονάδες Ανάνηψης άλλων κλινικών σε «ΜΕΘ για Covid» και προσπάθησε έτσι να διαψεύσει τις δηλώσεις του Σιούλη. Πρόσφατα, ο Σιούλης κλήθηκε από τον εισαγγελέα για κατάθεση λόγω της δίωξής του. Στις 24/03/21 πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου με αίτημα την απόσυρση της άδικης δίωξης όπου μεγάλη ήταν η συμμετοχή εργαζόμενων και αλληλέγγυων. Η διοίκηση του νοσοκομείου παραμένει αδιάλλακτη στις απόψεις της ακόμα και μετά από την μαζική κινητοποίηση. Το σωματείο εργαζόμενων του ΑΧΕΠΑ συλλέγει υπογραφές ενάντια στη δίωξη.

Στην **Αθήνα**, η διοίκηση του αντικαρκινικού νοσοκομείου «Αγιος Σάββας» προχώρησε σε απόλυση στις 31/03/21 του προέδρου του Σωματείου Εργαζομένων του και μέλος του Δ.Σ. της Ένωσης Ιατρών Νοσοκομείων Αθηνών-Πειραιά (ΕΙΝΑΠ), του Κ. Καταραχιά, μετά από 10 χρόνια εργασίας του στο νοσοκομείο. Πρόκειται μάλιστα για την πρώτη απόλυση προέδρου σωματείου στο δημόσιο από το 1974! Ο κ. Καταραχιάς, τόλμησε να υπερασπιστεί συναδέλφους του που περνούσαν από Ένορκη Διοικητική Εξέταση (ΕΔΕ) γιατί νόσησαν από COVID-19!

Για να καλύψει τις ανεπάρκειες και τα ψέματα της όσον αφορά την αντιμετώπιση της πανδημίας η κυβέρνηση της ΝΔ έχει εξαπολύσει εκστρατεία λάσπης και διώξεων στο σύνολο των εργαζόμενων και της νεολαίας είναι ο μόνος τρόπος και η μοναδική ασπίδα προστασίας απέναντι στο διαρκές έγκλημα της κυβέρνησης σε βάρος της υγείας και των ζώων μας.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς να πονάει, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ο εμφύλιος πόλεμος στη Ρωσία (1918-1923)**

Συγγραφέας: Κωνσταντίνος Σηφάκης

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2021

Σελίδες: 298

Τιμή: 10 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν τη μελέτη του Κωνσταντίνου Σηφάκη, **Ο Εμφύλιος πόλεμος στη Ρωσία 1918-1921**. Ένα θέμα δύσκολο, σχεδόν άγνωστο στη χώρα μας, αλλά και εξαιρετικά σημαντικό. Για το τι έγινε στα 3-4 χρόνια του εμφυλίου πολέμου, για την πλήρη κατανόηση της Οκτωβριανής Επανάστασης και για τις επιπτώσεις που είχε πάνω στο πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο και τη σοβιετική εξουσία.

Το 1917, τη χρονιά των επαναστάσεων του Φεβρουαρίου και του Οκτωβρίου, η οικονομία της Ρωσίας ήταν στα όρια της πλήρους κατάρρευσης. Οι τιμές, ειδικά των βασικών αγαθών και ο πληθωρισμός κάλπαζαν, οι συγκοινωνιακές υποδομές είχαν καταστραφεί, τα εργοστάσια σχεδόν δεν λειτουργούσαν, στις πόλεις υπήρχαν σημαντικές ελλείψεις τροφίμων, εκτός των άλλων, επειδή ένα μεγάλο μέρος των αγροτών είχε επιστρατευθεί με αποτέλεσμα η αγροτική παραγωγή να μειωθεί

δραματικά. Όλοι ήθελαν την αλλαγή. Όμως το όραμα της αλλαγής, διέφερε από κόμμα σε κόμμα και από κοινωνική ομάδα σε κοινωνική ομάδα: οι ακροδεξιοί οραματίζονταν μια νέα μεγάλη αυτοκρατορία που θα αντιστασσόταν στον υπόλοιπο κόσμο, οι φιλελεύθεροι οραματίζονταν τον εκδυτικισμό... οι μπολσεβίκοι μια προλεταριακή επανάσταση. Μετά την αποτυχία των δυνάμεων που ήρθαν στην εξουσία με την Φεβρουαριανή Επανάσταση, το μπολσεβίκικο κόμμα κέρδισε την εμπιστοσύνη των μαζών και πραγματοποίησε την Οκτωβριανή Επανάσταση, αλλάζοντας πλήρως τις οικονομικές και πολιτικές σχέσεις στη Ρωσία. Με τη νίκη τους οι μπολσεβίκοι δεν κληρονόμησαν μόνο τη διαλυμένη οικονομία αλλά και τον πόλεμο (Α' Παγκόσμιος Πόλεμος) και επιπλέον λίγους μήνες-ή καλύτερα λίγες μέρες- αργότερα θα ξέσπαγε ο τρομερός εμφύλιος πόλεμος...

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνασσα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η μεγάλη διαδήλωση διαμαρτυρίας των κατοίκων της Νέας Σμύρνης, με αφορμή τον αναίτιο ξυλοδαρμό ενός νεαρού κατοίκου της συνοικίας, και οι διαδηλώσεις και κάθε είδους εκδηλώσεις που επακολούθησαν σε πολλές συνοικίες των Αθηνών όπως και σε άλλες πόλεις, έδειξαν ότι η κυριαρχία της κυβέρνησης Μητσοτάκη αρχίζει και κλονίζεται σοβαρά. Η Νέα Σμύρνη δεν ήρθε ξαφνικά, όπως και ο ξυλοδαρμός, ήταν μόνο η αφορμή. Ήταν μια σημαντική στιγμή σε μια σειρά συγκεντρώσεων, διαμαρτυριών, διαδηλώσεων, εργατικών κινητοποιήσεων και απεργιών (διαδηλώσεις συμπαράστασης προς τον απεργό πείνας Κουφοντίνα, διαρκείς κινητοποιήσεις φοιτητών-εκπαιδευτικών ενάντια στους νόμους Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη, άρνηση εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση, απεργία Ναυτεργατών, διαρκείς κινητοποιήσεις υγειονομικών κ.λπ.) που από την αρχή του 2021 έχουν εισβάλει και λίγο ως πολύ κυριαρχούν στην πολιτική ζωή.

Αρχή ξεσπάσματος της οργής

Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν «ανατρέψει» την ζοφερή κατάσταση που έχουν επιβάλει οι ά(χ)ριστοι νεοφιλελεύθεροι από την ημέρα που ανήλθαν στην εξουσία με μια σειρά αντεργατικών και αντιδημοκρατικών μέτρων, με τις απαγορεύσεις, συλλήψεις, αστυνομοκρατία και τρομοκρατία. Με πρόσχημα την πανδημία και με την βοήθεια των ιμπεριαλιστών και μιας χούφτας αργυρώνητων δημοσιογράφων ξεθεμελιώνουν τα πάντα: κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Αυτό το οποίο επιβάλουν σταδιακά και μεθοδικά είναι μια δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα. Γιατί γνωρίζουν –περισσότερο από τον καθένα– η αστική τάξη και οι εκπρόσωποι της ότι έρχονται πολύ χειρότερες μέρες από αυτές που γνωρίσαμε την προηγούμενη δεκαετία, καθώς και ότι τα μνημόνια που ετοιμάζονται σε βάρος του ελληνικού λαού θα είναι χειρότερα από τα προηγούμενα. Αυτό δείχνουν όλα τα στοιχεία της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού: η συνεχής συρρίκνωση του ΑΕΠ, η διαρκής αύξηση των ελλειμμάτων, όλων των χρεών,

των πτωχεύσεων, των χρεοκοπιών, η καθίζηση των επενδύσεων, το μέγαλωμα των φαραωνικών ανισοτήτων, της ανεργίας, της φτώχειας...της διάλυσης της υγείας, της παιδείας κ.ά.

Για να αντιμετωπίσουν αυτήν την κατάσταση οι ακραίοι νεοφιλελεύθεροι της κυβέρνησης χρησιμοποιούν τα ασύστολα ψέματα, τη συκοφάντηση των εργαζομένων, των συνδικαλιστικών οργανώσεων, των κινητοποιούμενων και βέβαια την τρομοκρατία που θυμίζει άλλες, παλαιότερες εποχές. Η πολιτική τους για να προλάβουν τις αναμενόμενες αντιδράσεις έχει όλα τα χαρακτηριστικά μιας προληπτικής αντεπανάστασης. Βασικό εργαλείο –προς το παρόν– για την εφαρμογή της και συνολικά γι' αυτήν την κατάσταση είναι τα ειδικά σώματα της αστυνομίας (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΡΑΣΗ, ΕΚΑΜ κ.α.), τα οποία εξοπλίζουν όλο και περισσότερο, και φασιστικοποιούν για να τρομοκρατούν και να επιβάλουν τον φόβο. «Ο τρόμος είναι εργαλείο κοινωνικής υγιεινής» είπε ο Λένιν. Άλλωστε τα κατασταλτικά μέτρα δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο. Στη Γαλλία όπως και σε μια σειρά άλλες χώρες (Ιταλία, χώρες Βίσεγκεραντ κ.λπ.), γίνονται τα ίδια και χειρότερα. Η άνοδος των Δημοκρατικών στην εξουσία των ΗΠΑ και η επαναφορά μιας ψυχροπολεμικής πολιτικής είναι σίγουρο ότι θα ενισχύσει παραπέρα τη στρατηγική της καταστολής και της έντασης που εφαρμόζουν όλες οι κυρίαρχες τάξεις σ' όλο τον κόσμο.

Όμως, αυτή η πολιτική της καταστολής, της αστυνομοκρατίας και της τρομοκρατίας είναι ταυτόχρονα και ένδειξη αδυναμίας. Αυτό δείχνουν οι εμφανίσεις του Μητσοτάκη κ.ά., που: α) προσπαθούν να συμψηφίσουν τον τραυματισμό ενός αστυνομικού με το όργιο τραμπουκισμών, ξυλοδαμών ταπεινώσεων και διώξεων που έχουν επιβάλει στην κοινωνία, β) εμφανίζονται «ενωτικοί», ενάντια στη βία «από όπου και αν προέρ-

χεται», υπερασπιστές της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου. Μέχρι και ο Χρυσόχοϊδης φόρεσε προβιά και παριστάνει τον υπερασπιστή της Δημοκρατίας! Ωστόσο, αυτή η αδυναμία της κυβέρνησης δεν σημαίνει ότι έχουμε μια συνολική αλλαγή της κατάστασης μετά την μεγάλη υποχώρηση των αγώνων και τη συνολική του εργατικού κινήματος. Ούτε πολύ περισσότερο αλλαγή της πολιτικής που εφαρμόζει και προσπαθεί να επιβάλει στην κοινωνία: της βίαιης φτωχοποίησης και της άγριας καταστολής. Και τα δυο είναι στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης και των εκπροσώπων της – όλων των εκπροσώπων της, δηλαδή όλων των αστικών κομμάτων (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΜΕΡΑ25) και ατόμων.

Η μεγάλη υποχώρηση των αγώνων και των κινητοποιήσεων που είχαμε την προηγούμενη περίοδο δεν σημαίνει ότι η αηδία, ο θυμός, η οργή και η κοινωνική πόλωση έπαψαν να μεγαλώνουν. Αυτό που συμβαίνει από την αρχή του 2021 δεν είναι τίποτα άλλο παρά το ξέσπασμα της οργής. Οργής που γίνεται πράξη ξεπερνώντας τον φόβο και τον τρόμο –έστω και μερικώς– που επέβαλαν και επιβάλουν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί και το Κράτος έκτακτης Ανάγκης.

Η κυριαρχία τους κλονίζεται

Η «κυριαρχία» των άθλιων νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη οφείλεται περισσότερο στην ολέθρια διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, στον αποπροσανατολισμό και απογοήτευση που προκάλεσε στις εργατικές και λαϊκές μάζες που όξυναν τις υπαρκτές αδυναμίες του εργατικού κινήματος. Η πολιτική τους έχει αποτύχει παντού, όπως άλλωστε και γενικά του νεοφιλελευθερισμού να αντιμετωπίσει την πολύπλευρη και δομική κρίση του καπιταλισμού. Ακόμη χειρότερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα έκρηξη της εθνικής και παγκόσμιας κρίσης πολύ χειρότερη από εκείνη του 2008. Αυτά

που ψελλίζουν τα αστικά επιτελεία περί «βιώσιμης πράσινης ανάπτυξης», «πράσινου κοινωνικού συμβολαίου», «ανθεκτικότητας» των κοινωνιών απέναντι στις προκλήσεις της «νέας εποχής» (ρομποτική, ψηφιακή οικονομία, «κυκλική κοινωνική οικονομία», «νεοφρεϊές επιχειρήσεις», «συμμετοχική δημοκρατία») δείχνουν μόνο την αοριστία και την έλλειψη ενός συγκεκριμένου σχεδίου, πέρα από τον όλο και πιο ακραίο νεοφιλελευθερισμό, δηλαδή τη λυσσασμένη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Ωστόσο, όσο αδύναμοι και να είναι ο Μητσοτάκης, η άθλια παρέα του και όλα τα μνημονιακά κόμματα, όσο αδύναμα, αόριστα και καταστροφικά είναι τα προγράμματά τους, και ακόμη χειρότερα όσο και αν είναι βέβαιο ότι μας οδηγούν στην πλήρη οικονομική καταβαράθρωση του βιοτικού μας επιπέδου, στην αφαίρεση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών δεν πρόκειται να φύγουν μόνοι τους. Γι' αυτό άλλωστε χρησιμοποιούν την μαζική καταστολή/τρομοκρατία και επιβάλουν ένα αστυνομικό ολοκληρωτικό κράτος, ένα Κράτος Έκτακτος Ανάγκης.

Πρέπει να απαλλαγούμε από όλους αυτούς πριν είναι πολύ αργά, πριν έρθουν τα χειρότερα. Γι' αυτό πρέπει να συνεχίσουμε τους αγώνες μας, πρέπει να στρέψουμε προς το δικό τους στρατόπεδο τον φόβο και την τρομοκρατία που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Μπορούμε, δεν είναι πανίσχυροι, αυτό έδειξαν σε τελευταία ανάλυση η προστασία που ζητούν πίσω από τις σιδερόφρακτες συμμαχίες του κράτους. Να συνεχίσουμε τους αγώνες μας με σχέδιο και μια αντικαπιταλιστική πολιτική που στο κέντρο της θα βρίσκονται η σωτηρία των εργαζομένων, των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Πρέπει την δικαιολογημένη οργή μας απέναντι στο σάπιο καπιταλιστικό καθεστώς να την μετατρέψουμε σε οργανωμένη πάλη με βασικούς στόχους την οικοδόμηση μιας επαναστατικής δύναμης που θα μας απαλλάξει οριστικά από αυτό το βάρβαρο εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό σύστημα και θα μας οδηγήσει σε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, σε μια Σοσιαλιστική Κοινωνία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με επίσημη έκθεση του ίδιου του ΝΑΤΟ, η Ελλάδα αναμένεται φέτος να δαπανήσει το 2,68% του ΑΕΠ (πάνω από 4 δισ. ευρώ) για το ΝΑΤΟ, διατηρώντας τη δεύτερη θέση μετά τις ΗΠΑ (με 3,73% του ΑΕΠ). Ακολουθούν η Εσθονία (2,33%), η Βρετανία (2,32%), η Πολωνία (2,31%), η Λετονία (2,27%), η Λιθουανία (2,13%), η Ρουμανία (2,07%), η Γαλλία (2,04%), η Νορβηγία και η Σλοβακία (2%). Το 2019 η ελληνική κυβέρνηση ξόδεψε για τις δαπάνες του ΝΑΤΟ 4,326 δισ. ευρώ και το 2020 κατά προσέγγιση 4,398 δισ. ευρώ. Αν αναλογιστούμε μάλιστα τα ποσά που δίνει η ελληνική κυβέρνηση εν μέσω πανδημίας για να ενισχύσει τις δομές δημόσιας υγείας, καταλαβαίνουμε απόλυτα τη διαφορά των μεγεθών αλλά και την στόχευση της κυβέρνησης. Η Ελλάδα βρίσκεται λοιπόν σταθερά ανάμεσα στις λίγες χώρες που με συνέπεια ανταποκρίνονται σ' αυτόν τον στόχο και ταυτόχρονα συγκαταλέγεται στα κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ με τις υψηλότερες στρατιωτικές δαπάνες αναλογικά προς το ΑΕΠ τους.

Ερευνητές στη Βρετανία διαπίστωσαν ότι σχεδόν το ένα τρίτο των νοσηλευμένων με κορωνοϊό, χρειάστηκε να ξανακάνουν εισαγωγή για περαιτέρω θεραπεία εντός τεσσάρων μηνών από το εξιτήριο και ένας στους οκτώ ασθενείς πέθανε την ίδια περίοδο. Ο εντυπωσιακά μακροπρόθεσμος αντίκτυπος της νόσου ώθησε τους γιατρούς να ζητήσουν συνεχείς εξετάσεις και παρακολούθηση πρώην ασθενών με κορωνοϊό προκειμένου να εντοπίσουν πρώιμα σημάδια βλάβης στα όργανα και άλλες επιπλοκές που προκαλούνται από τον ιό. Ενώ ο Covid είναι ευρέως γνωστό ότι προκαλεί σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα, ο ιός μπορεί επίσης να επηρεάσει άλλα όργανα όπως η καρδιά, το ήπαρ και τα νεφρά.

Όπως σημειώνει ο Guardian, οι νέες διαγνώσεις αναπνευστικών και καρδιακών παθήσεων και διαβήτη αυξήθηκαν στους πρώην ασθενείς με Covid, καθώς και τα προβλήματα με τη λειτουργία πολλαπλών οργάνων. Το ποσοστό δυσλειτουργίας πολλαπλών οργάνων μετά το εξιτήριο απ' το νοσοκομείο ήταν μεγαλύτερο μεταξύ ασθενών κάτω των 70 ετών σε σύγκριση με εκείνους άνω των 70 ετών, διαπίστωσαν οι ερευνητές. Οι γιατροί τονίζουν ότι είναι αναγκαία η παρακολούθηση των ασθενών με κορωνοϊό για αρκετό καιρό. Ενώ υπάρχουσες καταστάσεις όπως οι καρδιακές παθήσεις, ο διαβήτης και οι αναπνευστικές ασθένειες θέτουν τους ανθρώπους σε μεγαλύτερο κίνδυνο σοβαρής νόσησης με Covid, η ίδια η μόλυνση μπορεί επίσης να προκαλέσει τέτοια ιατρικά προβλήματα. Η ανάγκη ενίσχυσης λοιπόν των δημόσιων συστημάτων υγείας είναι προφανής όσο και αν ιδεοληπτικά οι κάθε λογής νεοφιλελεύθεροι, επιμένουν στο ότι αυτά θα μας είναι άχρηστα μετά το πέρας της πανδημίας, το οποίο παρεμπιπτόντως μετά από έναν και πλέον χρόνο και χάρη στην «άριστη» διαχείρισή τους, δεν είναι και πολύ ορατό.

Να προετοιμάσουμε την πάλη μας Ενάντια στο αντεργατικό έκτρωμα

Από τα τέλη του περασμένου Οκτώβρη, ο τότε υπουργός Εργασίας Βρούτσης, παρουσίασε στο Υπουργικό Συμβούλιο τα βασικά σημεία ενός ακόμη νομοσχεδίου που χτυπάει εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ήδη από την αρχή της όξυνσης της οικονομικής κρίσης με το ταυτόχρονο ξέσπασμα της πανδημίας, «το εργατικό δικαίο γράφεται από την αρχή» με πληθώρα διατάξεων και αντεργατικών ΠΝΠ. Εν μέσω πανδημίας και στο όνομα αυτής, η κυβέρνηση της ΝΔ το 2020 ψήφισε πάνω από 110 νομοσχέδια. Τα περισσότερα από αυτά περιείχαν αντεργατικά μέτρα, για τα οποία υπάρχει πληθώρα σχετικών άρθρων, που κατά καιρούς έχουμε δημοσιεύσει (αναστολές/καταργήσεις συμβάσεων, απλήρωτες/αδελωτες υπερωρίες, μειώσεις δώρων - επιδομάτων κ.λπ.). Όμως τα βασικά σημεία του νομοσχεδίου που είχε παρουσιάσει είχαν να κάνουν:

Α) Με την αύξηση του εργάσιμου χρόνου με κύρια σημεία τα εξής:

- 1) Την κατάργηση του δώρου ακριβώς 100 χρόνια ύστερα από την κατοχύρωσή του στην Ελλάδα.
- 2) Την «αύξηση των ωρών των νόμιμων υπερωριών» δίχως αντίστοιχη αύξηση των αποδοχών. Σήμερα, το ανώτατο όριο υπερωριακής απασχόλησης είναι 48 ώρες ανά βδομάδα ή 90 ώρες το έτος για εργαζόμενους σε βιομηχανικές/βιοτεχνικές επιχειρήσεις, και 120 ώρες το έτος στους υπόλοιπους κλάδους. Σύμφωνα με πληροφορίες, το πλαφόν των 120 ωρών θα μπορεί να αυξηθεί και να ισχύσει σε όλους τους κλάδους.
- 3) Την προσθήκη κι άλλων κλάδων, άγνωστο πόσων και ποιών, στη λίστα με αυτούς που παραμένουν ανοικτά την Κυριακή, με αποτέλεσμα την δήμερη εργασία/κατάργηση του 5νθημέρου για ακόμη περισσότερους εργαζόμενους.
- 4) Την απαγόρευση προσέλευσής του εργαζόμενου στη δουλειά του μετά την προειδοποίηση της απόλυσής του και ενώ την λύση της σχέσης εργασίας. Η ρύθμιση αυτή αναμένεται να εκτοξεύσει τις απολύσεις με προειδοποίηση, αφού είναι φτηνότερες για τον εργοδότη (μετά την προειδοποίηση, η αποζημίωση απόλυσης μειώνεται κατά 50%), ενώ δυσκολεύει την πάλη των εργαζόμενων ενάντια στις απολύσεις.

Β) Με σαρωτική επίθεση στο δικαίωμα συνδικαλισμού:

- 1) Καθίσταται υποχρεωτική προϋπόθεση για την άσκηση συνδικαλιστικής δράσης, η απογραφή στο ήδη νομοθετημένο **Γενικό Μητρώο**. Δηλαδή, για να λειτουργεί κάποιο σωματείο προϋπόθεση είναι να αποδεχτεί το **φακέλωμα** των συνδικαλισμένων εργαζόμενων με αρχείο στη διάθεση του υπουργείου και της εργοδοσίας, ενώ ταυτόχρονα εγκαινιάζουν ένα κινήρι απέναντι σε κάθε Σωματείο. Δικαίωμα συλλογικής διαπραγματεύσης και συνεπώς υπογραφής συλλογικών συμβάσεων αναγνωρίζεται μόνο στις οργανώσεις που έχουν εγγραφεί στα ψηφιακά Μητρώα.
- 2) Νομιμοποιείται το εργοδοτικό lock-άουτ και απελευθερώνεται νομικά η **απεργοσπασία**. Το δικαίωμα στην περιφρούρηση της απεργίας απέναντι στους απεργοσπαστές διώκεται ποινικά, και ταυτόχρονα διευρύνεται το πεδίο με βάση το οποίο μία απεργία μπορεί να

κριθεί παράνομη (ενώ ήδη οι περισσότερες απεργίες που προσβάλλονται δικαστικά κρίνονται «παράνομες και καταχρηστικές»).

3) Το **προσωπικό στοιχειώδους λειτουργίας (ασφαλείας)**, που πρέπει να εργάζεται σε περίπτωση απεργίας στις επιχειρήσεις του Δημοσίου, τους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα σε επιχειρήσεις που γενικά εξυπηρετούν το κοινωνικό σύνολο (!), ορίζεται σε τουλάχιστον 40%. Με άλλα λόγια, πρακτικά απαγορεύεται η απεργία σε αυτούς τους εργασιακούς χώρους, αλλά και σε κάθε κλάδο ή επιχείρηση που θα κρίνεται «κρίσιμη». Ακόμη, ορίζεται ως ποινικώς κολάσιμη πράξη ο μη καθορισμός προσωπικού ασφαλείας.

4) Διαλύεται πλήρως το σύστημα διαμεσολάβησης εργατικών διαφορών και διαμεσολάβησης των Επιθεωρήσεων Εργασίας, μεταφέροντας τις αρμοδιότητες από τις Επιθεωρήσεις Εργασίας στον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ), στον οποίο πλειοψηφούν κράτος και εργοδοσία και ο οποίος αναβαθμίζεται ως υπέρτατος ρυθμιστής. Επισημαίνουμε πως η πρόσβαση στην Επιθεώρηση Εργασίας ήταν δωρεάν και σχετικά άμεση ενώ στον ΟΜΕΔ είναι διαδικασία κοστοβόρα και μακροχρόνια, περιορίζοντας τη δυνατότητα επίσημης καταγγελίας από την πλευρά των εργαζόμενων αλλά και την υποχρέωση του κράτους άμεσα να παρεμβαίνει σε παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας.

5) Θεσπίζεται η **ψηφιακή κάρτα εργασίας, που θα είναι συνδεδεμένη με το σύστημα «ΕΡΓΑΝΗ II» σε πραγματικό χρόνο**, για την on-line παρακολούθηση του πραγματικού ωραρίου των εργαζόμενων και τη διευκόλυνση της διευθέτησης του ωραρίου. Πρόκειται για την πλήρη απελευθέρωση του ωραρίου και την καθιέρωση του ευέλικτου **τομικού ωραρίου εργασίας**, το οποίο οι εργοδότες θα τροποποιούν ηλεκτρονικά και σε πραγματικό χρόνο!

Από τον Οκτώβρη μέχρι και σήμερα το νομοσχέδιο δεν έχει κατατεθεί προς ψήφιση, δεν αποσύρθηκε βέβαια αφού είναι προαπαιτούμενο για την συμφωνία με την Ε.Ε. Μέσα στον Μάρτη, ο νέος υπουργός εργασίας Κ. Χατζηδάκης το επανέφερε στην επικαιρότητα με περίσσιο κυνισμό δηλώνοντας: «Ακούω γελώντας αυτά τα οποία λένε ότι θα καταργηθεί το οκτάωρο» και μας ενημέρωσε ότι απλώς «Θα φέρουμε κάποιες διατάξεις που θα αφορούν την λεγόμενη **διευθέτηση του χρόνου εργασίας**».

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, σε αυτή την κατάσταση πρέπει να ξεπεράσουμε την επίσημη συνδικαλιστική γραφειοκρατία που ελέγχεται από τις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΠΑΜΕ, ΜΕΤΑ/ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.) που δεν μπορούν και δεν θέλουν να παίξουν κάποιο ρόλο. Η ΓΣΕΕ όλο αυτό το διάστημα δεν έχει βγάλει ούτε μια ανακοίνωση. Όσο η κυβέρνηση σκληραίνει το Κράτος Έκτατης Ανάγκης και δημιουργεί ένα αστυνομικοκρατούμενο κράτος «τα συνδικάτα είτε βρίσκονται κάτω από την ιδιαίτερη κηδεμονία του κράτους, είτε καταδιώκονται σκληρά».¹ Το νέο νομοσχέδιο για τον συνδικαλισμό πιέζει προς αυτή την κατεύθυνση, να μετατραπούν δηλαδή τα συνδικάτα σε όργανα του κράτους και είναι σίγουρο ότι ένα κομμάτι της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας υποκύπτει ήδη στην πίεση αυτή.

Η αντεπίθεση των εργαζόμενων, παίρνοντας το νήμα από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην καταστολή, με αποκορύφωμα την κοινωνική έκρηξη στην γειτονιά της Νέας Σμύρνης, επιδιώκει την οργάνωση και κινητοποίηση των εργαζόμενων στις γειτονιές και καλεί τα συνδικάτα να στραφούν και σε αυτή την κατεύθυνση. Η πάλη ενάντια στο Κράτος Έκτατης Ανάγκης είναι ταυτόχρονα και μια προετοιμασία για να μην περάσει και εφαρμοστεί το αντεργατικό έκτρωμα, να ξηλώσουμε το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο εγκαθιδρύοντας την Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ *Κιτσώνης Ευάγγελος*

1. «Μαρξισμός και Συνδικάτα», Λέον Τρότσκι, Τετράδια της Εργατικής Πάλης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Επικυρώθηκε η νέα αποικιακή Συμφωνία μεταξύ Κυβέρνησης και Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.

Στις 11 Μάρτη επικυρώθηκε από την ολομέλεια της Βουλής η νέα «Επενδυτική Συμφωνία Κυβέρνησης - Ελληνικός Χρυσός Α.Ε.». Το λεγόμενο επενδυτικό σχέδιο που συνοδεύει αυτή την συμφωνία στοχεύει: 1) στην ολοκλήρωση της κατασκευής του έργου των Σκουριών και την μετάβασή του σε **φάση παραγωγής**, 2) στην **αύξηση της παραγωγικής δυναμικότητας** του ενεργού μεταλλείου της Ολυμπιάδας, στους 650.000 τόνους ανά έτος, 3) στην αναβάθμιση και επέκταση των λιμενικών εγκαταστάσεων του Στρατωνίου, που θα επιτρέπει τις **εξαγωγές των παραγομένων προϊόντων**, και 4) σε περαιτέρω **επενδύσεις στην γεωλογική έρευνα** στην περιοχή του ενεργού μεταλλείου Μαύρων Πετρών - Στρατωνίου.

Για όλα αυτά ισχυρίζονται ότι θα υπάρξει σημαντική μείωση της περιβαλλοντικής επιβάρυνσης του έργου με την υιοθέτηση της Βέλτιστης Διαθέσιμης Τεχνικής (BAT) της Ξηρής Απόθεσης μεταλλευτικών καταλοίπων. Να σημειώσουμε ότι υπολογίζεται πως το συνολικό περιβαλλοντικό αποτύπωμα με την μέθοδο αυτή μειώνεται μόλις κατά 40%, και αυτό μόνο στα χαρτιά, μιας και δεν έχει εφαρμοστεί πουθενά σε τέτοια κλίμακα. Τέλος, γίνεται αναφορά και στην επέκταση της διάρκειας ζωής των μεταλλείων σε τουλάχιστον 25 έτη ανά μεταλλείο.

Σαν να μην έφταναν αυτά, το κράτος απαγορεύεται να αλλάξει την νομοθεσία που διέπει οποιονδήποτε όρο της λειτουργίας της σύμβασης, ακόμα και με Ευρωπαϊκή Οδηγία. Επιπλέον, υποχρεούται να αποζημιώνει την εταιρεία ακόμα κι αν η ίδια επιλέξει να τερματίσει τις δραστηριότητες της στη χώρα ή αν οι εργαζόμενοι της ασκήσουν το δικαίωμά τους στην απεργία. Απαγορεύεται η οποιαδήποτε περιβαλλοντική επιθεώρηση, ακόμη και με κρατική εντολή, και επέρχεται μια κάθαρση του «ποινικού μητρώου» της εταιρίας, όπου για σχεδόν δύο δεκαετίες καταπατούσε συστηματικά τις οποιοσδήποτε συμβάσεις και περιορισμούς.

Αυτή η εξέλιξη κρύβει δυο τεράστιους κινδύνους για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας. Πρώτον, την βαριά περιβαλλοντική καταστροφή και, κατά συνέπεια, τις βλαβερές επιπτώσεις στην υγεία ολόκληρης της κοινωνίας. Δεύτερον, βρισκόμαστε μπροστά στην εγκαθίδρυση της πρώτης Ειδικής Οικονομικής Ζώνης στη χώρα, δηλαδή μιας γεωγραφικής περιοχής που υπόκειται σε ένα πλαίσιο πλήρους ελευθερίας της αγοράς, το οποίο λειτουργεί κάτω από διαφορετικούς, δηλαδή παγκόσμιους νόμους και δικαστήρια, όσον αφορά στις εργασιακές σχέσεις και το καθεστώς φορολογίας, με ενδεχόμενη πλήρη φοροαπαλλαγή για τις επιχειρηματικές δραστηριότητες εντός αυτής, σχεδιασμένη να ευνοεί την απρόσκοπτη και παντελώς ανενόχλητη κερδοφορία του κεφαλαίου και την υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Και από εκεί και πέρα ο Ασκός του Αιόλου ανοίγει: χαρακτηριστικό παράδειγμα η πρώτη ΕΟΖ της Κίνας, στη επαρχία Σενζέν, όπου από το 1998 κάθε μέρα 13 εργάτριες ακρωτηριάζονταν σε «εργατικό ατύχημα».

Μεγαλώνει η λίστα με τα εργατικά ατυχήματα-δολοφονίες

Το μεσημέρι της Τρίτης 2 Μάρτη, σημειώθηκαν δύο απανωτά εργατικά ατυχήματα-δολοφονίες στην πόλη της Πάτρας. Ένας 66χρονος εργάτης σε εργοστάσιο της Βιομηχανικής Ζώνης έπεσε από μεγάλο ύψος, όταν έσπασε ένας μιάντας, με αποτέλεσμα να χάσει την ζωή του. Λίγο νωρίτερα, ένας 58χρονος εργαζόμενος καταπλάκωθηκε από μάρμαρα και διακομίστηκε σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο «Άγιος Ανδρέας». Λίγη ώρα αργότερα δυστυχώς υπέκυψε και αυτός.

Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Να αντισταθούμε σε όλα τα αντεργατικά μέτρα. Να στηριχθούμε στις δικές μας δυνάμεις βάζοντας μπροστά τις δικές μας ανάγκες και να υπερασπιστούμε το δικαίωμα μας στην ζωή.

Φοιτητικό κίνημα: Απολογισμός, καθήκοντα, προοπτικές

Οι φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στο ν. Κεραμέως – Χρυσχοϊδή έφεραν τη νεολαία στο προσκήνιο. Οι καταλήψεις και μαζικές πορείες χιλιάδων άνοιξαν έναν σημαντικό δρόμο. Ειδικά όταν αρχικά είχαμε μόνο λίγες, μικρές κινητοποιήσεις, το πολύ μερικών εκατοντάδων, σχεδόν αποκλειστικά από οργανωμένες δυνάμεις.

Η βαναυσότητα του νόμου, η αποφασιστικότητα της κυβέρνησης και των αστικών επιτελείων να τον εφαρμόσουν, μαζί με τα χρόνια βάρη του φοιτητικού κινήματος (αποπολιτικοποίηση, απομάκρυνση από τις συλλογικές διαδικασίες, αδυναμία ανάλυσης της αστικής επίθεσης), αλλά και την ακόμα δεξιά στροφή των ΠΚΣ / ΚΝΕ και ΕΑΑΚ, είναι που κυρίως προσδίδουν στο κίνημα κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά:

1) Χτυπητή αναντιστοιχία μεταξύ του μεγάλου αριθμού φοιτητών που διαδηλώνουν με τη συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις (παρέμεινε χαμηλή, για την ώρα δεν φαίνεται να ξεπερνιέται). Μαζί με το λόκ αούτ που προσαθεί να επιβάλλει η κυβέρνηση στο κίνημα (κλειστές σχολές), αναμφίβολα πρόκειται για σοβαρή αντικειμενική δυσκολία.

2) Μία αμορφία και αδυναμία των δομών αυτοοργάνωσης, ιδιαίτερα των συντονιστικών. Άλλωστε αυτά δεν καλούνταν καν ή είχαν υποκατασταθεί, από ΚΝΕ – ΕΑΑΚ, με (τηλε)συσκέψεις ΔΣ.

3) Στη Θεσσαλονίκη, μια πρώτη απαγκίστρωση, μέσα σ' αυτές δυσκολίες, από τη μέγερη των παλιών και νέων γραφειοκρατών ή και ρεφορμιστών των ΚΝΕ – ΕΑΑΚ.

4) Μία τοπικότητα, εντοπισμένη πάλι ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη (πολλές καταλήψεις, μαζικές διαδηλώσεις ή και ένα ζωντανέμα του χώρου των πανεπιστημίων), σε χτυπη-

τή αντίθεση με τις αδυναμίες στην Αθήνα.

Το τελευταίο αποτελεί το μεγαλύτερο πρόβλημα: απομονώνει το κίνημα, κόβοντάς του τη δυνατότητα ανάπτυξης. Η αποκλειστική ευθύνη ανήκει σε ΚΝΕ – ΕΑΑΚ, που γι' αυτό η πολιτική τους είναι κυριολεκτικά **εγκληματική**. Η έλλειψη εμπιστοσύνης τους στη νεολαία και στους αγώνες (χαρακτηριστικό των ρεφορμιστών), αλλά και η ρεφορμιστική – ομορτιστική πολιτική τους, αποτυπώνεται στην εμμονή σε αποπροσανατολιστικά συνθήματα και κινήσεις, όπως π.χ. «φοιτητές ξανά», διάφορες «συμβολικές» ενέργειες, τουρνουά αντί για συνελεύσεις και καταλήψεις... Κατεύθυνση αντιπαραθετική με τον αγώνα διάρκειας για την Ανατροπή του νόμου.

Η σημασία του υποκειμενικού παράγοντα (κόμματα, οργανώσεις, πολιτική συγκρότηση και γραμμή) έγινε ολοφάνερη. Η σταθερότητα και αποφασιστικότητα λίγων δυνάμεων έδωσε μια κρίσιμη σύνδεση για να φουσκώσουν οι κινητοποιήσεις από το αρχικό χαμηλό επίπεδο τους. Ιδιαίτερα αυτές οι διεργασίες προχώρησαν στη Θεσσαλονίκη, εκφράζοντας μια διάθεση συνέχισης του αγώνα, δίνοντας αντοχή και διάρκεια στις κινητοποιήσεις, ξεπερνώντας σ' έναν πρώτο βαθμό το μπλοκ ΚΝΕ – ΕΑΑΚ και, ίσως, διαμορφώνοντας μια πρώτη πολιτικοποίηση και μαγιά νέων αγωνιστών.

Η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση, όμως, του φοιτητικού κινήματος δεν θα είναι μια εύκολη, γρήγορη, ευθύγραμμη. Στην εμβρυακή κατάσταση ή στα πρώτα βήματά του, πολλά προβλήματα βραβαίνουν. Κουβαλάει στις πλάτες του λάθη και αδυναμίες προηγούμενων περιόδων. Αντανακλά μια συνείδηση της νεολαίας με μεγάλες αντιφάσεις, αδυναμίες, κενά. Η ατομικοποίηση, η δυσπιστία ή αποστροφή πολλών νέων προς την οργανωμένη

πάλι, η έλλειψη εμπιστοσύνης στις δυνάμεις τους και στο κίνημα, η γραφειοκρατική απονέκρωση των συλλόγων και διαδικασιών... θέτουν καιρό και σοβαρά εμπόδια. Στην κατανόηση και εξήγηση της επίθεσης (πέρα π.χ. από την καταστολή), του αντιπάλου που αντιμετωπίζουμε. Στη συσπείρωση γύρω από κοινά αιτήματα, στη διαμόρφωση ενός πρώτου προγράμματος απάντησης. Στην οικοδόμηση ενός «αντίπαλου δέους» στην κυβέρνηση, στις πολιτικές του κεφαλαίου και της ΕΕ, στην κρίση και σήψη του ελληνικού καπιταλισμού. Μέσα από την οικοδόμηση μιας αγωνιστικής συμμαχίας με μαθητές – εκπαιδευτικούς αλλά και εργαζόμενους, άνεργους, φτωχούς. Μέσα από την ανάπτυξη και σκλήρυνση των αγώνων και της μαχητικότητάς μας, που θα συγκλίνει στο κεντρικό πολιτικό πρόβλημα, στη σύνδεση της ανατροπής του νόμου με την πτώση της κυβέρνησης της φτώχειας και της βίας.

Οι δυνατότητες έχουν αρχίσει να φαίνονται. Αν όχι γι' αυτόν, ωστόσο για έναν επόμενο κύκλο κινητοποιήσεων. Όμως, για να γίνουν πραγματικότητα, πρέπει να ξεπεράσουμε κατά πολύ, ό,τι έδωσε μέχρι σήμερα το κίνημα. Δεν νικείται αλλιώς η επίθεση μιας κυβέρνησης, της αστικής τάξης και της ΕΕ, που «δεν λογαριάζουν πολιτικό κόστος», δηλ. κυβερνούν σχεδόν δικτατορικά. Για μια τέτοια αναβάθμιση, **απαιτείται μια σκληρή «πάλι γραμμή», διαπάλη και σύγκρουση στο εσωτερικό του κινήματος**. Πρώτο, με την καθημερινή συνείδηση και πρακτική των ιδίων των νέων, τις ασυνέχειες και αυταπάτες, τις συνήθειες ή και ψευτο-«βολέματά» τους, π.χ. γύρω από τη (μη) ενεργή συμμετοχή τους. Δεύτερο, με την πάλη για την αλλαγή των συσχετισμών, πολιτικά και πρακτικά. Ωστε να μπορεί να επικρατήσει έμπρακτα μια άλλη πολιτική. Αυτό απαιτεί να χτυπηθεί και να κατανηκεί

το «φράγμα» των ΚΝΕ – ΕΑΑΚ. Αλλά και να μην αφεθεί χώρος στη ζημιά από ασυνάρτητες, εν τέλει αστικές λογικές «ατομικότητας» και «διαθεματικότητας» (π.χ. σε πολλά «ανοιχτά πλαίσια»), που διαλύουν κάθε έννοια συλλογικής οργάνωσης και πάλης.

Χωρίς αυτά, είναι αδύνατο να σφυρηλατηθούν τα υλικά και εργαλεία της νίκης: η φλόγα της πίστης σ' αυτή τη νίκη, η ακλόνητη αφοσίωση και δέσμευση στο κίνημα, στους αγώνες, εντέλει στην εργατική τάξη (τη μόνη επαναστατική δύναμη), οι δεσμοί με το εργατικό κίνημα και την επαναστατική πολιτική. Μόνο έτσι μπορεί να ανδρωθεί μια νέα, αποφασισμένη και αποτελεσματική αγωνιστική πρωτοπορία.

Μια άμεση συνέχεια του κινήματος είναι δύσκολη («σιγή» Αθήνας, στάση ΚΝΕ – ΕΑΑΚ, αντικειμενικά όρια στην ενεργοποίηση πλατύτερων φοιτητικών κομματιών...), ωστόσο οι εξελίξεις μπορούν να παίξουν ρόλο «γέφυρας» προς μια αναζωπύρωση. Φέτος οι εισακτέοι θα μειωθούν κατά 25.000, ενώ τον Απρίλιο ο Χρυσχοϊδής θέλει να εγκαταστήσει την αστυνομία στις σχολές. Η συρρίκνωση της γ' βάθμιας, τα Συμβούλια Διοίκησης με μανάτζερ κ.ά. μπαίνουν μπρος με έναν ακόμα νόμο που ετοιμάζει η Κεραμέως, ενώ τα διδάκτρα αρχίζουν να γενικεύονται (π.χ. ξενόγλωσσο προπτυχιακό ΑΠΘ).

Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη**, όπως έπαιξε καιρό ρόλο και από την πρώτη γραμμή σε όλες τις ζωντανές διεργασίες του κινήματος, θα δώσει όλες τις δυνάμεις της για να γίνει επικτός ένας νέος γύρος, με αναβαθμισμένα χαρακτηριστικά, που θα φτάσει ως τη Σύγκρουση – Εξέγερση ενάντια στο νόμο και την κυβέρνηση. Το δικίο είναι με το μέρος μας και, οικοδομώντας μια στιβαρή αντικαπιταλιστική δύναμη, **ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!**

Φιάσκο τα σχέδια των «Α(Χ)ΡΙΣΤΩΝ» του υπουργείου παιδείας

Οι εκπαιδευτικοί επιφέραμε μια ακόμη ήττα στο Υπουργείο με τη συντριπτική συμμετοχή μας στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, που μάλιστα, μετά την παράταση του υπουργείου Παιδείας μέχρι τις 19 Μάρτη, την αυξήσαμε ακόμη περισσότερο. Μετά λοιπόν την αποτυχία της η κυβέρνηση προσπαθεί να περάσει την αξιολόγηση, **την ιδιωτικοποίηση και την κατηγοριοποίηση σχολείων αλλά και μαθητών και εκπαιδευτικών**, μέσω των εγκυκλίων του για τη μετατροπή σχολείων σε πρότυπα ή πειραματικά και της σύνταξης «εσωτερικού κανονισμού».

Πρότυπα-Πειραματικά

Στα σχολεία αυτά θα υπάρχει μια διαρκής αξιολόγηση των πάντων. Εκτός από την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και του εκπαιδευτικού έργου (την αξιολόγηση που αρνηθήκαμε με τη μαζική συμμετοχή μας στην απεργία-αποχή), προβλέπεται και η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Στα Πρότυπα-Πειραματικά Σχολεία, οι εκπαιδευτικοί θα τοποθετούνται όχι με οργανική θέση αλλά επί θητεία. Θα απαιτούνται αυξημένα ακαδημαϊκά προσόντα αλλά και συνέντευξη, θα αξιολογούνται ανά διετία και θα επανακρίνονται κάθε τέσσερα χρόνια! Ακόμα και το διδακτικό ωράριο των εκπαιδευτικών τίθεται υπό αμφισβήτηση. Τέλος, θεσμοθετείται η προσέλκυση χορηγών, η συμμετοχή του δήμου, του συλλόγου γονέων, συλλόγων αποφοίτων, αλλά και εξωσχολικών «προσωποκοτήτων».

Απέναντι και σε αυτήν τη μάχη, οι σύλ-

λογοί διδασκόντων στάθηκαν επάξια και σχεδόν καθολικά δεν δέχθηκαν τα σχολεία τους να μετατραπούν σε πρότυπα ή πειραματικά και απέρριψαν τα σχέδια του Υπουργείου για να διευρύνει το δίκτυο αυτών των ελιτίστικων σχολείων σε όλες τις Περιφέρειες. Η προσπάθεια γενίκευσής τους θα λειτουργήσει ως πολιορκητικός κριός για γενίκευση της αξιολόγησης και της ανταγωνιστικής λειτουργίας όλων των σχολείων. Τα πρότυπα σε συνδυασμό με το επικείμενο νομοσχέδιο για την αυτονομία της σχολικής μονάδας (όπου το κράτος θα απαλλάσσεται όλο και περισσότερο από την υποχρέωση χρηματοδότησης και στελέχωσης με μόνιμο προσωπικό των σχολείων) στοχεύουν σε σχολεία που θα λειτουργούν σαν επιχειρήσεις, δηλαδή θα είναι «αποκεντρωμένα» και «αυτόνομα» οικονομικά και παιδαγωγικά και υποχρεωμένα να βρίσκουν «πόρους» για την επιβίωσή τους.

Το Υπουργείο, όμως, δεν το βάζει κάτω και για μία ακόμη φορά αγνοεί τη βούληση των εκπαιδευτικών και ζητά από τους Διευθυντές Εκπαίδευσης να υποβάλλουν οι ίδιοι προτάσεις σύμφωνα με τη σχετική εγκύκλιο για την μετατροπή σχολείων σε πρότυπα ή πειραματικά. Πρώτος έσπευσε να το υλοποιήσει ο Διευθυντής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ηλείας. Μένει να δούμε πόσοι ακόμη «πρόθυμοι» θα λειτουργήσουν ως πειθήνιοι εκτελεστές του νεοφιλελεύθερου προγράμματος της ΝΔ, **βάζοντας ταυτόπλακα στον δημόσιο, καθολικό και δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου αλλά και σε κίνδυνο τα δικαιώματα των συναδέλφων, απλά και μόνο για να επιδείξουν καλό πρόσωπο στο Υπουργείο** ενόψει και των επικείμενων κρίσεων τους.

Εσωτερικός Κανονισμός Λειτουργίας

Το Υπουργείο έρχεται τώρα, που ήδη έχουμε διανύσει σχεδόν τα δύο τρίτα της σχολικής χρονιάς, και ζητά από τα σχολεία να συντάξουν Εσωτερικούς Κανονισμούς. Η κίνηση αυτή ασφαλώς δεν είναι καθόλου τυπική και αθώα, γιατί σχετίζεται άμεσα με συγκεκριμένους δείκτες της αξιολόγησης. Στην κατάρτισή του εμπλέκονται ο Διευθυντής του σχολείου, ο Σύλλογος Διδασκόντων, το Δ.Σ. του συλλόγου γονέων, εκπρόσωπος του Δήμου και του προεδρείου 15μελούς μαθητικού συμβουλίου και εγκρίνεται από τον Συντονιστή Εκπαιδευτικού Έργου (εξωτερικό αξιολογητή της σχολικής μονάδας) και τον Διευθυντή Εκπαίδευσης, ενώ δημοσιοποιείται και στην ιστοσελίδα του σχολείου. Κυρίαρχος στόχος του είναι να καταστήσει υπεύθυνους μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς για όλα τα δυσεπίλυτα κοινωνικά προβλήματα (που αναγκαστικά μεταφέρονται και μέσα στην εκπαιδευτική κοινότητα) και προτείνει ως μέσο αντιμετώπισης τον αυταρχισμό και την καταστολή.

Μπαχτσίστι 2.156.000 ευρώ και δεδομένων 1,5 εκατ. μαθητών και εκπαιδευτικών από το ΥΠΑΙΠΘ στην Cisco!!!

Επί έναν ολόκληρο χρόνο, η Κεραμέως κοροϊδεύει την ελληνική κοινωνία και την εκπαιδευτική κοινότητα ισχυριζόμενη ότι η σύμβαση με τη Cisco είναι δωρεάν και τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα εκπαιδευτικών και μαθητών είναι ασφαλή. **Τα μεταδομένα των συμμετεχόντων στην τηλε-εκπαίδευση, όχι μόνο δόθηκαν στην Cisco χωρίς καμία συναίνεση, αλλά δίνεται στην**

εταιρεία η δυνατότητα ακόμα και να τα μεταπωλήσει σε τρίτους. Έτσι, η εταιρία μπορεί να διαμορφώσει το προφίλ των «πελατών», **να τους χειραγωγήσει για εμπορικούς και όχι μόνο σκοπούς**.

Κυβέρνηση και Υπουργείο, αντί να διαθέσουν αυτά τα χρήματα για μόνιμη αναβάθμιση ενός δημόσιου σχολικού δικτύου ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες της δημόσιας εκπαίδευσης, αντί να προσλάβει εκπαιδευτικό προσωπικό και να εξασφαλίσει κτήρια έτσι ώστε να λειτουργούν τα σχολεία δια ζώσης με 15 μαθητές ανά τμήμα, επιλέγει να αφήσει χιλιάδες μαθητές στην αμορφωσιά της τηλε-εκπαίδευσης, προκειμένου να ταΐζει ιδιωτικές εταιρείες. Δεν είναι ούτε ανίκανοι ούτε αφελείς, χρησιμοποιούν την εξ' αποστάσεως «εκπαίδευση» όχι ως ένα εργαλείο για την αντιμετώπιση της πανδημίας αλλά ως ένα μόνιμο αντιδραστικό μέτρο για να υλοποιήσουν τα βάρβαρα νεοφιλελεύθερα σχέδια ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. **Θέλουν να καταργήσουν το δικαίωμα στη μόρφωση για όλα τα παιδιά, να εξοικονομήσουν χρήματα από την κρατική χρηματοδότηση, να ελαστικοποιήσουν την διδακτική εργασία μέσα στο δημόσιο σχολείο**. Επίσης, η τηλε-εκπαίδευση για αυτούς αποτελεί την ιδανική λύση στα χρόνια προβλήματα όχι μόνο της υποστελέχωσης των σχολείων αλλά και των ελλείψεων σε αίθουσες και κτήρια, καθώς και για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών.

— Να πάρουν πίσω τη σκανδαλώδη σύμβαση.

— Να παρατηθεί η Υπουργός της βίας και της ιδιωτικοποίησης της δημοσίας εκπαίδευσης.

■ Σ.Φ.

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για την λήξη της απεργίας πείνας του Δ. Κουφοντίνα

Ο Δ. Κουφοντίνας, μετά από 66 μέρες απεργίας πείνας, ανακοίνωσε σήμερα 14/3 τη λήξη της. Ο αγώνας αυτός, που ξεκίνησε στις 8 Γενάρη, είχε ένα και μόνο αίτημα: να επιστρέψει στις φυλακές Κορυδαλλού (από τις οποίες είχε μεταχθεί στις αγροτικές φυλακές Κασσαβέτιας), όπως προέβλεπε ο φωτογραφικός και αντισυνταγματικός νόμος που είχε ψηφίσει η ίδια η κυβέρνηση της ΝΔ.

Παρά το γεγονός ότι το δίκαιο αίτημά του μένει ανικανοποίητο, ο αγώνας αυτός άφησε σημαντικές παρακαταθήκες.

Πρώτον, αναπτύχθηκε εβδομάδα με τη βδομάδα ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, μέσα από το οποίο χιλιάδες κόσμοι, εργαζόμενοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους. Και κυρίως την αντίθεσή τους στην καταπάτηση κάθε έννοιας συνταγματικού, δημοκρατικού, ακόμα και στοιχειώδους ανθρώπινου δικαιώματος από την κυβέρνηση.

Δεύτερον, το κίνημα αυτό, με την επι-

μονή και προσήλωσή του, κατάφερε να ξεγυμνώσει ηθικά την κυβέρνηση και να της προκαλέσει μια πολιτική φθορά καθόλου ασήμαντη. Έτσι, παρόλο που ο αγώνας του Δ. Κουφοντίνα κατασκευοφαντήθηκε ως «εκβιασμός» από την κυβέρνηση, παρόλο που η ΓΓ Αντεγκληματικής Πολιτικής μέσα από ψεύδη και νομικά παιχνίδια μετέτρεψε τους δικηγόρους του σε ήρωες καφκικού μυθιστορήματος, παρόλο που τα βοθροκάναλα και οι λοιποί έμμισθοι της λίστας Πέτσα λοιδορούσαν έναν άνθρωπο στα όρια της εξάντλησης και του θανάτου, παρά ακόμη και την λογοκρισία της Facebook, το μόνο που κατάφεραν να κάνουν σαφές είναι ότι δεν σέβονται ούτε την ίδια τη δική τους αστική νομιμότητα. Ότι η κυβέρνηση του Μητσοτάκη δεν είναι παρά μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα, που θέλει ακόμη και νεκρούς, προκειμένου να στεριώσει το αστυνομικό κράτος που οικοδομεί καθημερινά, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας ελίτ.

Τρίτον, το κίνημα αυτό ήταν καθοριστικό για να αρχίσει να σπάει στην πράξη το κλίμα τρόμου, που θέλει να σπείρει η κυβέρνηση ενάντια στο δικαίωμα στις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις και γενικά στη διαμαρτυρία. Αντιμέτωπος την αστυνομοκρατία, τις απρόκλητες και κτηνώδεις επιθέσεις της αστυνομίας, δείχνοντας παραδειγματική επιμονή και συνέπεια, ανοίγοντας τον δρόμο και για το ξέσπασμα της λαϊκής οργής ενάντια στην Κυβέρνηση της Αστυνομοκρατίας και του Αυταρχισμού, όπως αυτό εκδηλώθηκε μετά τα γεγονότα της 7/3 στη Νέα Σμύρνη. Αυτό δεν θα είχε γίνει κατορθωτό χωρίς την επίμονη προσπάθεια κάποιων πολιτικών δυνάμεων, οργανώσεων και συλλογοτήτων (ανάμεσα τους σημαντική συμβολή είχε και η ΟΚΔΕ), ώστε πάρα τις δύσκολες συνθήκες να πραγματοποιηθούν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις. Αντίθετα πρέπει να καταγράψουμε την –μεγάλη ως καθολική και απόλυτη– αποχή και σιωπή των επίσημων αριστερών (εντός και εκτός εισαγωγικών) κομμάτων

(ΣΥΡΙΖΑ, ΜΕΡΑ25, ΚΚΕ) από τις κινητοποιήσεις στον δρόμο, καθώς και την άκρως φοβική στάση τους. Που στην καλύτερη των περιπτώσεων περιορίστηκε σε άκρως επιφυλακτικές, φραστικές εκδηλώσεις συμπαραστάσης και αυτό όταν πια η απεργία πείνας είχε φτάσει σε εντελώς οριακό σημείο.

Κρατώντας σαν δεδομένο ότι οι κατακτήσεις ενός αγώνα συχνά ξεπερνούν τον αρχικό στόχο τους και παρά τη χαρά που μας δίνει η είδηση ότι δεν θα χαρίσουμε νεκρό στην κυβέρνηση και την πρεσβεία των ΗΠΑ, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την πικρή αίσθηση που αφήνει η διαπίστωση ότι ένα τόσο δίκαιο και απλό αίτημα θα μείνει αυτή την στιγμή ανικανοποίητο. Αυτή την αίσθηση αδικίας που νιώθει κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε αυτό τον αγώνα τους τελευταίους δύο μήνες, πρέπει να την μετατρέψουμε σε συνείδηση και οργάνωση για τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αστυνομοκρατία, ενάντια στην κυβέρνηση της φτώχειας, του αυταρχισμού και της βίας – και σε αυτή τη κατεύθυνση θα συνεχίσει να παλεύει η ΟΚΔΕ. Για να διώξουμε το συντομότερο τους ά(χ)ριστους, την ακραία νεοφιλελεύθερη-ταξική πολιτική τους.

ΟΚΔΕ, 14 Μαρτίου, 2021

Τίτλοι τέλους για την ΠΙΤΣΟΣ αλλά και την Ελληνική βιομηχανία

Η ιστορική βιομηχανία ΠΙΤΣΟΣ (BSH ΕΛΛΑΣ), η μεγαλύτερη ελληνική βιομηχανία ηλεκτρικών οικιακών συσκευών, βάζει λουκέτο μετά από 156 χρόνια λειτουργίας. Στο απόγειο της λειτουργίας της η ΠΙΤΣΟΣ απασχολούσε πάνω από 1200 εργαζόμενους. Το χρονικό του προαναγγελθέντος θανάτου έχει ξεκινήσει μερικά χρόνια πριν, καθώς από το 2017 η διοίκηση της Bosch είχε ανακοινώσει τη μεταφορά στο εξωτερικό, μειώνοντας την παραγωγή και απομακρύνοντας προσωπικό μέσω προγραμμάτων εθελουσίας εξόδου. Τελικά το εργοστάσιο στο Ρέντη κλείνει και η παραγωγή θα μεταφερθεί στην Τουρκία με αποτέλεσμα οι σχεδόν 250 ενδομεινάντες εργαζόμενοι να πεταχτούν στο δρόμο.

Η ΠΙΤΣΟΣ φτιάχνει το πρώτο εργοστάσιο παραγωγής στο Ρέντη το 1959, αρχικά για την παραγωγή ψυγείων και σύντομα προχώρησε στην ανάπτυξη και την παραγωγή μεγάλης γκάμας οικιακών συσκευών, ακόμα και ενός τύπου τρίτροχου φορτηγού. Το 1976 αγοράστηκε από την Bosch-Siemens Hausgeraete GmbH (BSH στην συνέχεια) και το 2015 πέρασε εξ ολοκλήρου στη Bosch.

Η ΠΙΤΣΟΣ αναπτύσσεται στην “Χρυσή Εικοσαετία” του ελληνικού καπιταλισμού. Στην περίοδο 1955-1975 δημιουργούνται σχεδόν όλες οι μεγάλες βιομηχανίες. Από αυτήν τη μεγάλη ανάπτυξη οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα δεν θα ωφεληθούν σχεδόν τίποτα. (δες “Η Εξέγερση του Πολυτεχνείου 1973 – Σωφρόνης Παπαδόπουλος”, εκδόσεις Εργατική Πάλη).

Όμως η ΠΙΤΣΟΣ, όπως και η ΕΣΚΙΜΟ και η ΙΖΟΛΑ παλαιότερα δεν ήταν μόνο τρεις ιστορικές ελληνικές βιομηχανίες. Αποτελούν ταυτόχρονα κομμάτι της ιστορίας του ελληνικού εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Μέσα σε αυτά τα μεγάλα εργοστάσια, στη μεταδικτατορική περίοδο, η νεαρή εργατική τάξη ανδρώνεται και δημιουργεί τις βάσεις για τη δημιουργία των εργατικών επιτροπών που θα εμφανιστούν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και που αργότερα θα μετεξελιχθούν στα λεγόμενα εργοστασιακά σωματεία (ΠΙΤΣΟΣ, ΙΖΟΛΑ, ΛΑΡΚΟ, Πετζετάκις κ.ά.). (δες “Οι παρεμβάσεις της ΟΚΔΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα”, εκδόσεις Εργατική Πάλη).

Μετά το 1973 αρχίζει η αντίστροφη πορεία και η κρίση. Ιδιαίτερα από το 1990, με την υποχώρηση του εργατικού κινήματος και την εφαρμογή νεοφιλελεύθερων μέτρων, αρχίζει η επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργατική τάξη. Από το 2010, με τα μνημόνια, ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός θα αναπαράγεται διαρκώς κατασπαράζοντας τις σάρκες του και κυρίως τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο απολογισμός μόνο της προηγούμενης δεκαετίας είναι τραγικός, η βαριά βιομηχανία της Ελλάδας κατασπαράχτηκε και είχαμε εκατοντάδες χιλιάδες λουκέτα σε μικρές, αλλά και μεγάλες επιχειρήσεις: ΦΑΓΕ, Γάλα Βλάχας, ΒΙΚΗ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΤΙΤΑΝ, Χαλυβουργία, ναυπηγεία, Softex κλπ.

Τα ελληνικά συνδικάτα κατά τη διάρκεια αυτών των δεκαετι-

ών και κυρίως από το 2010 και μετά, που έπρεπε να αντιμετωπίσουν τις μνημονιακές πολιτικές της ελληνικής αστικής τάξης και της ΕΕ – παρά το γεγονός ότι διέθεταν ακόμη αρκετές δυνάμεις, ήταν πολιτικά αποπλισμένα και κατά συνέπεια ανεπαρκώς προετομασμένα να αντιμετωπίσουν μια τόσο μεγάλη και σκληρή επίθεση. Και όπως πάντα η πολιτική αδυναμία καταλήγει και σε οργανωτική και σε οργανική αδυναμία. (δες “Οι παρεμβάσεις της ΟΚΔΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα”, εκδόσεις Εργατική Πάλη).

Διάφορα παπαγαλάκια της κυβέρνησης διαδίδουν τα γνωστά νεοφιλελεύθερα κλισέ για το κλείσιμο της ΠΙΤΣΟΣ. Ότι οφείλεται στον «κρατικό παρεμβατισμό», το «υψηλό μισθολογικό κόστος», «τις χρόνιες αγκυλώσεις και τα τοπικά συμφέροντα που εμπόδισαν τις επενδύσεις» κλπ. Όλες αυτές οι ανοησίες λέγονται την ίδια στιγμή που το ελληνικό ΑΕΠ έχει χάσει σχεδόν 30% κατά δεκαετία 2010-2020, η ανεργία σύμφωνα με τον ΟΑΕΔ βρίσκεται στο 26% (Ιανουάριος 2021), ενώ είχαμε μείωση κατά 21,8% της μέσης τρέχουσας αμοιβής εργασίας μόνο για την περίοδο 2010-2016!

Ταυτόχρονα το σχέδιο συμβιβασμού του Δημοσίου με την εταιρεία Siemens που υπογράφηκε το 2012 από τον τότε υπουργό Γ. Στουρνάρα, προέβλεπε ότι ο γερμανικός κολοσσός θα αναλάμβανε μια σειρά από επενδύσεις στην χώρα της τάξης των 270 εκατ. ευρώ και σε αντάλλαγμα το ελληνικό Δημόσιο θα παραιτούνταν από αξιώσεις τουλάχιστον 2 δις ευρώ. Επενδύσεις των 60 εκατ. ευρώ, ήταν γνωστό ότι θα αφορούσαν την ανέγερση νέου εργοστασίου της εταιρείας ΠΙΤΣΟΣ. Όπως αποδεικνύεται εκ των υστέρων, αυτή η συμφωνία, που έμεινε στα χαρτιά, αποσκοπούσε στο να κατευνασθεί η ελληνική κοινή γνώμη η οποία είχε πληροφορηθεί ένα μέρος των υπόγειων διαδρομών της SIEMENS και των κυβερνήσεων με λαδώματα, μίζες, ξέπλυμα μαύρου χρήματος κοκ.

Με το σοκ της πανδημίας οι επιθέσεις εργοδοτών και κυβέρνησης θα ενταθούν και άλλο. Από τη μία μνημόνια διαρκείας, ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και από την άλλη παρασιτικά κέρδη και κερδοσκοπία για τους καπιταλιστές και την αρπακτική ελίτ.

Απέναντι στις σβηστές μηχανές των εργοστασίων που οδηγούν στη φτώχεια και την ανεργία χιλιάδες εργαζόμενους, απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις και στις μειώσεις μισθών που δεν λύνουν το πρόβλημα της αποβιομηχάνισης της χώρας – καθώς η ΠΙΤΣΟΣ μετακομίζει στην Τουρκία– οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν τις δικές του λύσεις και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους. Πρέπει να απαλλαγούμε από τις μνημονιακές και διεφθαρμένες κυβερνήσεις και να κάνουμε το αποφασιστικό βήμα για μια εργατική διέξοδο από την κρίση, που θα έρθει με την εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση των μεγάλων επιχειρήσεων και το μέων – κλειδιών της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο.

■ ANTEΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Έφυγε από κοντά μας ο Χρήστος Γκουτόπουλος

Πριν λίγα χρόνια (2014), έφυγε από κοντά μας, για το μεγάλο ταξίδι, ο τυπογράφος και φίλος Κώστας Φερέτος, όπου στο τυπογραφείο του τυπώναμε για πάρα πολλά χρόνια την εφημερίδα της ΟΚΔΕ Εργατική Πάλη και κάθε είδους έντυπο υλικό (μπροσούρες, αφίσες, βιβλία κ.ά.). Στο τυπογραφείο –σήμερα συνεχίζουν οι δύο του γιοί– του Κ. Φερέτου (και του συνεταίρου του Γρηγορογιάννη, μέλους της ΟΚΔΕ στην περίοδο της Δικτατορίας, που πέθανε αρκετά χρόνια πριν τον Φερέτο) τυπώθηκε ένα μεγάλο μέρος των εντύπων της άκρας αριστεράς μετά τη μεταπολίτευση! Σήμερα, αυτό το τυπογραφείο, που συνεχίζει τη λειτουργία του, έχασε έναν στενό και πολύτιμο συνεργάτη.

Με μεγάλη θλίψη, την Παρασκευή 19 Μάρτη 2021 μάθαμε ότι πέθανε ο Χρήστος Γκουτόπουλος, ο διπλωτής, όπου επίσης για παρά πολλά χρόνια δίπλωνε την Εργατική Πάλη και ό,τι άλλο υλικό της οργάνωσής μας χρειαζόταν τη δουλειά του. Ο φίλος Χρήστος πέθανε χτυπημένος από τον κορονοϊό, και κυρίως λόγω της διάλυσης του ΕΣΥ, εξαιτίας της ολέθριας πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη και όχι μόνο. Όσοι τον γνωρίσαμε, θα θυμόμαστε για πάντα αυτόν τον ευγενικό άνθρωπο και εξαιρετικό τεχνίτη, που πάντα φρόντιζε να δίνει τον καλύτερο εαυτό του για να παραδώσει τη δουλειά του χωρίς καθυστέρηση.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην οικογένεια, στους συγγενείς και τους φίλους του.

Το ξέσπασμα της Νέας Σμύρνης Αρχή αντίστροφης μέτρησης για την κυβέρνηση

Κυριακή 7/3, πλατεία Ν. Σμύρνης: αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ πραγματοποιούν αναίτια επίθεση με γκλομπ σε ένα νέο άνθρωπο, επειδή «τόλμησε» να αντιδράσει στην επιβολή προστίμου «για τη μη τήρηση των υγειονομικών μέτρων» σε οικογένεια με 2 ανήλικα παιδιά. Για τα –μπουκωμένα με εκατομμύρια– ΜΜΕ, αυτό δεν ήταν δολοφονική επίθεση της αστυνομίας σε πολίτη, άλλο ένα από τα αμέτρητα περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας, αλλά «επίθεση 30 ατόμων σε αστυνομικούς»!

Την ίδια στιγμή, αμέτρητα βίντεο από αυτόπτες μάρτυρες κάνουν το γύρο του διαδικτύου και δείχνουν την πραγματικότητα. Αμέσως μετά την επίθεση, οι κάτοικοι αντέδρασαν και πραγματοποίησαν αυθόρμητη πορεία με πάνω από 1.000 διαδηλωτές στη γειτονιά, η οποία επίσης χτυπήθηκε από την αστυνομία.

Δύο μέρες μετά, την Τρίτη 9/3, οργανώθηκε άλλη μια κινητοποίηση στη γειτονιά, ως απάντηση σ' αυτές τις επιθέσεις της αστυνομίας. Η κινητοποίηση είχε όλα τα γνήσια χαρακτηριστικά ενός παλλαϊκού ξεσηκωμού: πάνω από 15.000 διαδηλωτές, όλων των ηλικιών, οικογένειες με τα παιδιά τους, μαθητές, φοιτητές, συνταξιούχοι, εργαζόμενοι, φτωχοί, κόσμος στα πεζοδρόμια και στα μπαλκόνια που χειροκροτούσε και φώναζε συνθήματα, σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής. Στόχο αποτέλεσε και η λαομίσητη ομάδα ΔΡΑΣΗ, μια πραγματική φασιστοσυμμορία, που για άλλη μια φορά, μετά τη διαδήλωση, οργίασε: χτύπημα περαστικού με τη μηχανή, ρίψη μολότοφ και ανάταση όπλου προς διαδηλωτές, ξύλο και βασανιστήρια σε όποιον έπεφτε στον δρόμο τους, σεξουαλικές παρενοχλήσεις και απειλές για βιασμούς, δηλώσεις για τους διαδηλωτές «θα τους γ@@, θα τους σκοτώσουμε» κ.ά.

Μόλις έγινε γνωστός ο τραυματισμός αστυνομικού της ΔΡΑΣΗ, ο Μητσοτάκης πραγματοποίησε διάγγελμα! Δεν έχει πραγματοποιήσει διάγγελμα για τους χιλιάδες εργαζόμενους και φτωχούς που δολοφονούνται με την πολιτική του, ούτε για τα εκατοντάδες περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας και δολοφονικών επιθέσεων... Ο αστυνομικός είναι, λοιπόν, πολίτης Α' κατηγορίας, έχει δικαίωμα να κάνει ό,τι θέλει και να μην διώκεται, έχει μεγαλύτερη εξουσία από τους νόμους και το Σύνταγμα, όπως στο μετεμφυλιακό κράτος και τη χουντική επταετία.

Τα γεγονότα στη Ν. Σμύρνη αποτελούν μια τομή, για τους εξής λόγους:

1) Η ΝΔ, δια στόματος Κυρανάκη, έκανε ξεκάθαρο πως αν κάποιος είναι αριστερός ή αναρχικός, τότε η αστυνομία επιτρέπεται να του κάνει ό,τι θέλει και να μένει ατιμώρητη. Ότι θα χαφιεδίζεται, με τη δημοσίευση όλων των προσωπικών στοιχείων του. Εισάγουν έτσι, τουλάχιστον στην πράξη, ένα Ιδώνυμο και πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων.

2) Για άλλη μια φορά, ΜΜΕ – Κυβέρνηση – ΕΛΑΣ απορρίπτουν όποια ντοκουμέντα (βίντεο κ.λπ.) βγήκαν στη φόρα και δεν τους εξυπηρετούν, χαλκεύοντας μια δική τους πραγματικότητα, με πρωτόγνωρα ψέματα, διαστρεβλώσεις και «ψευδείς ειδήσεις». Αυτή η πρακτική γίνεται υποχρεωτική, καθώς σε κάποιο βαθμό έχουν χάσει το αποκλειστικό προνόμιο της ενημέρωσης (διαδίκτυο, μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.ά.).

3) ΕΛΑΣ – (αστική) Δικαιοσύνη βρήκαν τυχαίους ανθρώπους και τους φόρτωσαν την επίθεση στον αστυνομικό, την στιγμή που βίντεο και αυτόπτες μάρτυρες λένε / δείχνουν πως δεν ήταν καν στη Ν. Σμύρνη εκείνο το απόγευμα – παραμένουν όμως προφυλακισμένοι! Έτσι, για το καθεστώς όλοι είμαστε ύποπτοι, μέχρι αποδείξεως του εναντίου.

4) Έγιναν φρικτά βασανιστήρια στη ΓΑΔΑ, στον αναρχικό Άρη Π. για να «ομολογήσει» αλλά και στη νεαρή κοπέλα που προσπάθησε να υπερασπιστεί φίλους της από το μένος της αστυνομίας.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι η έκρηξη της Ν. Σμύρνης πυροδότησε μια πλατιά κίνηση και σε πολλές άλλες γειτονιές, κάνοντας πραγματικότητα μια μικρή, προσωρινή «ανάσα» ενάντια στην αστυνομοκρατία.

ΑΘΗΝΑ

Γειτονιές ενάντια στην φτωχοαστυνομοκρατία

Μετά τα γεγονότα της Ν. Σμύρνης και τη μεγάλη κινητοποίηση στις 9/3, το ξέσπασμα επεκτάθηκε λίγο πολύ σε όλη την Αθήνα. Το Σάββατοκύριακο 13 και 14 Μάρτη, καθώς και τις επόμενες 1-2 εβδομάδες, ένα κύμα συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων απλώθηκε σε Πετρούπολη, Περιστερί, Κορυδαλλό, Νίκαια, Σεπόλια, Ζωγράφου, Καλλιθέα, Δάφνη, Αγ. Παρασκευή, Ν. Φιλαδέλφεια, Χαλάνδρι κ.ά.

Κινητοποιήσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις, κύρια στο κέντρο της Θεσσαλονίκης. Συνολικά, φαίνεται ότι πάνω από 50.000 κόσμου συμμετείχαν σε 40-50 συγκεντρώσεις πανελλαδικά.

Η επίδραση στις εξελίξεις ήταν άμεση. Η ανοιχτή επέλαση της αστυνομοκρατίας ανακόπηκε, έστω προσωρινά, δίνοντας σε πλατιές μάζες κόσμου μια πρώτη, μικρή ανάσα. Η κυβέρνηση υποχρεώθηκε σε μια αναδίπλωση, καθώς αρχικά (για να συγκρατήσει την φθορά και το βάρος από τη δολοφονική διαχείριση της πανδημίας, που είχαν αρχίσει να συσσωρεύονται, αλλά και για να ελέγξει το ετοιμαζόμενο τυχοδιωκτικό «άνοιγμα») σχεδίαζε να γενικεύσει τα κατασταλτικά πογκρόμ (πρόστιμα, επιδρομές ΜΑΤ-ΔΡΑΣΗ κ.λπ.), να τα οδηγήσει σε βάθος μέσα στις γειτονιές και στον λαϊκό κόσμο. Με τον ίδιο τρόπο, αναγκάστηκε να μετριάσει κάπως την εμπρηστική, επιθετική ρητορική της, αν και χωρίς να παραχωρεί σπιθαμή από την αποθέωση των μηχανισμών καταστολής, των οργάνων «Νόμου και Τάξης», της επιβολής της «Ατομικής Ευθύνης» με τον κρατικό βούρδουλα.

Το πρώτο συμπέρασμα, λοιπόν, είναι εδώ, αποτυπωμένο σ' έναν βαθμό και σε πλατιά κομμάτια: Χω-

ρίς μαζική αντίσταση σε πλατείες και δρόμους, οι μηχανισμοί καταστολής θα μας κόβουν πρόστιμα και θα μας ξυλοκοπούν μέσα στα ίδια μας τα σπίτια... Δεν θα έχουμε παρά τις ελευθερίες που θα κατοχυρώσουμε έμπρακτα, παλεύοντας εναντίον τους! Άλλωστε, οι πάντες κατανοούν ότι η κυβέρνηση δεν άλλαξε, βέβαια, καμία «ατζέντα»: όσο οι αντιδράσεις δεν ξεπερνάνε τα σημερινά επίπεδα, θα συνέλθει και η αστυνομοκρατία θα επανέλθει.

Η κίνηση στις γειτονιές δημιουργεί μια νέα, ελπιδοφόρα πνοή. Αλλά συνοδεύεται και από βαθύτερα συμπεράσματα και προβλήματα, που ζητάνε ανάλυση και απαντήσεις.

α) Στην πρώτη γραμμή βρίσκεται η ανάγκη υπεράσπισης των δημοκρατικών ελευθεριών. Η φράση «χούντα είναι» βρίσκεται πλέον στα χείλη χιλιάδων κόσμου για την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ωστόσο, είναι ξεκάθαρο ότι το αίσθημα «θέλουμε να ανασάνουμε» αφορά ευρύτερα, πρώτο, όλη τη συμπίεση από την αστυνομική διαχείριση της πανδημίας (χουντο-περιορισμοί / απαγορεύσεις, πρόστιμα, διάλυση ΕΣΥ κ.ά.), δεύτερο, το βούλιαγμα στην εργασιακή και κοινωνική ανασφάλεια ή, μάλλον, την εξαπλούμενη φτωχοποίηση και εξαθλίωση.

β) Τα παλλαϊκά χαρακτηριστικά δεν είναι τυχαία. Αποτυπώνουν κάτι βαθύτερο: μια τάση ενοποίησης ευρύτερων στρωμάτων, στη βάση της αντικειμενικής προλεταριοποίησης τους, όπου μεγάλα στρώματα ωθούνται, εργασιακά και κοινωνικά, διαρκώς προς τα κάτω – και εκεί συναντιούνται: νέοι, άνεργοι, όσοι επιβιώνουν με επιδόματα-ξεροκόμματα, επισφαλώς και φτωχοί εργαζόμενοι... ακόμα και κομμάτια παλιότερης «αριστοκρατίας» των μισθωτών εργαζόμενων ή μεσαίων

στρωμάτων. Φυσικά, η παρουσία της νεολαίας κυριαρχεί.

γ) Όλος αυτός ο κόσμος ελάχιστα (ή καθόλου) συνδέεται με οργανωμένες δομές, ή πολύ περισσότερο εκφράζεται και καθοδηγείται απ' αυτές. Με αμελητέες εξαιρέσεις (κύρια του μηχανισμού του ΚΚΕ), οι συνδικαλιστικές οργανώσεις δεν παίζουν κανέναν ρόλο. Ακόμα πιο χτυπητά, αυτό ισχύει για την επίσημη «αντιπολίτευση», αστική ή ρεφορμιστική. ΣΥΡΙΖΑ και ΜεΡΑ25, αν και όπου είχαν παρουσία, αυτή ήταν μικρή και στο περιθώριο. Αποκρυσταλλώνεται η καθήλωση τους, παρά την φθορά της ΝΔ. Αν και παραμένουν επικίνδυνος σκόπελος για το κίνημα, μάλλον αποκλείεται κατηγορηματικά ότι θα μπορέσουν να ξαναπαίξουν τον βρώμικο ρόλο που ανέλαβαν εναντίον του μετά το 2012 και τους έχει στιγματίσει. Τα ίδια ισχύουν για το ΚΚΕ, που κατά βάση ήταν απών ή «αλλού».

Σε μια σύνθεση των παραπάνω, το πολιτικό επίπεδο που συναντάει κανείς είναι αναμφίβολα χαμηλό. Συχνά δεν ξεπερνάει το πρωτόλειο (σωστό) σύνθημα «Εξέ οι μπάτσοι» ή το ξεστόμισμα «δεν πάει άλλο, κάτι πρέπει να κάνουμε». Αυτό δεν είναι ανεξήγητο ούτε πρέπει να τρομάζει. Είναι αναμενόμενο (έχει εμφανιστεί πολλές φορές ιστορικά) μετά από χρόνια κρίσης, καταστολής, κρίσης της Αριστεράς και γενικά του εργατικού κινήματος.

Επομένως, το κρίσιμο είναι «να δώσουμε συνείδηση στο αυθόρμητο». Να μπολιάσουμε τη σημερινή πρώτη κίνηση με στοιχεία και δομές, οργανωτικά και πολιτικά, παρέχοντας ένα πρώτο πλαίσιο για τη συνέχεια και ανάπτυξή της. Η πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ κατευθύνεται στη δημιουργία «Επιτροπών – Πρωτοβουλιών Κατοί-

Ώχεια και

Θεσσαλονίκη

Οι εισβολές των ΜΑΤ στο ΑΠΘ Η απάντηση του κινήματος

κων», ένα πρώτο κύτταρο σ' αυτή την κατεύθυνση. Απευθύναμε αυτή την πρόταση και σε άλλες δυνάμεις, αλλά υπάρχει σχεδόν πλήρης άρνηση.

Σε γενικές γραμμές, δυνάμεις της (ευρύτερης) άκρας αριστεράς πήραν την πρωτοβουλία και έδωσαν τον τόνο στις κινητοποιήσεις. Σαφώς και ομάδες, στέκια κ.λπ. διάφορων «αναρχικών-αυτόνομων», όμως ολοφάνερα οι εξελίξεις έχουν ήδη ξεπεράσει πολύ τα όρια του μικρόκοσμου τους.

Ωστόσο, αυτό υπογραμμίζει παρά λύνει το βασικό πρόβλημα. Δεν φαίνεται κάποιο σχέδιο ή μια κατάλληλη πολιτική, ώστε αυτή η κίνηση να συνεχιστεί και να οργανωθεί, να πλατύνει και να πιάσει ρίζες, να αναπτυχθεί σε παράγοντα βοηθητικό για την ανανέωση των γραμμών του εργατικού κινήματος. Η απουσία ενός οποιουδήποτε «κέντρου» είναι χαρακτηριστική. Όπως και η άρνηση, σχεδόν όλων των πολιτικών δυνάμεων, να προχωρήσει μια κατεύθυνση με «συνελεύσεις - επιτροπές αγώνα». Λίγο πολύ, όλοι φαίνεται να νομίζουν ότι το «διάλειμμα» είναι χρήσιμο απλώς για να ξεπαγώσουν σχήματα και δομές που φυτοζωούσαν στον 1 χρόνο των λόκνταουν (δημοτικά σχήματα, λέσχες κ.λπ.). Ανεξάρτητα αν, πόσο και πως αυτά ανταποκρίνονται σήμερα στις ανάγκες του κινήματος, και με το βλέμμα πάντα σε νέες εκλογικιστικές περιπέτειες...

Τα χαρακτηριστικά αυτού του -υπό διαμόρφωση- κινήματος ή «ρεύματος» δεν είναι πρωτοφανή. Τέτοια ή ανάλογα ήταν σε πολλά εμβληματικά γεγονότα στην ιστορία. Πρόσφατο παράδειγμα οι Αγανακτισμένοι. Ίσως, όμως, το πιο σημαντικό είναι το εξής: Τίποτα δεν εγγυάται το άμεσο ή ευθύγραμμο παραπέρα ξεδίπλωμα των κινητοποιήσεων. Μια διακοπή, μικρότερη ή μεγαλύτερη, για αντικειμενικούς και υποκειμενικούς λόγους, είναι πολύ πιθανή. Αυτό δεν ακυρώνει τη σημασία τους, τη δυναμική και το βάθος που μπορούν να αποκτήσουν - και που δεν εξαντλείται στη σημερινή κυβερνητική αναδίπλωση. Το «μεγάλο παιχνίδι» που ανοίγει είναι ένας κύκλος επέμβασης των μαζών στην πολιτική ζωή. Το σημερινό καθεστώς, η κυβέρνηση Μητσοτάκη και τα φερέφωνά της, έχουν ακούσει το καμπανάκι. Το φάσμα του κοινωνικού πολέμου 2010-12 (και οι εξελίξεις μέχρι το 2015) τους κατατρέχει, τότε που είδαν το χάρο με τα μάτια τους, πριν τους αναστήσει ο Τσίπρας. Με την τρομακτική χειροτέρευση από τότε της κρίσης, φτώχειας και καταστολής, ο νέος κύκλος μπορεί να ανοίξει ακόμα πιο πολύ, γιατρέυοντας και τις πληγές της οδυνηρής φάσης μετά το 2015 και της συριζαϊκής αθλιότητας.

Για να ξορκίσουν αυτό τον εφιάλη, οι σπιζόμενοι κονδυλοφόροι αναλύουν περισπούδαστα ότι οι «γειτονιές» δείχνουν «κόπωση» αλλά, λέει, δεν εκφράζουν λαϊκή δυναμική, δεν παράγουν πολιτικά αποτελέσματα... Δεν θα αργήσουν να καταπιούν την γλώσσα τους, όταν οι «γειτονιές» μιλήσουν ξανά...

Στη Θεσσαλονίκη, η κατασταλτική εκστρατεία της κυβέρνησης στόχευσε στην προσπάθεια να κοπούν τα πόδια του φοιτητικού κινήματος ενάντια στο ν. Κεραμέως - Χρυσοχοϊδης, με τον δεύτερο μάχιστα να επισκέπτεται την πόλη και γι' αυτό το λόγο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα και κεντρική μάχη αποτέλεσαν οι εισβολές των ΜΑΤ στην πρυτανεία του ΑΠΘ για να σπάσει η φοιτητική κατάληψη.

Η πρώτη εισβολή, μια τεράστια, στρατιωτική επιχείρηση των ΜΑΤ, έγινε στις 22/2. Σαν άλλος κουκλοφόρος, ο πρύτανης Παπαϊωάννου («γαλάζιο» στέλεχος και λαμόγιο που έτρεξε να εμβολιαστεί εκτός σειράς) ήταν αυτός που ζήτησε, ουσιαστικά, μέσω εισαγγελέα την επέμβαση της αστυνομίας. Τα ΜΜΕξαπάτησης εξαπέλυαν το γνωστό όργιο ψεμάτων και συκοφαντιών για «φθορές» και «βία» μέσα από την κατάληψη, ακολουθώντας πιστά την γραμμή του Μαξίμου. Οι εικόνες της κτηνωδίας των ΜΑΤ, που έερναν και χτύπαγαν νέους γυμνούς στην ασφάλτο ή φοιτήτρια με πατερίτσες, έκαναν το γύρο της χώρας, σοκάροντας χιλιάδες κόσμου. Ωστόσο, δεν πρόκειται για υπερβολή ή ατύχημα, αλλά για συστηματική πρακτική, με την οποία οι μηχανισμοί καταστολής θέλουν να χαράξουν στην κοινωνία, ειδικά στη νεολαία, το στίγμα του φόβου και να κυριαρχήσουν στον δρόμο.

Την ίδια μέρα και την επόμενη, ακολούθησαν πορείες χιλιάδων, δίνοντας μια πρώτη δυναμική απάντηση. Αξιόλογες πορείες έγιναν και σε άλλες πόλεις. Στις 25/2, με μαζικές πορείες πανελλαδικά, η Θεσσαλονίκη έζησε μια μικρή έκρηξη, με 6.000 φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενους και νέους σε πορεία το

μεσημέρι, σε μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις μεταπολιτευτικά στην πόλη.

Τον βάναυσο ξυλοδαρμό των φοιτητών συμπλήρωσε η εισαγγελική απόφαση να μετατραπούν σε συλλήψεις οι 31 από τις 32 αρχικές προσαγωγές. Οι συλληφθέντες κρατήθηκαν πολλές ώρες στο υπόγειο της ΓΑΔΘ, υπό άθλιες συνθήκες και χωρίς να τους επιτρέπεται να ασκήσουν βασικά δικαιώματά τους. Όμως δεν πτοήθηκαν. Μέσα στα κρατητήρια, έμειναν ενωμένοι, διεκδικούσαν και απαιτούσαν τα δικαιώματά τους. Μετά τις εξοργιστικές αποφάσεις του δικαστηρίου, με μαχητικά συνθήματα και υψωμένες γροθιές, όταν ξεπρόβαλλαν από το δικαστικό κτήριο και κατευθύνονταν προς τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος απέξω, έστειλαν το δικό τους μήνυμα στην κυβέρνηση: η νεολαία δεν υποτάσσεται!

Η κατάληψη συνεχίστηκε, παρά το πρώτο χτύπημα. Στις 11/3, μέρα όπου είχε ανακοινωθεί ήδη η λήξη της, τα ΜΑΤ εισέβαλλαν ξανά, τα ξημερώματα, συλλαμβάνοντας άλλους 16 φοιτητές. Συνολικά, 47 φοιτητές διώκονται (31 από την πρώτη εκκένωση) με ανυπόστατες κατηγορίες. Αν και είναι προφανές ότι κυβέρνηση και Παπαϊωάννου εύκολα μπορούσαν να αφήσουν την κατάληψη να λήξει και να εκτονωθεί, ήθελαν με τη 2η εισβολή να περάσουν το μήνυμα ότι όποιος αγωνίζεται, θα τιμωρείται παραδειγματικά.

Το ίδιο μεσημέρι, η αστυνομία επιχείρησε να διαλύσει τη μαζικότατη πορεία (6-7.000) που έγινε στο κέντρο της πόλης, με δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και κρότου λάμψης. Ωστόσο, αρκετός κόσμος παρέμεινε στον δρόμο για κάμποση ώρα, κινούμενος συγκροτημένα, φωνάζοντας αντικατασταλτικά

συνθήματα.

Αυτή η κίνηση, όπως και οι προηγούμενες, αναδεικνύει και επισφραγίζει κάποια σημαντικά χαρακτηριστικά, που σιγά σιγά αναπτύσσονται μέσα στο κίνημα. Κυρίως μια αποφασιστικότητα και μαχητικότητα, αλλά και την αλληλεγγύη ευρύτερων κομματιών σε όσους χτυπιούνται από την καταστολή. Είναι ένα σοβαρό βήμα εμπρός, ώστε αυτή η διάθεση να σκληρύνει, να σφίξει τις γραμμές της - και να μπορέσει να κάνει το επόμενο, αυτό μιας μαζικής και μαχητικής υπεράσπισης του κινήματος ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής.

Ένα μελανό και ανησυχητικό σημείο πρέπει να σημειωθεί, ήδη από την πρώτη εισβολή. Αυτό το τόσο κεντρικό χτύπημα, στην Αθήνα έμεινε πρακτικά αναπάντητο. Η ευθύνη ανήκει στις δυνάμεις των ΚΝΕ - ΕΑΑΚ. Μέσα στην εντελώς γραφειοκρατική και αδιέξοδη πολιτική τους (πρακτικά το «πνίξιμο» του κινήματος) δεν τόλμησαν ούτε να διανοηθούν μια προσπάθεια να δοθεί μια απάντηση ισάξια των περιστάσεων. Περιορίστηκαν σε μια πολύ μικρή και κυρίως «συμβολική» και συνηθισμένη παρουσία στο άδειο κτήριο μιας πρυτανείας, χωρίς την παραμικρή διάθεση για κάποια πορεία. Ανάλογη, και στην ουσία ίδια, ήταν η στάση τους και στη Θεσσαλονίκη, καθώς συνειδητά και επιδεικτικά είχαν απέχει από την τεράστια μεσημεριανή διαδήλωση στις 25/2 ενάντια στην πρώτη εισβολή. Προφανώς, δεν είναι αυτό που χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα και το κίνημα γενικότερα, για να μπορέσει να νικήσει την αστυνομοκρατία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς...

21ο Συνέδριο ΚΚΕ

Κριτική στις θέσεις της ΚΕ (μέρος β')

■ Γιάννης Σμυρλής

Στο φύλλο της Εργατικής Πάλης του Μαρτίου επιχειρήσαμε μια πρώτη κριτική στις θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ ενόψει του 21ου Συνεδρίου του κόμματος. Τα σημεία τα οποία σταθήκαμε σε αυτήν την κριτική ήταν αφενός η εξέλιξη των θέσεων του ΚΚΕ γύρω από την οικονομική κρίση και τις προοπτικές της καπιταλιστικής οικονομίας παγκόσμια και στην Ελλάδα, και αφετέρου η σημερινή αντίληψη του ΚΚΕ για τις εξελίξεις στο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Συνεχίζουμε εξετάζοντας τις θέσεις της ΚΕ για τις εξελίξεις σε Βαλκάνια και Νοτιοανατολική Μεσόγειο, και ειδικά σε σχέση με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Για τις εξελίξεις στην περιοχή μας και τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό

Σε σχέση με τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, ήδη από το 19ο Συνέδριό του (2013), το ΚΚΕ επιχειρήσει μία σχετικά απότομη στροφή, η οποία διατηρήθηκε και στο 20ο Συνέδριο. Επανέφερε μετά από οχτώ δεκαετίες στα ντοκουμέντα του μία λενινιστική φρασεολογία. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα από την απόφαση του 20ου Συνεδρίου (θέση 44): «Καθοριστικό ζήτημα της υλοποίησης της επαναστατικής στρατηγικής αποτελεί η σχέση ανάμεσα στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και στην αποσταθεροποίηση της αστικής εξουσίας σε όλες τις μορφές. [...] Σε περίπτωση πολεμικής εμπλοκής της Ελλάδας σε ιμπεριαλιστικό πόλεμο και σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, το Κόμμα πρέπει —υπερασπιζόμενο τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και του ελληνικού λαού— να ηγηθεί στην οργάνωση της εργατικής-λαϊκής πάλης για να βγει η Ελλάδα από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο [...]. Αυτό προϋποθέτει [...] να ηττηθεί ολοκληρωτικά και η ίδια η εγχώρια αστική τάξη». Και παρακάτω: «Είναι καθήκον της πρωτοπορίας του ΚΚΕ συνεχώς να προσαρμόζει, να εξειδικεύει, να κλιμακώνει τα συνθήματα πάλης, χωρίς να χάνει το κύριο που είναι ο χαρακτήρας του πολέμου, ο οποίος είναι ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές, ασχέτως ποιος είναι πρώτος επιτιθέμενος».

Φυσικά, η «στροφή» αυτή παρέμεινε στο επίπεδο μιας λογοκοπίας, αποτελώντας περισσότερο έναν ευτελισμό του λενινιστικού-διεθνιστικού πνεύματος και όχι μια πραγματική στροφή (παρά τη φρίκη που προκάλεσε σε μεγάλο κομμάτι της σταλινογενούς αριστεράς, η οποία έβλεπε τη διολίσθηση του ΚΚΕ στον... τροτσισμό!).

Οι θέσεις του 21ου Συνεδρίου έρχονται να επιβεβαιώσουν πλήρως την κενότητα αυτής της «στροφής». Στο σχετικό απόσπασμα (θέση 16 του 2ου Κετιμένου), αναφέρεται ότι «η τουρκική επιθετικότητα κλιμακώθηκε με την αμφισβήτηση των συνόρων σε Αιγαίο και Έβρο, την αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας δεκάδων νησιών του Αιγαίου, την επιδίωξη να αποκτήσει τμήμα της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ, που με βάση τη Διεθνή Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας δεν της ανήκει. Σε αυτήν την κατεύθυνση το τουρκικό κράτος

ανακήρυξε τη λεγόμενη “Γαλάζια Πατρίδα”, υπέγραψε το τουρκο-λιβυκό σύμφωνο με την εγκάθετη ηγεσία της Λιβύης, το οποίο καταπατά τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας. Επίσης, ενίσχυσε τις υπερπτήσεις πάνω από ελληνικά νησιά, στρατιωτικές ασκήσεις, έρευνες ή και γεωτρήσεις στην Ανατολική Μεσόγειο, σε περιοχές της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και στις ΑΟΖ της Ελλάδας και της Κύπρου, ανακίνησε μειονοτικά ζητήματα, «εργαλειοποίησε» το Μεταναστευτικό και Προσφυγικό, αξιοποιώντας τη συμφωνία με την ΕΕ».

Το απόσπασμα αυτό έρχεται σε συνέχεια μιας ολόκληρης περιόδου που το ΚΚΕ κράτησε μία εθνικιστική —και άρα προδοτική για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης— στάση γύρω από τα ελληνοτουρκικά. Πρώτον, η φρασεολογία του παραπάνω αποσπάσματος θα ταίριαζε απόλυτα σε κείμενο οποιουδήποτε αστού αναλυτή. Δεύτερον, είναι απαράδεκτο για ένα αριστερό κόμμα να παρουσιάζει σαν «ουδέτερες» ή κοινώς αποδεκτές έννοιες όπως ΑΟΖ, υφαλοκρηπίδα κ.λπ., οι οποίες όπως είναι γνωστό είναι καθολικά αμφισβητήσιμες και ερμηνεύονται κατά το δοκούν από την εκάστοτε αστική τάξη. Τρίτον, αποτελεί εμφανή λαθροχειρία η παρουσίαση του τουρκικού καπιταλισμού ως «επιθετικού», αποκρύπτοντας την εξίσου επιθετική φύση της ελληνικής αστικής τάξης.¹ Και τελευταίο, αλλά και σημαντικότερο, είναι παραπάνω από απαράδεκτη η χρησιμοποίηση της φράσης «κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας», μιας φράσης που συσκοτίζει ότι τα λεγόμενα «εθνικά δικαιώματα» σε μια καπιταλιστική χώρα είναι πρώτα απ’ όλα τα δικαιώματα των καπιταλιστών να εκμεταλλεύονται τους «συμπατριώτες» τους εργάτες, συμπεριλαμβανομένου και του δικαίου να τους στείλουν να σκοτωθούν πολεμώντας γι’ αυτό το δικαίωμα! Και εδώ το ΚΚΕ έρχεται να ολοκληρώσει αυτήν τη στάση λέγοντας ότι «Το Κόμμα μας υπερασπίζεται τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών δυνάμεων, ως αναπόσπαστο στοιχείο της πάλης για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου». Πρόκειται για την άρνηση ακόμη και των θέσεων του 19ου και 20ου Συνεδρίου, αλλά κυρίως του λενινισμού, για τη γνωστή απάτη του «πατριωτικού αγώνα με ταξικό πρόσημο», που επίσης εξακολουθεί να είναι προσφιλής και σε τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, σε τελική ανάλυση για την πλήρη στοίχιση πίσω από το αφήγημα και τις στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης.

Για τη στάση του ΚΚΕ στις συνθήκες της πανδημίας και της καραντίνας

Στο κείμενο των θέσεων υπάρχει διάχυτος ένας εξωραϊσμός της πολιτικής και της δράσης του ΚΚΕ στην περίοδο της πανδημίας. Επειδή όμως πρόκειται για καταγεγραμμένα γεγονότα, η αλήθεια είναι ότι το ΚΚΕ, ιδιαίτερα την περίοδο του πρώτου lock down, που ήταν και το πιο σκληρό για το κίνημα, ήταν το κόμμα που:

α) «κατάπτε αμάσητη» τη χουντική απαγόρευση της κυκλοφορίας (δεν εξέδωσε ούτε μια ανακοίνωση διαμαρτυρίας), αντίθετα υιοθέτησε διάφορες παραλλαγές του «Μένουμε Σπίτι» (που φυσικά όπως αποδείχτηκε καμία σχέση δεν έχει με τα αναγκαία μέτρα προστασίας της υγείας του πληθυσμού που πρέπει να εφαρμοστούν). Με άλλα λόγια, υποτάχθηκε στην παράλυση του εργατικού κινήματος.

β) υποτάχθηκε στην επιβολή του «γύψου» στο εργατικό και λαϊκό κίνημα, και όταν αποφάσισε να βγει από το καβούκι του, την Πρωτομαγιά, το έκανε δι’ αντιπροσώπων, χωρίς να καλέσει τον κόσμο να διαδηλώσει, κερδίζοντας γι’ αυτό, και για ακόμη μια φορά, τα εύσημα των αστικών ΜΜΕ. Κι αυτό λίγο πολύ συνεχίστηκε και στο Πολυτεχνείο, με κορύφωση στην διαδήλωση για τον Γρηγορόπουλο όπου κατέβηκε με αντιπροσωπεία.

γ) σκόρπισε τον αποπροσανατολισμό σε διάφορους χώρους, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την πρότασή του στους φοιτητικούς Συλλόγους των Ιατρικών σχολών για εθελοντική εργασία των φοιτητών στα νοσοκομεία: πατώντας δηλαδή σε ένα υπαρκτό αίσθημα αλληλεγγύης που (καλώς) είχε ένα μεγάλο κομμάτι νέων και εργαζομένων, συσκοτίζοντας όμως το πραγματικό πρόβλημα, δηλαδή την ταξική διαχείριση της πανδημίας από τη ΝΔ και την εγκατάλειψη.

δ) κράτησε, περισσότερο από κάθε αριστερό κόμμα, μια παθητική και πολλές φορές θετική στάση απέναντι στη λαίλαπα της τηλεργασίας, με πιο κατάπτυστη στους εκπαιδευτικούς του Δημόσιου Τομέα, αλλά και αλλού (φοιτητές κ.λπ.), μέχρι να αποφασίσει —λίγο πριν το τέλος του πρώτου lock down— ότι τηλεκαπαίδευση και τηλεργασία αποτελούν θανάσιμους κινδύνους.

Για τη στάση του ΚΚΕ στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα

Οι θέσεις για το 21ο Συνέδριο έρχονται να επιβεβαιώσουν και το έλλειμμα στρατηγικής που υπάρχει σε σχέση με το συνδικα-

λιστικό, όπως και ευρύτερα με το εργατικό κίνημα, αλλά και ότι η καταστροφική πολιτική του ΚΚΕ στο πεδίο αυτό θα συνεχιστεί και μάλλον θα ενταθεί.

Η σημαντική κρίση από την οποία διέρχεται το εργατικό κίνημα αποδίδεται (πέρα από αντικειμενικούς λόγους) στην πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ), το οποίο είναι σωστό, αποσιωπώντας όμως την τεράστια ζημιά που έχει προκαλέσει στην ενότητα του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος το ΠΑΜΕ, με τις επιπλέον διαιρέσεις που εισάγει στις γραμμές των εργαζομένων.

Το ΚΚΕ, μέσω του ΠΑΜΕ, όχι μόνο έχει σημαντικό μερίδιο ευθύνης γι’ αυτήν την κατάσταση, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην υπέρβασή της με ένα σχέδιο αγώνων, που είναι και ο βασικός όρος για το ξεπέρασμα του καρκινώματος της συνδικαλιστικής —αστικοποιημένης— γραφειοκρατίας, αλλά ψαρεύει στα θολά νερά αυτής της κατάστασης: εκμεταλλεύεται τη δυνατότητά του να συγκεντρώνει ακόμα κάποιους αριθμούς, όχι όμως προς μια ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, αλλά για να μοιράσει στα συνδικάτα και τις ομοσπονδίες τις καρέκλες με τους υπόλοιπους γραφειοκράτες, προχωρώντας ορισμένες φορές μακρύτερα και από αυτούς σε μεθόδους εκφυλιστικές για το εργατικό κίνημα, με χαρακτηριστικότερες τις εικόνες από το τελευταίο συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Επίλογος

Είναι προφανές, ότι τα ζητήματα που ανακύπτουν από τις θέσεις για το Συνέδριο του ΚΚΕ, σε μια τόσο πλούσια από εξελίξεις περίοδο, είναι πολύ περισσότερα από αυτά που χωρούν σε ένα ή δύο άρθρα. Ακόμα πιο σίγουρο είναι ότι τα αδιέξοδα που επισημαίνονται σε αυτά τα άρθρα, φαίνονται πολύ πιο εκτεταμένα στη ζωντανή ταξική πάλη, αυτήν αλλά και την επόμενη περίοδο. Για το εργατικό κίνημα, η ανασυγκρότησή του είναι ζωτικός όρος για να μπορέσει να αντιμετωπίσει την κολοσσιαία επίθεση που εξαπολύουν αστικά κόμματα, ΕΕ, κεφάλαιο. Όπως επίσης, ότι αυτή η ανασυγκρότηση μπορεί να συμβεί μόνο χέρι-χέρι με μια ανασυγκρότηση/ανασύσταση υπέρ μιας ταξικής, αγωνιστικής, εντέλει επαναστατικής πολιτικής. Στη διαδικασία αυτή, το ΚΚΕ θα αποτελέσει ένα από τα πιο σημαντικά αναχώματα, εγκλωβίζοντας —παρά τη διαφαινόμενη κρίση του— όχι αμελητέους αριθμούς εργαζομένων και νέων στη ρεφορμιστική πολιτική του, που στην ουσία είναι στις μέρες μας μια πολιτική ήττας. Η διαπάλη και η ήττα αυτής της πολιτικής είναι στην επόμενη περίοδο ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα των δυνάμεων που αναφέρονται στο κίνημα.

Υποσημείωση

1. Σαφώς και ο τουρκικός καπιταλισμός είναι «επιθετικός», και στοχεύει στην κεφαλαιοποίηση των ήδη αλλαγμένων υπέρ του συσχετισμών. Ωστόσο, ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι αντιδραστικός και από τις δύο πλευρές. Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη μας το πολύ σημαντικό στοιχείο ότι η στρατηγική επιδίωξη της ελληνικής μπουρζουαζίας είναι πλέον η μετατροπή της σε μαντρόσκυλο των ιμπεριαλιστών στην περιοχή, μόνο «αμυντική» δεν μπορεί να τη χαρακτηρίσει κανείς!

Σε παροξυσμό η οικονομική και πολιτική κρίση στην Τουρκία Μεθοδεύσεις Ερντογάν σε όλα τα μέτωπα

Αφορμή για τη νέα επιδείνωση της οικονομικής κρίσης που έχει οδηγήσει σε ελεύθερη πτώση το χρηματιστήριο της Κωνσταντινούπολης (τη μεγαλύτερη της τελευταίας 20ετίας) και τη λίρα (έχει χάσει από την αρχή του χρόνου το 28,5% της αξίας της και αυτές τις μέρες καταγράφει ιστορικά χαμηλά), ήταν η καθαίρεση αρχικά του διοικητή (τέταρτη μέσα σε δύο χρόνια) και στη συνέχεια του υποδιοικητή της Τράπεζας της Τουρκίας και η αντικατάστασή τους με στελέχη της αρεσκείας του Ερντογάν. Το παράπτωμά τους ήταν ότι επέλεξαν να ακολουθήσουν μια πολιτική αύξησης των επιτοκίων προκειμένου να φρενάρουν τον πληθωρισμό (τρέχει με μέση τιμή 22% - 55% όσον αφορά στις τιμές των βασικών αγαθών) και να προσελκύσουν ξένα κεφάλαια δεδομένου ότι τα συναλλαγματικά διαθέσιμα της χώρας έχουν εξανημιστεί στην προσπάθεια να σταματήσει η κατάρρευση της λίρας.

Ο Ερντογάν, ωστόσο, επιμένει σε μια πολιτική χαμηλών επιτοκίων και τόνωσης της κατανάλωσης με δάνεια στα νοικοκυριά και τις επιχειρήσεις, παρόλο που έτσι διώχνει ξένα κεφάλαια, στραγγίζει τα ταμεία κράτους και τραπεζών και αυξάνει το κόστος δανεισμού φορτώνοντας τη χώρα με χρέη. Μόνο για το 2020 το έλλειμμα υπολογίζεται σε 200 δισ. δολάρια, ενώ τα βραχυπρόθεσμα εξωτερικά χρέη των τραπεζών είναι 88,7% δισ. (12,5% του ΑΕΠ) και στο επόμενο δίμηνο πρέπει να διατεθούν 7,3 δισ. δολάρια για την αποπληρωμή του βραχυπρόθεσμου εξω-

τερικού χρέους της χώρας που αγγίζει συνολικά τα 180 δισ. Την ίδια στιγμή υπολογίζεται ότι σχεδόν 12 εκατ. άνθρωποι ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό (δηλαδή με, ή κάτω από 3,60 ευρώ την ημέρα), 1 εκατ. άνθρωποι δεν μπορούν να αγοράσουν ούτε ψωμί, η πραγματική ανεργία φτάνει το 50% και το 30% των επιχειρήσεων έχουν οδηγηθεί σε λουκέτο.

Μεθοδεύσεις στο πολιτικό σκηνικό

Η βαθιά οικονομική κρίση, οξυμένη από τις συνέπειες της πανδημίας σε συνδυασμό με την ακραία καταστολή και τις αντιδημοκρατικές μεθόδους διακυβέρνησης του Ερντογάν, έχουν οδηγήσει σε κάθετη πτώση της δημοτικότητας του ίδιου και του κόμματός του και σε αύξηση των κινητοποιήσεων παρά τις απαγορεύσεις, την αστυνομοκρατία και την ωμή καταστολή. Στο πολιτικό σκηνικό ο Ερντογάν από τη μια πλευρά μεθοδεύει την εξουδετέρωση των πολιτικών του αντιπάλων και τον έλεγχο του νεολαϊστικού, λαϊκού και εργατικού κινήματος και από την άλλη, επενδύει στην ενίσχυση των φονταμενταλιστικών και συντηρητικών δυνάμεων και αντανιακλαστικών των μαζών. Η τεράστια επιχείρηση απελευθέρωσης 13 ομήρων στο Νότιο Κουρδιστάν, στα μέσα Φλεβάρη, στόχο είχε να χρησιμοποιήσει τη δολοφονία των ομήρων για να αυξήσει την εθνικιστική πόλωση. Το αίτημα, ένα περίπου μήνα μετά, να τεθεί εκτός νόμου το φιλοκουρδικό κόμμα HDP (3^ο κόμμα στη

Βουλή) με την κατηγορία ότι συνεργάζεται με το Κουρδικό Εργατικό Κόμμα (PKK) που έχει χαρακτηριστεί τρομοκρατικό, ήρθε σαν φυσικό επακόλουθο. Είναι το 7^ο κατά σειρά κουρδικό κόμμα που βγαίνει εκτός νόμου, ενώ τα στελέχη του που επικράτησαν στις περιφερειακές - δημοτικές εκλογές το 2019 (65 συνολικά) καθαιρέθηκαν, φυλακίστηκαν και αντικαταστάθηκαν από φιλοκαθεστωτικούς δημάρχους. Στη φυλακή βρίσκεται από το 2016 και ο ηγέτης του κόμματος, Σελαχτιν Ντερμιτάς. Αυτή τη φορά, ωστόσο, ο Ερντογάν πήγε ένα βήμα παραπέρα ζητώντας επιπλέον την απαγόρευση της πολιτικής δράσης των 680 κορυφαίων στελεχών του HDP για τουλάχιστον πέντε χρόνια, ώστε να διασφαλίσει ότι δεν θα μπορέσουν να ιδρύσουν άλλο κόμμα μέχρι τις εκλογές του 2023. Στους απώτερους σχεδιασμούς του Ερντογάν βρίσκεται ο έλεγχος του κοινοβουλίου και η αλλαγή του συντάγματος με τρόπο που να διασφαλίζει την παραμονή του στην εξουσία. Η πρώτη —αρνητική— απάντηση από το Συνταγματικό Δικαστήριο δεν προβλέπεται να αναχαιτίσει την επιχείρηση. Στην ίδια λογική ελέγχου των αντιδράσεων εντάσσεται η τοποθέτηση φιλοκαθεστωτικού πρότανη στο πανεπιστήμιο του Βοσπόρου που, αν και έγινε για να αποφευχθεί μια νέα πλατεία Γκεζί, έχει οδηγήσει σε αναζωπύρωση του φοιτητικού - νεολαϊστικού κινήματος. Από την άλλη πλευρά η πρόσφατη απόσυρση της Τουρκίας από τη «Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης», που αναφέρεται ανάμεσα στα άλλα στα δικαιώματα των γυ-

ναικών, έχει στόχο να συσπειρώσει τα ισλαμικά - συντηρητικά στοιχεία εντός και εκτός βουλής γύρω από τον Ερντογάν και να σύρει τους υπόλοιπους σε μια αποδοχή των χειρισμών του.

Ο εναγκαλισμός της ΕΕ

Η κυβέρνηση Μπάιντεν εμφανίζεται να κρατάει «σκληρή» στάση, επιδιώκοντας να απομακρύνει τον Ερντογάν από τη Ρωσία και να τον δέσει ξανά στο άρμα των ΗΠΑ. Ωστόσο, δεν παύει να επαναλαμβάνει ότι πρόκειται για σημαντικό σύμμαχο και εταίρο στο ΝΑΤΟ, προδιαγράφοντας τις κατευθύνσεις της αμερικανικής πολιτικής στο χειρισμό της Τουρκίας. Πολύ πιο ξεκάθαρη είναι η πολιτική της Γερμανίας και της ΕΕ, όπως διαφάνηκε άλλωστε, στη Σύνοδο της 25ης Μαρτίου: η τελωνειακή ένωση Τουρκίας - ΕΕ ανανεώθηκε, η οικονομική συνεργασία συνεχίζεται, χρήματα για το προσφυγικό - μεταναστευτικό δρομολογούνται και η συζήτηση για την κινητικότητα των Τούρκων πολιτών έχει ανοίξει. Βέβαια, μπαίνουν μερικοί αστερίσκοι και επιφυλάξεις ως προς την καλή διαγωγή της γείτονας («κυρώσεις» δεν αναφέρονται ούτε για αστείο), αλλά για τα προσχήματα, για να μην αφήσουν εκθειμένους τον Μητσοτάκη και τον Αναστασιάδη και να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη συνέχιση των «διερευνητικών» διαβουλεύσεων όπου, παρά τους λεονταρισμούς εσωτερικής κατανάλωσης, έχουν μπει τα πάντα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

■ Μαρία Κτιστάκη

Γερμανία 2021: Έτος εκλογών και πολιτικών αναταράξεων

Το 2021 είναι σημαντικός σταθμός στις πολιτικές εξελίξεις της Γερμανίας. Τον Σεπτέμβρη θα γίνουν ομοσπονδιακές εκλογές, ενώ ήδη ξεκίνησαν εκλογές για τοπικές κυβερνήσεις. Μετά από 16 χρόνια η Μέρκελ αφήνει την καγκελαρία και την ηγεσία του CDU (Χριστιανοδημοκράτες) το οποίο θα κατέβει με νέο επικεφαλής, τον Άρμιν Λάσετ. Ταυτόχρονα, η οικονομική (και υγειονομική) κρίση που πυροδότησε η πανδημία, δημιουργεί κοινωνική ένταση, ανατρέπει τους σχεδιασμούς της γερμανικής αστικής τάξης, οξύνει τους ενδοαστικούς ανταγωνισμούς.

Εδώ και 10 χρόνια, ο γερμανικός καπιταλισμός ενσωμάτωσε στο Σύνταγμα τον ισοσκελισμένο προϋπολογισμό, το λεγόμενο χρεόφρενο. Η πυροδότηση της κρίσης το 2020, άλλαξε τα δεδομένα. Η γερμανική οικονομία έχασε το 5% του ΑΕΠ της, ενώ είναι -2% για το πρώτο τρίμηνο του 2021. Η ανεργία σκαρφάλωσε στα 3 εκατ. με το 1 εκατ. να είναι μακροχρόνια άνεργοι (το 2019 οι μακροχρόνια άνεργοι ήταν 700.000). Οι εργαζόμενοι σε εκ περιτροπής εργασία (λιγότερες ώρες και μικρότεροι μισθοί) είναι 2,9 εκατ., ενώ είχαν φτάσει τα 6 εκατ. τον Απρίλη του 2020, με σημαντική μείωση του συνολικού εργατικού εισοδήματος. Τα ποσοστά της τηλεργασίας εκτινάχθηκαν στο 50%. Οι εξαγωγές κατά 9,3%.

Η οικονομική ύφεση ανάγκασε την γερμανική κυβέρνηση να τονώσει με εκατοστάδες δισ. την εθνική οικονομία και να δανειστεί το 2020-21 πάνω από 240 δισ. ευρώ, σπάζοντας τον κανόνα του χρεόφρενου. Ο δανεισμός της γίνεται με μηδενικά επιτόκια,

όμως το δημόσιο χρέος αυξάνει και από 60% του ΑΕΠ υπολογίζουν ότι θα φτάσει στο 75%. Αυτό το χρέος είναι βέβαια αρκετά μεγαλύτερο, μια που η Γερμανία «πονηρά» δεν υπολογίζει το χρέος των κρατιδίων, που όμως εγγυάται η κεντρική κυβέρνηση, και το οποίο φτάνει τα 600 δισ. Η συνέχιση της ενίσχυσης της οικονομίας από το κράτος έχει δημιουργήσει διάσταση απόψεων ανάμεσα στα κόμματα αλλά και στο εσωτερικό τους, μιας και άλλοι θέλουν χρεόφρενο και λιτότητα και άλλοι παράκαμψη του κανόνα και δημόσιες επενδύσεις.

Στον τομέα της υγείας, η Γερμανία μπήκε στην πανδημία με τους καλύτερους υποτίθεται όρους (αριθμό κλινών ανά κάτοικο). Ωστόσο, ως σήμερα έχει καταγράψει 2.800.000 επίσημα κρούσματα και πάνω από 76.000 νεκρούς. Εξανγκάστηκε σε μακροχρόνια lockdown που εξάντλησαν την οικονομία αλλά και την ψυχολογία της κοινωνίας, που συχνά πυκνά διαδηλώνει εναντίον τους.

Στην αποτυχία διαχείρισης πανδημίας και οικονομίας, προστέθηκαν και τα σκάνδαλα προμηθειών για μάσκες με εμπλεκόμενους συντηρητικούς βουλευτές καθώς και η κατάρρευση της Nive Cavd (χηματοπιστωτικός κολοσσός) που άφησε τρύπα χρεών 1,9 δισ. ευρώ.

Αυτοί οι παράγοντες φθείρουν την συγκυβέρνηση CDU-SPD (σοσιαλδημοκράτες) και κυρίως το κυρίαρχο CDU που έχει μια διαρκή πτώση, ακολουθώντας το SPD που κατακρημνίστηκε σε ποσοστά 10% έως 15%. Τον πολιτικό χώρο που δημιουργείται καλύπτουν οι Πράσινοι και το ακροδεξιό AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία).

Εκλογές και παρδαλές συμμαχίες

Τα εκλογικά αποτελέσματα των τελευταίων χρόνων οδήγησαν τα κόμματα σε απίθανους κυβερνητικούς συνδυασμούς. Στην Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση συγκυβερνά το CDU με το SPD, μια επιλογή που έχει κατακρημνίσει την άλλοτε κραταιά γερμανική σοσιαλδημοκρατία. Στη Θουριγγία, στις προηγούμενες εκλογές έγινε ολιγοήμερη κυβέρνηση των CDU, FDP (Φιλελεύθεροι, στήριγμα του CDU) και ακροδεξιού AfD. Η κοινωνική κατακραυγή για την συνεργασία με τους ακροδεξιούς ανάγκασε το CDU να διαλύσει την κυβέρνηση και να κάνει νέα με τους SPD, Πράσινους και το Die Linke (Αριστερά) για 2 χρόνια. Στην Σαξωνία-Άνχολτ το AfD αναδείχτηκε 2ο κόμμα. Σχηματίστηκε κυβέρνηση CDU, SPD, Πράσινων.

Οι εκλογές φέτος ξεκίνησαν με το κρατίδιο της Βάδης-Βυρτεμβέργης όπου συγκυβερνούσαν το CDU και Πράσινοι. Πρώτη δύναμη αναδείχθηκαν οι Πράσινοι με 32,8% (από 30,3%), ακολουθεί αποδυναμωμένο το CDU με 23,6% (από 27,1%) και το SPD με 11,1% (από 12,6%) ενώ τέταρτο και ενισχυμένο είναι το AfD με 10,1% (διπλασιάστηκε), το FDP με 10,3% (από 8%) και το Die Linke 3,5% (από 2,9%) που δεν πάνει το όριο του 5%.

Στην Ρηνανία-Παλατινάτο, πρώτη δύναμη αναδείχθηκε με αμελητέα μείωση το SPD με 35,7%, που συγκυβερνούσε ήδη με Πράσινους και Φιλελεύθερους. Το CDU αποδυναμώθηκε πέφτοντας στο 27,4% (από 31,8%), Πράσινοι 9,1% (από 5%), το AfD μειώθηκε σημαντικά στο 8,5% (από 12,1%), το FDP 5,4% (από 5,6%) και το Die Linke 2,5% (από 2,8%). Και στα δύο κρατίδια η επιστολική ψήφος ξεπέρασε το 50%!

Αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα, επιβεβαιώνουν την διαρκή πτώση του CDU και προσφέρουν στο SPD την δυνατότητα να δηλώνει πως μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση με Πράσινους και Αριστερά, χαϊδεύοντας τα αυτιά του αριστερού ακροατηρίου του. Από την άλλη, το CDU φοβάται ένα τέτοιο ενδεχόμενο και δηλώνει πως είναι αδιανόητος ο σχηματισμός κυβέρνησης χωρίς αυτούς! Αυτός ο κίνδυνος ίσως να ενισχύσει τα ακροδεξιά αντανιακλαστικά του κόμματος, αφού τμήμα του καλοβλέπει την συνεργασία με το AfD που συγκεντρώνει Ναζιστές, ρατσιστές και συννομισιολόγους.

Οι Πράσινοι είναι κόμμα «συστημικού ρεαλισμού»(!) και έχοντας απορροφήσει τις δυνάμεις της Αριστεράς, κάθε μετεκλογική συνεργασία είναι πιθανή για την εξυπηρέτηση του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Ο τελευταίος θα αντιμετωπίσει έντονους κλυδωνισμούς περνώντας από τις μολόπτερες της οικονομικής/υγειονομικής κρίσης και τους ενδοϊμπεριαλιστικούς και γεωστρατηγικούς ανταγωνισμούς, δηλαδή την αφόρητη πίεση από τις ΗΠΑ που έχουν κηρύξει τον πόλεμο σε Κίνα-Ρωσία, ενώ η Κίνα παραμένει ο σημαντικότερος εμπορικός εταίρος και η Ρωσία βασικός ενεργειακός προμηθευτής της Γερμανίας.

■ Α. Φ.

Η πολιτική της νέας διακυβέρνησης Μπάιντεν

Ηδη έχει αρχίσει να σχηματοποιείται η πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσει η νέα διακυβέρνηση του Μπάιντεν στις ΗΠΑ, αν και μένουν ακόμη να ξεκαθαριστούν διάφορες πλευρές της. Ουσιαστικά ο Μπάιντεν θα πρέπει να απαντήσει σε τρία κυρίως ζητήματα που αλληλοδιαπλέκονται μεταξύ τους:

α) Η διαχείριση της μεγαλύτερης οικονομικής κρίσης που έχει αντιμετωπίσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μετά την Μεγάλη Κρίση του 1929-32, με δεδομένο ότι οι μέχρι τώρα αντικυκλικές πολιτικές (πιστωτικά μπουμ που οδηγούν σε κατακλυσιμαίες φούσκες, εκτόξευση του χρέους, φορολογικές απαλλαγές στις επιχειρήσεις, πολιτικές ποσοτικές χαλάρωσης και ενίσχυσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, κ.α.) έχουν οδηγηθεί σε αδιέξοδο και καθίστανται ολοένα και πιο αναποτελεσματικές.

β) Η αντιμετώπιση της όξυνσης της πολιτικής κρίσης στο εσωτερικό των ΗΠΑ, που με την άνοδο του Μπάιντεν στην εξουσία, μόνο προσωρινά έχει αμβλυνηθεί. Πολύ περισσότερο που από πίσω της βρίσκεται η όξυνση της ταξικής πάλης και των διαφόρων κινημάτων στις ΗΠΑ.

γ) Η αποκατάσταση της αμερικάνικης ηγεμονίας σε παγκόσμιο επίπεδο, ιδιαίτερα απέναντι στον μεγάλο αντίπαλο, τον κινέζικο ιμπεριαλισμό.

Στην αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης ο Μπάιντεν φαίνεται να προσφεύγει σε μια πολιτική που σήμερα την ονομάζουν «χρήμα από το ελικόπτερο». Επειδή τα πιστωτικά μπουμ, η ποσοτική χαλάρωση και η πιστωτική ενίσχυση/εγγυήσεις προς τις επιχειρήσεις έχουν συναντήσει τα όριά τους, ο Μπάιντεν φαίνεται να καταφεύγει σε έναν σχετικό αναπροσανατολισμό της πίστωσης προς τα νοικοκυριά και προς τα δημόσια έργα. Αυτό συνιστά το πρόγραμμα του 1,9 τρισ. ενισχύσεων (ένα μήνα μετά την ψήφιση από τον Τραμπ του αντίστοιχου πακέτου 0,9 τρισ.) προς νοικοκυριά, αντιμετώπιση της πανδημίας, πολιτείες, κ.α., που ήδη έχει ψηφιστεί αλλά και το νέο του πρόγραμμα επενδύσεων, σε βάθος οκταετίας, ύψους 2 τρισ. που ήδη έχει προταθεί προς ψήφιση ενώ ακολουθούν και άλλα που ακόμη δεν έχουν καταληχθεί. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η πρόθεσή του για μια αύξηση του βασικού μισθού, που υποστηρίζουν ότι θα είναι ένας διπλασιασμός του βασικού ωρομίσθιου.

Σε αυτήν την πολιτική ο Μπάιντεν φαίνεται να επιμένει και επί της ουσίας είναι και αναγκαία για να κεντριστεί η όποια έστω και προσωρινή ανάκαμψη. Ωστόσο, μένει να φανεί σε ποια έκταση θα εφαρμοστεί μια που όχι μόνο πρέπει να περάσει από την Γερουσία και την σφοδρή αντίδραση των Ρεπουμπλικανών (ήδη στην Γερουσία συρρικνώσανε το πρόγραμμα του 1,9 τρισ. σε 1,2 τρισ.) και τις εσωτερικές διαιρέσεις της αμερικάνικης μπουρζουαζίας, αλλά συναντά και τα υπαρκτά όρια της οικονομικής υποβάθμισης των ΗΠΑ και την κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού τομέα. Είναι χαρακτηριστικό ότι τη συνεπαγόμενη διόγκωση των (ήδη υπερδιογκωμένων από την εποχή Τραμπ) δημοσιονομικών ελλειμμάτων ο Μπάιντεν σχεδιάζει να την αντιμετωπίσει με αύξηση της φορολογίας των επιχειρήσεων. Αλλά αύξηση του δημόσιου

χρέους, αύξηση της φορολογίας των επιχειρήσεων και μια έστω και περιορισμένη αύξηση του βασικού μισθού αποτελεί κυριολεκτικά πρόκληση για την περιορισμένη κερδοφορία του αμερικάνικου κεφαλαίου, ειδικά για τις επιχειρήσεις ζόμπι. Με αυτήν την έννοια προβλέπεται να είναι και ποσοτικά και χρονικά περιορισμένη αυτή η πολιτική του Μπάιντεν, δηλαδή να αποτελέσει μια δευτερεύουσα πλευρά της συνέχισης και όξυνσης της επίθεσης απέναντι στην αμερικάνικη εργατική τάξη.

Η ανικανότητα ουσιαστικής αντιμετώπισης της οικονομικής κρίσης δεν πρόκειται να αμβλύνει την συσσωρευση εκρηκτικών υλών στο εσωτερικό της αμερικάνικης κοινωνίας είτε με την διατήρηση/ενίσχυση του τραμπισμού (και συνακόλουθης όξυνσης της πολιτικής κρίσης) είτε με την διαδικασία ανασυγκρότησης/ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος. Ο Μπάιντεν δεν μπορεί να προσφέρει τίποτε πιο ουσιαστικό πέρα από τις γνωστές δόλιες φραστικές υποκρισίες των Δημοκρατικών για «σεβασμό στους μετανάστες», «σεβασμό στους Μαύρους ή στις μειονότητες», ή «συμπάθεια προς τους εργαζόμενους», την ίδια στιγμή που θα διατηρεί επί της ουσίας τις πολιτικές του Τραμπ ή θα ενισχύει την επίθεση απέναντι στο εργατικό κίνημα. Με αυτήν την έννοια πολύ γρήγορα θα αρχίσουν να επιταχύνονται οι διεργασίες και μέσα στο εργατικό κίνημα ή στο κίνημα των Μαύρων ώστε να αντιμετωπιστεί η ενίσχυση της νεοφιλελεύθερης επίθεσης.

Αυτό το αδιέξοδο στο εσωτερικό των ΗΠΑ καθιστά πολύ επιτακτική την γρήγορη επιτυχία στο εξωτερικό, δηλαδή την ανασυγκρότηση της συνεχώς μειούμενης οικονομικής και πολιτικής ηγεμονίας των ΗΠΑ. Η δήλωση του Μπάιντεν ότι ο «Πούτιν είναι δολοφόνος» και θα «αντιμετωπιστεί ανάλογα» καθώς και η «αιφνίδια» ρήξη στις δευτερεύουσες εμπορικές συνομιλίες με τους Κινέζους στην Αλάσκα, σηματοδοτούν την κίνηση του Μπάιντεν προς μια άμεση (αν χρειαστεί και στρατιωτική) αντιπαράθεση με την Κίνα και την Ρωσία. Προς αυτήν την κατεύθυνση προσπαθεί να επουλώσει τα τραύματα με τους ευρωπαίους και γιαπωνέζους ιμπεριαλιστές που δημιούργησε η εξωτερική πολιτική του Τραμπ, και να τους συσπειρώσει δίπλα του. Ένας νέος Ψυχρός Πόλεμος που έχει ήδη εγκαινιαστεί από τον Μπάιντεν πιθανόν να φέρει μια πρώτη συσπείρωση ευρωπαίων και γιαπωνέζων ιμπεριαλιστών (π.χ. την σύγκλιση της Ομάδας των Τεσσάρων, The Quad: Αυστραλία, Ιαπωνία, Ινδία και ΗΠΑ) αλλά είναι πολύ δύσκολο να ολοκληρωθεί, ειδικά όταν οι ΗΠΑ απέναντι στην ρήξη που απαιτούν των παλαιών ιμπεριαλιστών με την Κίνα-Ρωσία δεν έχουν να προσφέρουν και πολλά σαν αντιστάθμισμα προς τους υπόλοιπους παλαιούς ιμπεριαλιστές. Και ίσως ακόμη χειρότερα είναι και τα πράγματα για τις ΗΠΑ με την αλλαγή των οικονομικών και κοινωνικών συσχετισμών με διάφορες χώρες σε δευτερεύοντα μέτωπα (π.χ. με το Ιράν). Οι αξεπέραστες δυσκολίες που έχει να αντιμετωπίσει ο Μπάιντεν δεν προμηνούν μια αναδίπλωσή του αλλά μια ακόμη μεγαλύτερη επιθετικότητα από τη μεριά των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια για ξανακυριαρχήσουν στον πλανήτη, γεγονός που θέτει άμεσα την ανθρωπότητα μπροστά σε γιγαντιαίους κινδύνους.

στον κόσμο...

ΙΤΑΛΙΑ

Η πρώτη εθνική απεργία εργαζομένων στην ιταλική "Amazon" είναι γεγονός και πραγματοποιήθηκε στις 22/3. Η απεργία προκηρύχθηκε στις 10/3, μετά την κατάρρευση των διαπραγματεύσεων για αναθεωρήσεις στις συμβάσεις εργασίας μεταξύ των τριών συνδικάτων Cgil, Sisl και Uil και της εταιρίας. Τα αιτήματα των εργαζομένων αφορούν την ένταση εργασίας, την ασφάλεια, τα ωράρια, τα κουπόνια γεύματος, επίδομα για την εργασία εν μέσω κορονοϊού, την μονιμοποίηση εργαζομένων που δουλεύουν με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και ιδιαίτερα την αναγνώριση της απασχόλησης εργολαβικών υπαλλήλων στην εταιρία (η Amazon ισχυρίζεται ότι δεν έχει καμία υποχρέωση απέναντί τους ενώ για τις συνθήκες εργασίας και τα δικαιώματά τους θα πρέπει να υπάρξει διαπραγμάτευση με τις εργολαβικές εταιρίες).

Η απεργία χαρακτηρίζεται ιστορική, καθώς για πρώτη φορά οι εργαζόμενοι σε όλα τα πόστα κατάφεραν να οργανωθούν. Έτσι, απεργία πραγματοποιήθηκε σε όλα τα κέντρα διαλογής μεγάλα, μεσαία και μικρά, ενώ αποφασιστικής σημασίας ήταν η συμμετοχή των οδηγών που δουλεύουν σε εργολαβίες, παραλύοντας έτσι την εταιρία. Οι εργαζόμενοι στην Amazon και σε εργολαβίες της σε όλη την χώρα εκτιμώνται στους 40.000 και τα συνδικάτα ανακοίνωσαν ότι η συμμετοχή στην απεργία έφθασε το 75%. Ο κύκλος εργασιών της Amazon Ιταλίας, η οποία είναι διαβόητη για τους εξαντλητικούς ρυθμούς δουλειάς και τις αντισυνδικαλιστικές πρακτικές, για πρώτη φορά ξεπέρασε το τέταρτο τρίμηνο του 2020 τα 100 δισ. δολάρια, ενώ τα κέρδη της την ίδια περίοδο διπλασιάστηκαν φτάνοντας τα 7,2 δισ. δολάρια.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Στους δρόμους βρίσκονται παρά τις απαγορεύσεις χιλιάδες Βρετανοί στο Μπρίστολ, το Λονδίνο και άλλες πόλεις από τις αρχές Μάρτη. Αιτία αποτελεί η όλο και αυταρχικότερη κυβέρνηση που εντείνει την καταστολή. Οι διαδηλωτές εναντιώνονται καταρχάς στα κατασταλτικά μέτρα με πρόφαση την πανδημία, αλλά τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση τους χαρακτηρίζουν «αρνητές της επιδημίας». Όμως είναι η ίδια η κυβέρνηση που αρχικά μιλούσε για «ανοσία της αγέλης» και άφηνε τον ιό να θερίζει. Στις 21/3, μόνο στο Λονδίνο συγκεντρώθηκαν 10.000 διαδηλωτές και υπήρξαν συμπλοκές με την αστυνομία, με αποτέλεσμα 33 συλλήψεις. Δεύτερον, η κοινωνία βράζει από την δολοφονία της Σάρα Έβεραρντ από 48χρονο αστυνομικό που την απήγαγε ενώ επέστρεφε στο σπίτι της, την δολοφόνησε και την παράτησε στο δάσος. Η αστυνομία διέλυσε με μεγάλη βιαιότητα ολονυχτία-διαμαρτυρία που οργανώθηκε στο Λονδίνο στις 14/3, οδηγώντας τους διαδηλωτές σε νέες κινητοποιήσεις τις επόμενες μέρες.

Τελευταίο και κυριότερο λόγο αποτελεί η επικείμενη ψήφιση του νομοσχεδίου της καταστολής, όπως το αποκαλούν οι διαδηλωτές. Αυτό δίνει υπερεξουσίες στην αστυνομία να απαγορεύει και να διαλύει διαδηλώσεις αν, για παράδειγμα, προκαλούν «σημαντική αναστάτωση» ή «διεξάγονται έξω από το κοινοβούλιο». Επίσης, ενισχύονται οι ελεγκτικές αρμοδιότητες της αστυνομίας σε περιπτώσεις συστηματικής παραβατικότητας τσιγγάνων, Ρομά ή άστεγων. Στοχεύοντας αυτές τις ομάδες, ποινικοποιείται με βαρύτατες συνέπειες η προσωρινή διαμονή σε δημόσιο ή υπαίθριο χώρο. Αντί δηλαδή το αστικό κράτος να απολογηθεί για την ανικανότητά του να παρέχει έστω και βασικές συνθήκες ασφαλούς διαβίωσης, προσπαθεί να εξοντώσει τους πιο αδύναμους, δείχνοντας τον κυριολεκτικά μισάνθρωπο χαρακτήρα του νεοφιλελευθερισμού. Η επικεφαλής της αστυνομίας, όπως είναι αναμενόμενο, για πάνω από έναν χρόνο πιέζει την κυβέρνηση για την ψήφιση αυτού του νόμου. Σχεδόν καθημερινά, και ιδιαίτερα στο Μπρίστολ, πραγματοποιούνται μαζικές διαδηλώσεις με συγκρούσεις με την αστυνομία ενάντια στον νόμο.

Μάρτιν Λούθερ Κινγκ

53 χρόνια μετά...

ο αγώνας για εργατικά, δημοκρατικά δικαιώματα συνεχίζεται

Φέτος συμπληρώνονται 53 χρόνια από την δολοφονία του αγωνιστή και ηγέτη του Αφροαμερικάνικου κινήματος για πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Στις 4 Απριλίου 1968 θα πέσει νεκρός από την σφαίρα του δραπετή Τζέιμς Ερλ Ρέι στο Μέμφις, όπου παρευρισκόταν για να παραστεί στην Απεργία των εργαζομένων καθαριότητας (επί το πλείστον μαύροι).

Οι συνθήκες μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο

Την περίοδο μετά τον 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο οι ΗΠΑ βρίσκονται στο απόγειο της δύναμής τους και πλέον καθιερώνουν την κυριαρχία τους στο Παγκόσμιο Ιμπεριαλιστικό Σύστημα. Ο καπιταλισμός, με ατμομηχανή τις ΗΠΑ, εισέρχεται σε ένα μακρύ κύμα ανάκαμψης που θα οδηγήσει σε μία σημαντική ανάπτυξη της βιομηχανίας και επομένως σε σημαντική άνοδο του ποσοστού κέρδους των επιχειρήσεων. Οι Αφροαμερικανοί συνεχίζουν και μετά τον εμφύλιο πόλεμο, που τυπικά απελευθερώνονται, να στερούνται στοιχειώδη πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα: η πλειοψηφία δεν είχε δικαίωμα ψήφου, διαφορετικές μισθολογικές απολαβές, τα παιδιά τους φοιτούσαν σε διαφορετικά σχολεία κ.ά. Οι δουλοκτίτες του Νότου μετά την επικράτηση των καπιταλιστικών σχέσεων, συνέχισαν να εκμεταλλεύονται απάνθρωπα τους μαύρους, με την ιδιότητα πλέον των μισθωτών σκλάβων. Ως ένα μεγάλο βαθμό η ανάπτυξη του Αμερικάνικου Καπιταλισμού στηρίχτηκε πάνω στο αίμα και τον

ιδρώτα των μεταναστών. Αυτή όμως η κατάφωρη αντίφαση οδήγησε και σε μία έκρηξη αγώνων και διεκδικήσεων που συντάραξε την πολιτική ζωή των ΗΠΑ από άκρη ως άκρη από το 1950 μέχρι και το 1970.

Η παρακαταθήκη του κινήματος για τη χειραφέτηση των Αφροαμερικανών

Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ γεννήθηκε στην Ατλάντα της Τζόρτζια το 1929 βιώνοντας από πολύ μικρός τον ρατσισμό. Σπουδάζει θρησκευτικά και ασχολείται με την πολιτική ζωή. Το 1955, ενώ ήταν Εφημέριος στο Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα (προπύργιο της ρατσιστικής αντίδρασης), πρωτοστατεί στο κίνημα μποϊκοτάζ των λεωφορείων που ξεκίνησε η θαρραλέα άρνηση της Ρόζα Πάρκς να παραδώσει την θέση της σε λευκό επιβάτη. Έκτοτε θα αποτελέσει την πιο εμβληματική μορφή και εκφραστή του κινήματος για την χειραφέτηση των Αφροαμερικανών. Γρήγορα αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα διεύρυνσης του αγώνα σε ένα πανεθνικό επίπεδο. Το 1957 ιδρύει την «Συνδιάσκεψη της Χριστιανικής Ηγεσίας των Πολιτειών του Νότου» με σκοπό την κατοχύρωση του δικαιώματος ψήφου για όλους τους Αφροαμερικανούς. Οργανώνει πλήθος κινητοποιήσεων και δράσεων σε όλες τις περιοχές της Αμερικής που βρίσκουν μεγάλη απήχηση από τον μαύρο και λευκό πληθυσμό, κυρίως στους εργαζόμενους και φτωχούς. Το 1963 θα οργανώσει την περίφημη «πορεία στην Ουάσινγκτον» όπου συμμετείχαν 200.000 άνθρωποι. Η απάντηση των αρχών και του Αμερικάνικου Κράτους ήταν πάντα η σκληρή καταστολή με τραυ-

ματίες και νεκρούς σε πολλές περιπτώσεις. Αυτή η αντιμετώπιση από την αμερικάνικη αστική τάξη αλλά και η ριζοσπαστικοποίηση του αφροαμερικανικού κινήματος την δεκαετία του '60 θα οδηγήσει τον Κινγκ να στραφεί προς πιο αριστερές θέσεις. Θα προσπαθήσει να συνδέσει τον αγώνα των μαύρων με το εργατικό κίνημα και τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις για το Βιετνάμ. Αυτή η αλλαγή αποτελούσε αγκάθι για το βαθύ κράτος των ΗΠΑ, που σχεδίασε και την δολοφονία του το 1967.

Η δολοφονία του Κινγκ ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι για το προλεταριάτο και τους φτωχούς της Αμερικής. Η κηδεία του μετατράπηκε σε διαδήλωση 20.000 ανθρώπων και αποτέλεσε πυροδότη εξέγερσεων σε όλα τα γκέτο και τις περιοχές των ΗΠΑ. Πάνω από 110 πολιτείες φλέγονται. Μαύροι και λευκοί βγήκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία και την εθνοφρουρά, διεκδικώντας δικαιοσύνη, ισότητα, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης.

Οι αγώνες του σήμερα

53 χρόνια μετά, παρά τις σημαντικές επιτυχίες του κινήματος (πλήρης κατοχύρωση του δικαιώματος ψήφου, κατάργηση των διακρίσεων σε δημόσιους χώρους, σχολεία, σωματεία και στην εύρεση εργασίας), οι φυλετικές ανισότητες παραμένουν και εντείνονται παράλληλα με την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτές οι συνθήκες, σε συνδυασμό με την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από τα νεοφιλελεύθερα επιτελεία (πάνω από 550.000 νεκροί), την αποτυχία του

ελέγχου της φρενήρους οικονομικής κρίσης, έχει οδηγήσει σε κοινωνικό αναβρασμό προκαλώντας μια πρωτόγνωρη, για την ιστορία των ΗΠΑ, πολιτική και κοινωνική κρίση. Ο πλούτος και τα δικαιώματα των εργαζομένων θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους μιας φούχτας πολυεθνικών και κροίσων, δημιουργώντας φαραωνικές ανισότητες και μια άνευ προηγουμένου κοινωνική πόλωση.

Η δολοφονία του Αφροαμερικανού Τζόρτζ Φλόυντ στις 25 Μαΐου 2020, αποτέλεσε την αφορμή για να εκφραστεί η οργή και η αγανάκτηση του αμερικάνικου λαού απέναντι στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που ακολουθούνται για δεκαετίες. Εκατομμύρια φτωχοί και εργαζόμενοι ξεχύθηκαν σε όλες τις πολιτείες, πραγματοποιώντας για μήνες μία ανυποχώρητη εξέγερση στην καρδιά του ιμπεριαλιστικού συστήματος, που συγκρούστηκε με το σιδηρόφρακτο κράτος των ΗΠΑ. Μάλιστα οι κινητοποιήσεις του αμερικάνικου προλεταριάτου πυροδότησαν ένα κύμα αγώνων σε όλο τον κόσμο. Μία νέα γενιά αγωνιστών αναδείχθηκε από την φλόγα της εξέγερσης, που είναι διατεθειμένη να συγκρουστεί μέχρι τέλους με το σάπιο πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ. Όσο η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος θα συνεχίζει να γεννάει φτώχεια, πολέμους και καταστολή, τόσο οι «από κάτω» θα συνεχίζουν να αγωνίζονται και να εξεγείρονται. Το μήνυμα του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και των σκληρών αγώνων εκείνης της εποχής παραμένει και σήμερα πιο επίκαιρο από ποτέ.

Βολιβία: Συλλήψεις των πραξικοπηματιών του 2019

Μετά από την νίκη του MAS (Κίνημα για τον Σοσιαλισμό) στις εκλογές του περασμένου Οκτωβρίου, με επικεφαλής τον Λουίς Άρσε και την επακόλουθη επιστροφή του Έβο Μοράλες από την εξορία, άνοιξε στην Βολιβία μια νέα κρίσιμη πολιτικά περίοδος. Παρότι ο βολιβιάνικος λαός ανέτρεψε το πραξικόπημα της αντιδραστικής δεξιάς και των ιμπεριαλιστών (πρώτα το εξουδετέρωσε στο δρόμο με απεργίες και διαδηλώσεις και στην συνέχεια το ανέτρεψε εκλογικά) και ανέδειξε για άλλη μια φορά στην εξουσία το MAS, το κόμμα του Μοράλες είναι μια σκιά του παρελθόντος του και μονάχα από τα δικά του λάθη και την δική του υποχώρηση επιβιώνουν και αντεπιτίθενται οι εξαιρετικά μειοψηφικές πλούσιες ελίτ και οι συνεργάτες των ιμπεριαλιστών. Το πραξικόπημα του 2019 είχε βαθιές ιστορικές ρίζες και εξέφρασε το συσσωρευμένο ταξικό μίσος των ελίτ για τις πληβειακές μάζες που βγήκαν από το περιθώριο αιώνων και με σκληρούς και αιματηρούς αγώνες κατέκτησαν δικαιώματα (πολιτικά, κοινωνικά, εθνικά, πολιτιστικά) που θα τους ήταν αδιανόητα πριν 20 χρόνια. Η κατανόηση αυτών των ιστορικών ριζών και η εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής θα ήταν η μόνη δυνατότητα να ξεριζωθεί ο κίνδυνος της επανάληψης ενός νέου πραξικοπήματος στην Βολιβία, πιο στυγνού και αιματηρού από το προηγούμενο.

Η «ρεαλπολιτική» που διακήρυξε η κυβέρνηση του Άρσε την επομένη των εκλογών

του Οκτωβρίου ενισχύει τις γραφειοκρατικές και συμβιβαστικές τάσεις στο εσωτερικό του MAS απομακρύνοντας το από τις λαϊκές μάζες που το ανέδειξαν. Πολύ σύντομα, στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν στις 7 Μαρτίου το MAS έχασε 8 από τους 10 δημάρχους των πιο σημαντικών πόλεων ενώ κέρδισε μόνο 3 Κυβερνεία από τα 9 (σε 5 από αυτά θα πραγματοποιηθεί β' γύρος στις 11 Απριλίου). Αντιθέτως η πραξικοπηματική δεξιά σταθεροποίησε τις θέσεις της σε αρκετές περιοχές με πιο σημαντικό το γεγονός πως οι πρωταγωνιστές του πραξικοπήματος κέρδισαν κυβερνητικά πόστα για τα επόμενα 5 χρόνια. Ο αρχιφασίστας Λουίς Φερνάντο Καμάτσο που οργάνωσε τις βίαιες διαδηλώσεις στις εκλογές του 2019 με την Βίβλο στο χέρι, εξελέγη με ποσοστό 55% κυβερνήτης της Σάντα Κρους, πολιτεία-προπύργιο των πραξικοπηματιών. Οι Μάνφρεντ Βίγια και Ιβάν Αρίας κέρδισαν τα δημαρχεία στην Κοτσαμπάμπα και στην Λα Παζ αντίστοιχα ενώ ο ακροδεξιός πραξικοπηματίας Οράσιο Πόπε ενισχύθηκε σημαντικά στο δημαρχείο του Σούκρε.

Ενώ επετράπη στους πραξικοπηματίες να συμμετάσχουν στις εκλογές και να κερδίσουν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό πολύ καθυστερημένα και λόγω της πίεσης του κινήματος εκδόθηκαν στα μέσα Μαρτίου εντάλματα σύλληψης για την Ζανίν Άνιες που αυτοανακηρύχθηκε πρόεδρος της χώρας το 2019 και άλλων 30 ατόμων. Ανάμεσά τους σειρά πρώην υπουργών (Εσωτερικών, Άμυνας, Δικαιοσύνης, Ενέργειας), οι επικεφαλής αερο-

πορίας, ναυτικού και στρατού και ο γενικός διοικητής της αστυνομίας. Πρόκειται για την ηγεσία του πραξικοπήματος που ανάγκασε σε παραίτηση των Έβο Μοράλες και πραγματοποίησε πογκρόμ ενάντια στις λαϊκές μάζες αφήνοντας πίσω 38 νεκρούς και πάνω από 800 τραυματίες. Στην συνέχεια συνελήφθησαν η Άνιες, ο Αλβάρο Κόμππρα (υπουργός Δικαιοσύνης) και ο Ροντρίγο Γκουσμάν (υπουργός Ενέργειας) κατηγορούμενοι για «στάση, συνωμοσία και τρομοκρατία» και ο εισαγγελέας αποφάσισε την προφυλάκιση τους για μια περίοδο 4 μηνών. Αρκετοί όμως από τους κατηγορούμενους, κυρίως από την πρώην στρατιωτική ηγεσία παραμένουν ασύλληπτοι και φαίνεται να έχουν διαφύγει στην Κολομβία και στις ΗΠΑ.

Οι συλλήψεις οδήγησαν σε μια ευρύτερη κινητοποίηση της αντιδραστικής δεξιάς η οποία οργάνωσε διαδηλώσεις στις μεγαλύτερες πόλεις έχοντας φυσικά στο πλευρό της για άλλη μια φορά τους ιμπεριαλιστές και τα όργανα τους. Ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ ζήτησε την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων ενώ ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ), ως μόνιμος μίαντας μεταφοράς της πολιτικής των ΗΠΑ στην περιοχή μίλησε για «πολιτικοποίηση της Δικαιοσύνης» και «κατάχρηση των δικαστικών μηχανισμών» ζητώντας να δημιουργηθεί μια διεθνής επιτροπή για την «ανεξάρτητη διερεύνηση όλων των υποθέσεων». Είναι ο ίδιος οργανισμός που με τις ψευδείς του εκθέσεις για την υποτιθέμενη νοθεία στις εκλογές του 2019 (4 ανεξάρτητες διεθνείς έρευνες απέδει-

ξαν το αντίθετο) πυροδότησε την πολιτική επίθεση της άκρας δεξιάς και την επακόλουθη παρέμβαση του στρατού.

Είναι ενδεικτικό της μεσοβέζικης πολιτικής του MAS πως τα εντάλματα σύλληψης που εκδόθηκαν από την Εισαγγελία δεν αποτελούν μια συνειδητή απάντηση της κυβέρνησης Άρσε ενάντια στους πραξικοπηματίες αλλά προέκυψαν έπειτα από μηνύσεις μιας πρώην βουλευτίνας του MAS, της Λίντια Πάτι από τον Δεκέμβριο του 2020. Οι συλλήψεις που έγιναν όπως ήταν φυσικό προκάλεσαν τον ενθουσιασμό σε σημαντικά κομμάτια των μαζών και διπλασίασαν το αίτημά τους για δικαιοσύνη. Είναι αυτό το κομμάτι του κινήματος που με επικεφαλής τους συγγενείς των θυμάτων του πραξικοπήματος που απαιτούν δικαιοσύνη, φρενάρει τις συμβιβαστικές τάσεις που οδηγούν σε ατιμωρησία. Σε ένα κλίμα βαθιάς πολιτικής πόλωσης εμφανίζονται επίσης στα αριστερά του MAS κομμάτια των μαζών που αμφισβητούν την καταλληλότητα των δικαστικών θεσμών να εγγυηθούν την απονομή δικαιοσύνης. Δεν είναι άλλωστε εύκολο να ξεχάσουν οι μάζες πως οι ίδιοι εισαγγελείς και δικαστές που σήμερα συλλαμβάνουν μερικούς από τους πραξικοπηματίες, συνέλαβαν παράνομα πάνω από 1500 άτομα κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης Άνιες, είχαν τα μάτια κλειστά όταν εκατοντάδες κρατούμενοι βασανίζονταν σε αστυνομικά τμήματα στην πόλη του Ελ Άλτο και δεν έκαναν καμιά έρευνα σχετικά με τις σφαγές σε Σακάμπα και Σενκάτα.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Η σφαγή της εξέγερσης στην πλατεία Τιέν Αν Μεν το 1989

Πριν ακόμη από την κατάληψη της εξουσίας το 1949, το ΚΚ Κίνας ήταν ήδη ένα γραφειοκρατικά παραμορφωμένο κόμμα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, μετά τη νίκη της κινεζικής επανάστασης, να δημιουργηθεί ένα εργατικό κράτος, που ήταν από την αρχή γραφειοκρατικά παραμορφωμένο, υπό την ηγεσία του Μάο Τσετούνγκ και του ΚΚΚ. Η ηγεσία του κόμματος αρνήθηκε να στηριχθεί στην ελεύθερη αυτοοργάνωση του κινεζικού προλεταριάτου, σε εργατικά συμβούλια, με σκοπό την εξυπηρέτηση και διασφάλιση των ιδιαίτερων υλικών της προνομίων.

Τα προβλήματα που συσσωρεύονταν από τις γραφειοκρατικές παλινωδίες και τις αποτυχίες της οικονομικής πολιτικής άρχισαν να προκαλούν ρωγμές στο εσωτερικό του ΚΚΚ. Ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 είχε σχηματιστεί η πτέρυγα των «ανανεωτών», συσπειρωμένη αρχικά γύρω από τον Τσου Εν Λάι και αργότερα τον Ντενγκ Ξιάο Πινγκ. Ευνοούσε ανοίγματα στην οικονομία της αγοράς με σταδιακές παραχωρήσεις προς τον καπιταλισμό. Μετά τον θάνατο του Μάο το 1976, στην εσωκομματική διαμάχη για τη διαδοχή στην κομματική ηγεσία, αναδείχθηκε νικήτρια η μερίδα της γραφειοκρατίας με επικεφαλής τον Ντενγκ. Αυτή επέτρεψε την περιορισμένη διείσδυση ξένων εταιρειών και προώθησε την αποκέντρωση του οικονομικού σχεδιασμού, παραχωρώντας σημαντικές εξουσίες στους κατά τόπους διευθυντές. Παράλληλα, άρχισαν να γίνονται απολύσεις και γενικότερα να χάνονται βασικές κατακτήσεις των

εργατών, θεμέλια της επανάστασης. Η κατάσταση αυτή γρήγορα προκάλεσε την αντίδραση των λαϊκών μαζών.

Εκείνη την περίοδο κάνει την πρώτη του εμφάνιση το κινεζικό φοιτητικό κίνημα. Ξεκίνησε να παλεύει για δημοκρατικά δικαιώματα και πολιτικές ελευθερίες. Τα αιτήματά του έθεταν τη βάση για μια πραγματική εργατική αντιγραφειοκρατική επανάσταση στην Κίνα, αλλά δεν μπόρεσε να παρασύρει και τις εργατικές μάζες και τελικά ηττήθηκε. Ένα επόμενο κύμα κινητοποιήσεων εμφανίστηκε μερικά χρόνια μετά, τον Δεκέμβριο του 1986, με αφορμή την αποπομπή από την κομματική ηγεσία του Χου Γιάο Μπανκ, ηγετικού στελέχους με φήμη «αντιγραφειοκράτη». Τέλος, η τρίτη φάση του κινήματος πυροδοτήθηκε με αφορμή την κηδεία του Χου, τον Απρίλη του 1989, όπου παρά την κυβερνητική απαγόρευση, 150.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Πεκίνο, κρατώντας κόκκινες σημαίες και τραγουδώντας τη Διεθνή.

Σε όλες αυτές τις φάσεις, οι φοιτητές, οι δάσκαλοι και οι διανοούμενοι αποτέλεσαν τον πυροδότη αλλά και τμήμα της πρωτοπορίας του κινήματος. Παράλληλα, όμως, την ίδια περίοδο εμφανίζονται και σε πολλές άλλες πόλεις της αχανούς Κίνας μαζικές απεργίες εργαζομένων και αγροτών. Ωστόσο δεν μπόρεσαν να ενοποιηθούν και να υιοθετήσουν κεντρικά αιτήματα.

Τα βασικά αιτήματα των φοιτητών ήταν: α) εσωτερική δημοκρατία μέσα στο κόμμα, β) να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για την καταστολή των φοιτητών, γ) ελευθερία του τύπου και των συγκεντρώσεων, δ) δημοσιοποίηση του πλούτου και της περιουσίας της κρατικής ηγεσίας, ε) λήψη μέτρων ενάντια

στα προνόμια και τη διαφθορά της κρατικής και κομματικής ηγεσίας. Προφανώς, αυτά τα αιτήματα στόχευαν στην ανατροπή της γραφειοκρατίας.

Στο τέλος του Απρίλη, οι φοιτητές, μπροστά και στις απειλές του καθεστώτος για αιματηρή καταστολή, αποφάσισαν να οργανώσουν μαζικές εξομήσεις σε χώρους δουλειάς για να ζητήσουν βοήθεια από τους εργάτες. Με τη συμμετοχή εργατών και ανέργων, οι διαδηλώσεις μαζικοποιούνταν συνεχώς και επεκτείνονταν σε όλη τη χώρα. Στα μέσα Μάη, οι διαδηλωτές ανέρχονταν σε εκατοντάδες χιλιάδες και ξεκινούν απεργίες με κύριο αίτημα την ίδρυση ανεξάρτητων συνδικάτων.

Τότε η ηγεσία του κόμματος ανακοίνωσε στρατιωτικό νόμο από τις 17 έως τις 22 Μαΐου. Αντιδρώντας στις απειλές της κυβέρνησης, πάνω από 1,5 εκ. διαδηλωτές —εκ των οποίων η συντριπτική πλειοψηφία ήταν εργάτες— άρχισαν να συρρέουν στους δρόμους του Πεκίνου. Παρόμοιες συγκεντρώσεις πραγματοποιούνταν ταυτόχρονα και σε άλλες σημαντικές πόλεις (π.χ. Σαγκάη) και περιοχές της Κίνας. Μπροστά στην απειλή για στρατιωτική επέμβαση, εργάτες και φοιτητές δημιούργησαν δομές αυτοοργάνωσης στο Πεκίνο αλλά και σε εκατοντάδες πόλεις της αχανούς χώρας. Πρακτικά, σε κάθε γειτονιά του Πεκίνου δημιουργήθηκαν επιτροπές με στόχο να κινητοποιούν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, για να εμποδίσουν τον στρατό, τα τανκς και να μπορέσουν να μιλήσουν με τους φαντάρους, όπου σε πολλές περιπτώσεις κατάφεραν να συναδελφωθούν μαζί τους.

Για αρκετές μέρες, η κυβέρνηση είχε χάσει τον έλεγχο και το κέντρο του Πεκίνου, η πλατεία Τιέν Αν Μεν βρισκόταν στα χέρια των εργατών και των φοιτητών. Όμως, η έλλειψη πολιτικής πείρας του κινήματος και μιας συγκροτημένης πολιτικής δύναμης (λόγω της σκληρής καταστολής της γραφειοκρατίας), που θα καθήυθνε την ορμητικότητα των μαζών προς τον στόχο της κατάληψης της εξουσίας, επέτρεψαν στους γραφειοκράτες να κερδίσουν χρόνο και να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους. Ένα τρομερό κύμα αντεπαναστατικής τρομοκρατίας σάρωσε ολόκληρη την Κίνα, με δεκάδες χιλιάδες φυλακίσεις και εκτελέσεις αγωνιστών και κορυφώθηκε με την σφαγή των αγωνιστών στην πλατεία Τιέν Αν Μεν του Πεκίνου, στις 3 Ιουνίου 1989. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων παραμένει ακόμη και σήμερα άγνωστος.

Αυτή η σημαντική αντιγραφειοκρατική πολιτική εξέγερση, αυτό το εκτεταμένο και πρωτοφανές απεργιακό κύμα, αποτελεί σταθμό στην παγκόσμια ιστορία του εργατικού κινήματος. Αν είχε νικήσει, θα είχε αλλάξει ο ρους της παγκόσμιας ιστορίας και η μοίρα του παγκόσμιου προλεταριάτου. Η ήττα της εξέγερσης άνοιξε πρακτικά τον δρόμο για την σταδιακή παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Κίνα.

■ Καρβούνης Γρηγόρης

Η επιβολή της Χούντας, παρά τα όσα λέγονται, δεν ήρθε σαν «κεραυνός εν αιθρία». Η αστική προπαγάνδα παρουσιάζει το πραξικόπημα σαν έργο ενός παράφρονα, ώστε να εξωραΐσει τον «βρώμικο» ρόλο της ελληνικής αστικής τάξης, για να διατηρήσει και νομιμοποιήσει τη συνέχιση της εξουσίας της, καθώς και τον ρόλο των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, των «συμμάχων μας στη διασφάλιση της δημοκρατίας και ειρήνης στον κόσμο».

Οι ρίζες των πολιτικών εξελίξεων στην Ελλάδα βρίσκονται στην ιδιότυπη διαμόρφωση του ελληνικού καπιταλισμού, του αστικού κράτους και των πολιτικών δυνάμεων (θα αναφερθούν αναγκαστικά συνοπτικά — βλ. π.χ. Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα; (ΙΙ. Πουλιόπουλος) και Η εξέγερση του Πολυτεχνείου (Σ. Παπαδόπουλος), εκδ. Εργατική Πάλη). Ο αστικός δημοκρατισμός και ο καπιταλισμός καθυστέρησαν να φτάσουν στην Ελλάδα. Όσο κι αν η ελληνική αστική τάξη «έτρεξε» να προλάβει την ανάπτυξη των «Δυτικών», ο νόμος της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης δεν επέτρεπε πια μια «χημικά καθαρή» εξέλιξη στα πρότυπά τους. Το κράτος (όπως σε όλες τις καθυστερημένες / εξαρτημένες χώρες) έπαιξε τον καθοριστικό παράγοντα για την ανόρθωση και ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων, απομιμνήσκοντας όμως κεφάλαια και από την αναδυόμενη αστική τάξη.

Από το 1950 μέχρι το 1970, ο ελληνικός καπιταλισμός έζησε περίοδο άνθησης. Η βιομηχανία αναπτύχθηκε ραγδαία, αλλάζοντας τη σύνθεση του ΑΕΠ και της κοινωνίας. Τα κέρδη των καπιταλιστών εκτινάχθηκαν. Αυτά βασίστηκαν στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης, σε ένα ακραία ταξικό φερόλογικό σύστημα αλλά και σε βροχή επιδοτήσεων των καπιταλιστών. Η εργατική τάξη

Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΗΣ 21ης ΑΠΡΙΛΗ

ζούσε σε πολύ άσχημες συνθήκες. Η ύπαιθρος δεν βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση: «Τα παιδιά των Τζουμέρκων θα λαχταρούσαν να έχουν τη μισή τροφή των σκύλων της Αμερικής» (Ιουλιανό 1965, εκδ. Εργατική Πάλη). Οι καπιταλιστές δε σκόπευαν να μοιραστούν ούτε δραχμή.

Παράλληλα, την εργατική τάξη και τις λαϊκές μάζες τσάκιζε η καταστολή των δημοκρατικών ελευθεριών. Το μετεμφυλιακό «κράτος των εθνικοφρόνων» παρενέβαινε σε κάθε πτυχή της ζωής (πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων, παρανομία κομμουνιστικών οργανώσεων, διώξεις, εξορίες, εκτελέσεις κ.λπ.). Είχε ενσωματώσει φασίστες, ακροδεξιούς, κουκουλοφόρους και δοσίλογους της Κατοχής, κάθε λογής απόβρασμα. Ο συνδικαλισμός ελέγχονταν ασφυκτικά από το κράτος και παρακράτος, που δρούσαν χέρι-χέρι για την καταστολή των εργατών και αριστερών. Μαζί διασφάλιζαν την τρομοκρατία της κοινωνίας και τη «συνεργασία των τάξεων», δηλαδή την πλήρη καθυπόταξη της εργατικής τάξης.

Από το 1958, παρά την πρόσφατη συντριπτική ήττα του Εμφυλίου, το εργατικό κίνημα γνωρίζει μια θεαματικά γρήγορη ανάκαμψη. Αναπτύχθηκε η ταξική πάλη και μια νέα προλεταριακή γενιά, σημαντικά απαλλαγμένη από το καταθλιπτικό βάρος των προηγούμενων ηττών. Τον Δεκέμβριο του 1960, απεργοί οικοδόμοι συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας. Το καθεστώς των διορισμένων διοικήσεων έσπασε σε πολλά σωματεία, δημιουργήθηκε (1962) η κίνηση των «115». Αγώνες για τη δωρεάν παιδεία (και η ανάγκη ενός αναπτυσσόμενου καπιτα-

λισμού για ειδικευμένο δυναμικό) άνοιξαν τις πύλες των πανεπιστημίων σε παιδιά από λαϊκά στρώματα. Το φοιτητικό κίνημα γνώρισε ραγδαία άνοδο αλλά και μια πολιτικοποίηση. Αγροτικοί αγώνες ράγισαν τον έλεγχο της Δεξιάς στα «προνομιακά» της στρώματα.

Οι αντιφάσεις ανάμεσα στις κοινωνικές ανάγκες και προσδοκίες, από τη μια, και ένα υπεραντιδραστικό πολιτικό και ιδεολογικό εποικοδόμημα (παλάτι και στρατός, αντικομμουνισμός, εκκλησία, «κράτος του χωροφύλακα» κ.λπ.), από την άλλη, συσσωρεύονταν. Οι αστικές δυνάμεις, ΕΡΕ (Καραμανλής) και Ένωση Κέντρου (Γ. Παπανδρέου) δυσκολεύονταν όλο και περισσότερο να τις ελέγξουν. Τα Ιουλιανά του 1965 ήταν το μεγάλο ξέσπασμα. Αφορμή το παλατινό πραξικόπημα, όταν ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, μαζί με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, οργάνωσε την «αποστασία» βουλευτών της ΕΚ. Σχεδόν καθημερινά, δεκάδες χιλιάδες κόσμοι έβγαιναν στους δρόμους, αμφισβητώντας τη μοναρχία. Το κίνημα ξεπερνούσε τα κανάλια όπου αδιέξοδα το έστρεφαν οι ρεφορμιστές της ΕΔΑ/ΚΚΕ, τείνοντας προς μια αμφισβήτηση όλου του μετεμφυλιακού κράτους, δηλ. των βάσεων της αστικής εξουσίας. Η ηγεσία της ΕΔΑ κατήγγειλε όσα συνθήματα ξεφεγγαγαν από τα όρια της αστικής νομιμότητας. Περίορισε και εκτόνωσε το κίνημα, πετυχαίνοντας τελικά να το εκφυλίσει. (Όλα αυτά τα... ανακάλυψε με καθυστέρηση 50 χρόνων η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ.)

Ωστόσο, ακόμα κι έτσι τα αστικά κόμματα ήταν ανίκανα να σχηματίσουν κυβέρνηση ικανή ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη. Εξαιτίας

της πολιτικής κρίσης και της ανόδου των αγώνων, που δεν επέτρεπε σε κεφάλαιο — ιμπεριαλιστές να σταθεροποιήσουν την κατάσταση, ερχόταν ως αναγκαστική λύση το πραξικόπημα. Ο πυρήνας του βρισκόταν ήδη σε κίνηση, στον ρόλο του στρατού και ειδικά του ΙΔΕΑ, ήδη από τη νίκη στον Εμφύλιο μέχρι το ρόλο του ως διαρκούς εγγυητή και παρεμβασία, ως κύριας πλευράς του «τριγώνου» (μαζί με το παλάτι και τις κυβερνήσεις) της μετεμφυλιακής αστικής εξουσίας.

Παρά τον ορατό κίνδυνο, η ηγεσία της ΕΔΑ καθησυχάζει το λαό και ασχολούνταν με την προεκλογική εκστρατεία. Το πραξικόπημα έγινε ανεμπόδιστο στις 21 Απρίλη. Το κίνημα ανακόπηκε, εργατικές οργανώσεις και συνδικάτα διαλύθηκαν. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, λεηλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Η Χούντα αμέσως έδειξε την ταξική της φύση. Το 1968-72, τα βιομηχανικά κέρδη υπερτριπλασιάστηκαν. Το δωρο καταργήθηκε, η μετανάστευση ξανάρχισε, μείωθηκαν εργοδοτικές εισφορές και τα θανατηφόρα ατυχήματα εκτοξεύθηκαν. Η χούντα παρέδωσε το 1974 μια οικονομία πνιγμένη στον πληθωρισμό και στο χρέος, ενώ έθεσε σε εφαρμογή τα σχέδια των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών στη Μέση Ανατολή αλλά και στο Κυπριακό.

Αστική τάξη, στρατός, βασιλιάς και ΗΠΑ ήθελαν την Ελλάδα «στον γύψο», για να αντιμετωπίσουν, όπως έλεγαν, τον «κομμουνιστικό κίνδυνο», δηλαδή το εργατικό κίνημα. Αυτό το μάθημα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, ιδιαίτερα σήμερα, που το καθεστώς αστυνομοκρατίας αναζητά όλο και πιο πολύ τη δικαίωσή του στο ξέπλυμα κάθε χουντικού και ακροδεξιού αποβράσματος από την ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού.

■ Αφροδίτη Χ.

Η Πορτογαλική Επανάσταση των Γαριφάλων

Κλείνουμε 47 χρόνια από την πραγματοποίηση της Επανάστασης των Γαριφάλων, την πιο πρόσφατη επανάσταση στην Ευρώπη. Στις 25 Απριλίου του 1974, ύστερα από πρωτοβουλία του «Κινήματος Ενόπλων Δυνάμεων» (ΜΦΑ), ανατρέπεται ο δικτάτορας Καετάνο και μαζί του η μακροβιότερη δικτατορία της σύγχρονης ιστορίας, που επιβλήθηκε από τον Σαλαζάρ το 1926.

Εκείνη την περίοδο η πορτογαλική μπουρζουαζία βρίσκονταν σε μεγάλη αδιέξοδα. Για δεκαετίες, η αστική τάξη είχε μεγάλη αδυναμία να εκφραστεί μέσω των παραδοσιακών αστικών θεσμών της Δύσης και στηριζόταν πάνω στον στρατό. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η κύρια πηγή υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου προερχόταν από το αποικιοκρατικό καθεστώς του *Estado Novo* (Νέο Κράτος), όπου ο πορτογαλικός καπιταλισμός αν και μακράν παραγκωνισμένος στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, συντηρούσε με νύχια και με δόντια τις αποικίες, όταν ακόμη και οι κλασσικοί ιμπεριαλιστές τις είχαν τυπικά εγκαταλείψει. Όλη αυτή η κατάσταση επέφερε ένα τρομακτικό κόστος σε ανθρώπινες ζωές αλλά και οικονομικούς πόρους: οι στρατιωτικές δαπάνες έφταναν στο 40% του προϋπολογισμού (!), τη στιγμή που το 25% των Πορτογάλων ζούσε σε συνθήκες ακραίας φτώχειας. Στον αντίποδα, κομμάτια της αστικής τάξης έβλεπαν αναγκαίο κάποιον αστικό εκσυγχρονισμό για την πρόσβαση στην ΕΟΚ.

Η κοινωνική εξουθένωση λόγω των αποικιών δεν άφηνε ανεπηρέαστο τον ίδιο τον στρατό, όπου τα κατώτερα στρώματα αξιωματικών που είχαν λαϊκή-εργατική καταγωγή, ήταν κακοπληρωμένα και σκορπισμένα από

την Ανγκόλα μέχρι το Αν. Τιμόρ. Κάπως έτσι ήταν η βάση για την δημιουργία του ΜΦΑ που, εξασφαλίζοντας την ανοχή των περισσότερων στρατηγών, εξαπέλυσαν ένοπλη ανταρσία κατά της δικτατορίας στις 25 Απρίλη 1974.

Το καθεστώς κατέρρευσε μέσα σε λίγες ώρες. Το ΜΦΑ συγκρότησε προσωρινή κυβέρνηση, με συμμετοχή του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) και του Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚ), που έσπευσαν να περιφρουρήσουν τη «δημοκρατική ομαλότητα». Αυτή η μετάβαση δεν έρχεται ποτέ «ομαλά», όπως φαντάζονται αστοί και ρεφορμιστές, αλλά με την έκρηξη των μαζών και την εμφάνιση της επαναστατικής προοπτικής. Η ανατροπή της χούντας αποδείχτηκε το σύνθημα που περίμεναν οι καταπιεσμένοι εργαζόμενοι και νεολαία για να εισβάλουν δυναμικά στο προσκήνιο. Από τις πρώτες μέρες κατέκλυσαν τους δρόμους, καλώντας τους φαντάρους να σταθούν στο πλευρό τους και βάζοντας γαριφαλά στις κάνες των όπλων. Ακολούθησε ένα τεράστιο απεργιακό κύμα, που ανάγκασε την προσωρινή κυβέρνηση να αυξήσει τον κατώτατο μισθό κατά 30%. Οι εργάτες όμως δεν σταμάτησαν εκεί και προχώρησαν σε μαζικές καταλήψεις εργοστασίων.

Πολλοί καπιταλιστές εγκατέλειψαν τα εργοστάσια και φυγάδευσαν τα κεφάλαιά τους στο εξωτερικό, ενώ οι εργάτες συνέχισαν να τα λειτουργούν μόνοι τους. Μια τεράστια διαδήλωση στις φυλακές επέβαλε την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Μια μεγάλη απεργία των οικοδόμων έφτασε να περικυκλώνει το προεδρικό μέγαρο για 2 μέρες, μέχρι τέλος να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Άστεγοι καταλάμβαναν άδεια σπίτια, βίλες, ξενοδοχεία και δημόσια κτήρια, ενώ οι

εργάτες γης έπαιρναν τα κτήματα των τσιφλικιάδων.

Η κυβέρνηση και το ΜΦΑ έστειλαν στρατό για να καταστείλουν τις απεργίες και τις καταλήψεις, όμως σε πολλές περιπτώσεις οι φαντάροι ενώθηκαν με τους εξεγερμένους. Έτσι, δημιουργήθηκε ένα ριζοσπαστικό κίνημα μέσα στον στρατό, το SUV (Στρατιώτες Ενωμένοι θα Νικήσουμε). Παράλληλα, συγκροτήθηκαν εργοστασιακές επιτροπές, που σύντομα άρχισαν να συντονίζονται μεταξύ τους. Όλα έδειχναν ότι η Πορτογαλία είχε εισέλθει σε μια επαναστατική κατάσταση. Το ταξικό ένστικτο των καπιταλιστών λειτουργησε γρήγορα και οργάνωσαν δύο απόπειρες πραξικοπήματος, τον Σεπτέμβριο του 1974, με επικεφαλής τον «επαναστάτη», πρώην κυβερνήτη στην Πορτογαλική Γουινέα, Σπίνολα, (που μετά την αποτυχία του δήλωσε ηττημένος από την «αναρχία»), αλλά και άλλη μία τον Μάρτη του '75. Όμως, η άμεση αντίδραση των εργαζομένων, με τεράστιες διαδηλώσεις, οδοφράγματα και συναδέλφωση με τους φαντάρους τσάκισαν τα πραξικοπήματα και ο Σπίνολα διέφυγε με ελικόπτερο στην Ισπανία. Οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς (μέσα σ' αυτές και το πορτογαλικό τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς, το LCI) είχαν κομβικό ρόλο στις εξελίξεις, δίχως όμως να μπορεί να συγκροτηθεί ισχυρό επαναστατικό κόμμα με άμεσο στόχο την κατάληψη της εξουσίας.

Οι ιμπεριαλιστές, τρομοκρατημένοι από τον άμεσο κίνδυνο νίκης μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην καρδιά της Ευρώπης, εξαπέλυσαν μαζί με την σοσιαλδημοκρατία, τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία για τον

κίνδυνο επιβολής «κομμουνιστικής δικτατορίας» στην Πορτογαλία. Το σταλινικό ΚΚ Πορτογαλίας και ο ηγέτης του Αλβάρο Κουνιάλ χαρακτήριζαν «αριστερίστικες προβοκάτσιες» τις καταλήψεις και το κίνημα μέσα στον στρατό και επικεντρώθηκαν στην εκστρατεία τους για τις εκλογές του Απριλίου του 1975, όπου όμως ηττήθηκαν κατά κράτος από το ΣΚ του Μάριο Σοάρες. Η νέα κυβέρνηση οργάνωσε μεθοδικά την αστική αντεπίθεση ενάντια στο κίνημα και τον Νοέμβριο του 1975 έδιωξε από τον στρατό τον Οτέλο ντε Καρβάλιο, πρωταγωνιστή της εξέγερσης του Απριλίου και προσκείμενο στην επαναστατική αριστερά, και άλλους αριστερούς αξιωματικούς. Το SUV, με την στήριξη κομματιών της Άκρας Αριστεράς οργάνωσε ανταρσία σε πολλές μονάδες, την οποία σύντομα καταδίκασε το ΚΚ, παρότι αρχικά ταλαντεύονταν, και κάλεσε τον λαό να μείνει στα σπίτια του. Η κυβέρνηση καταδίωξε ανελέητα όλους τους αριστερούς αξιωματικούς και φαντάρους και τους πιο ριζοσπαστικούς αγωνιστές και άρχισε να ξηλώνει τις κατακτήσεις της επανάστασης.

Η Πορτογαλική Επανάσταση, με όλα τα επίκαιρα διδάγματά της και παρά τις ιδιαιτερότητές της, απέδειξε περίτρανα πως τα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα εκπληρώνονται μόνο μέσα από το προχώρημα της σοσιαλιστικής επανάστασης, επιβεβαιώνοντας την στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης.

Κυκλοφορεί για πρώτη φορά στα ελληνικά το βιβλίο του Λέον Τρότσκι «1905» Η επανάσταση που ηττήθηκε, ξεχάστηκε και γέννησε το σοσιαλισμό

■ Απόσπασμα από σημείωμα του Βασίλη Μορέλλα, μεταφραστή του βιβλίου από τα αγγλικά

–[...] «Χωρίς τη “γενική πρόβα” του 1905, η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917 θα ήταν αδύνατη.» Αρκετοί ξέρουν τη ρήση του Λένιν, αλλά πολλοί λίγοι έχουν μελετήσει την ιστορία του 1905. Εν μέρει, επειδή η νίκη επισκίασε την παλιά ήττα. Εν μέρει, επειδή η μελέτη του 1905 υπονομεύει θέσφατα της αριστερής -σταλινικής- παράδοσης. (Για παράδειγμα, δεν είναι πολύ διαδεδομένο ότι το πρώτο Σοβιέτ συστάθηκε βασικά από μενσεβίκους μαχητικούς συνδικαλιστές, ότι οι μπολσεβίκοι καταρχάς το κατέκριναν ως μηκομματικό και απολίτικο και ότι ο Λένιν επέκρινε τους συντρόφους του για την ανικανότητά τους να συνδεθούν με τις μάζες.) Όμως, η ήττα συχνά διδάσκει περισσότερα απ' τη νίκη. Το «1905», γραμμένο από τον θύνοντα νου του πρώτου Σοβιέτ, είναι βασικό βιβλίο για την κατανόηση όλων των ρωσικών επαναστάσεων και του επαναστατικού φαινομένου διαχρονικά.

Το βιβλίο συμπυκνώνει όχι μόνο αιθιαλή διδάγματα της επαναστατικής ήττας, επεξεργασμένα με ρητορική δεινότητα όσο και μαρξιστική ακρίβεια. Αλλά κυρίως την ζωντανή ουσία του 1905 και κάθε λαϊκής επανάστασης γενικότερα. Γραμμένο μεταξύ 1907-1909, αποτελείται ουσιαστικά από τρεις ενότητες. Οι πρώτες 270 σελίδες, αφού κατατοπίσουν για την ιστορική εξέλιξη και τη στατιστική της ρωσικής κοινωνίας και οικονομίας, περνάνε στην γλαφυρή απεικόνιση της επανάστασης. [...]

Αν και η επαναστατική πλημμύρα επανέφερε όλες τις τάξεις του κόμματος (Συν-

διάσκεψη Τάμερφος, Δ' και Ε' Συνέδριο), η οριστική άμπωτη απομάκρυνε τις ηγεσίες των φραξιών, μπολσεβίκων και μενσεβίκων, αλλά και τον Τρότσκι από αφόστερες. Ο Τρότσκι κατεδαφίζει τα επιχειρήματα μενσεβίκων θεωρητικών που μετάνιωσαν για τη συμμετοχή τους σε μια «επαναστατική τρέλα», επαναλάμβαναν ότι η ήττα είχε «επιβεβαιώσει» την ανωριμότητα των συνθηκών για μια σοσιαλιστική επανάσταση και αναζητούσαν ασφάλεια σε «νόμιμες» συμμαχίες με αστικά κόμματα. Διάφορα αποσπάσματα μοιάζουν να αντιστοιχούν σε σημερινές καταστάσεις. Αφού ουσιαστικά αφορούν τον επαναστατικό πεσιμισμό, την απουσία επαναστατικού οράματος, που οδηγεί, παντού και πάντα, ακόμα και από επαναστατική αφετηρία, τελικά στο ρεαλισμό του υπαρκτού, στην ενσωμάτωση στην αντεπανάσταση. «Καταρχάς, κανείς δεν μπορούσε να πει εκ των προτέρων αν η νίκη ήταν εφικτή ή όχι και, δεύτερον, ασχέτως αν η νίκη ήταν πιθανή ή όχι, αυτός ήταν ο μόνος δρόμος της επανάστασης, εκτός αν προτιμούσε από την απλή πιθανότητα της ήττας την άμεση αυτοκτονία»...

Τελικά, η μαχητικότητα του εργατικού κινήματος έστειλε οριστικά τους «δημοκράτες» αστούς στο πλευρό του στρατιωτικού νόμου. Η ηττοπάθεια και ο θεωρητικός σχολαστικισμός μετέτρεψαν οριστικά τους μενσεβίκους ηγέτες σε ουρά των αστών, απωθώντας τους προς τα δεξιά – όπως οι ίδιοι απωθούσαν όλο και περισσότερο την ίδια τη βάση τους. Αντίθετα, οι μπολσεβίκοι έγιναν οι ορμισμέ-

νοι εχθροί των αστών «δημοκρατών» και του καπιταλιστικού κόμματος, με προοπτική μια «δημοκρατική δικτατορία εργατών και αγροτών». Οι αγιάτρευτες αδυναμίες των αγροτών και η πολιτική επικυριαρχία των εργατών το 1905, έκανε τον Τρότσκι να συλλάβει από τότε το αναπόφευκτο της Διαρκούς Επανάστασης. Μιας διαδικασίας επαναστατικής ηγεμονίας των εργατών μέσα στη λαϊκή συμμαχία, για να σαρωθούν όχι μόνο ο τσαρισμός και οι αστοί πολιτικοί, μα και όλες οι καπιταλιστικές σχέσεις, προχωρώντας άμεσα στη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Άλλωστε, το ίδιο το 1905 είχε αρχίσει ως ήπια δημοκρατική διαδήλωση, ζητώντας στοιχειώδη δικαιώματα. Για να εξελιχθεί, στο πλαίσιο ενός ασύμβατου συστήματος, σε αγώνα υπέρ πάντων και για όλα. Όπως συχνά συμβαίνει σήμερα, στις χώρες που καταδυναστεύουν οι στρατιωτικο-οικονομικές ελίτ και ο ιμπεριαλισμός. Όπως οι χώρες της Αραβικής Άνοιξης κι ίσως στο μέλλον κάποιες ευρωπαϊκές.

Οι τελευταίες 120 σελίδες, το πιο λαογραφικό και λογοτεχνικό τμήμα, μέσα από την αφήγηση της δικής των αντιπροσώπων του Σοβιέτ, της εξορίας και της απόδρασης του Τρότσκι, αποδίδουν πιο ανάγλυφα την εποχή και τη χώρα. Την σκληρότητα και τον πρωτογονισμό του κατασταλτικού μηχανισμού, που εξακολουθούσε να φοβάται τα θύματά του. Την καθυστέρηση της ρωσικής υπαίθρου που μόλις αγγίζονταν από το ιδεολογικό και πολιτικό πανόραμα των πόλεων. Την φαινομενικά υπεράνθρωπη επιμονή και υπομονή των επαναστατών, που όμως έπαιρναν κουράγιο από

εκατομμύρια συμπαραστατών.

Η άγρια καταστολή και η πολλαπλή «εθνική κρίση», οικονομική και υγειονομική, που φορτώνεται ανεξάρτητα στους φτωχούς, δεν είναι χαρακτηριστικά μόνο της σύγχρονης Ελλάδας. Μαζί με τον θεσμικό ρατσισμό, την ακροδεξιά τρομοκρατία, τα εγκλήματα μίσους, τον οργανωμένο φασισμό, γίνεται φανερό σε όλο και περισσότερους ότι αποτελούν τις σταθερές του σύγχρονου καπιταλισμού για το ορατό μέλλον. Σταθερές που χαρακτηρίζουν για δεκαετίες την Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική, τώρα εγκαθίστανται και στην «αναπτυσσόμενη» Δύση. Σαν ο άλλωτε « τρίτος κόσμος», που δεν υπερασπιστήκαμε όπως έπρεπε, να γίνεται πια το μέλλον όλης της ανθρωπότητας. Σαν το ρολόι της ιστορίας να μετρά πλέον αντίστροφα. Οι εξεγέρσεις, που όταν αγκαλιάσουν ολόκληρη μια χώρα και συστήσουν όργανα και ριζικά αιτήματα γίνονται επαναστάσεις, είναι αναπόφευκτες. Οι καταβλητικές ήττες πριν τη νίκη, επίσης. Αν η μελέτη των επαναστάσεων που ηγούνται οι εργαζόμενοι είναι άκρως ενδιαφέροντα για τους θαυμαστές του κοινωνικού γίνεσθαι, για όσους φιλοδοξούν να παρέμβουν σε αυτό είναι υποχρεωτική. Το 1905 είναι μια παραμελημένη, αλλά πολύ βαθιά ρίζα τους. Το «1905» η καλύτερη περιγραφή του.

Το κλασικό έργο του Λέοντα Τρότσκι «1905» κυκλοφορεί για πρώτη φορά στα ελληνικά από τις εκδόσεις «ΕΝΕΚΕΝ», ενώ υπάρχει διαθέσιμο και στα γραφεία των Εκδόσεων «Εργατική Πάλη», Αγίου Κωνσταντίνου 57, τηλ: 210-5247 227.

Για τα 150 χρόνια από την Κομμούνα του Παρισιού

(μέρος Β')

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Στις 4 Σεπτέμβρη, μετά από μεγάλες διαδηλώσεις στο Παρίσι, ανακηρύσσεται η Δημοκρατία και σχηματίζεται προσωρινή κυβέρνηση. Στο Παρίσι, το εργατικό και επαναστατικό κίνημα, έσπευσε να εκμεταλλευτεί την νέα κατάσταση. Στις 7 Σεπτεμβρίου, σε μία συνεδρίαση 500 εργατικών αντιπροσώπων συγκροτήθηκε η Κεντρική Επιτροπή των Είκοσι Διαμερισμάτων (εφεξής Κ.Ε.Ε.Δ.), μετά από κάλεσμα και με την συμμετοχή της Α' Διεθνούς και των μπλανκιστών. Η Κ.Ε.Ε.Δ. θα κυκλοφορήσει, μία εβδομάδα αργότερα, την πρώτη «κόκκινη αφίσα», που απαιτούσε μεταφορά των εξουσιών της αστυνομίας σε εκλεγμένες επιτροπές και στην Εθνοφρουρά, κατάργηση όλων «των νόμων ενάντια στο δικαίωμα της γραπτής ή προφορικής έκφρασης, του συνέρχεσθαι, της ίδρυσης σωματείων», επιβολή δελτίου σε βασικά προϊόντα, παροχή στέγασης σε όλους τους κατοίκους, εκλογή όλων των αρχηγών της Εθνοφρουράς και προκήρυξη μαζικής επιστράτευσης για συνέχιση του πολέμου.

Οι ανωτέρω εξελίξεις συνοδεύτηκαν από φευγαλέες ανατρεπτικές κινήσεις σε άλλες μεγάλες πόλεις. Στην Λυών, η Δημοκρατία ανακηρύχθηκε ταυτόχρονα με την πρωτεύουσα, στις 28 δε του Σεπτέμβρη κατέφθασε ο Μπακούνιν, ανακήρυξε από το Δημαρχείο την αναρχική επανάσταση, για να εκδιωχτεί, όμως, σχεδόν αμέσως. Στην εργατούπολη Λε Κρεζό, ένας εργάτης αναδείχθηκε για λίγο δήμαρχος. Στην Μασσαλία σχηματίστηκε κυβέρνηση, με πρόγραμμα αντικληρικαλικό και φορολόγησης των πλουσίων, που στηρίχθηκε από το τοπικό τμήμα της Α' Διεθνούς. Παρόμοιες κινήσεις υπήρξαν στην Τουλούζη, στην Γκρενόμπλ και στο Σαντ-Ετιέν.

Η πολιορκία παροξύνει τις αντιθέσεις

Στις 18 Σεπτέμβρη άρχισε η πολιορκία του Παρισιού από τους Πρώσους, η οποία διήρκεσε έως τις 27 Ιανουαρίου του 1871. Κατά την διάρκεια της, η πόλη προσέγγισε τα όρια του λιμού. Τα εργατικά και μικροαστικά στρώματα τρέφονταν με γάτες και ποντίκια. Πολύ μεγάλη ήταν και η έλλειψη καυσίμων (ξύλεια, κάρβουνο, φωταέριο, πετρέλαιο), που καταδίκασε τον πληθυσμό στο ψύχος και στο σκοτάδι. Η κυβέρνηση αρνούσανταν εμμονικά να επιβάλλει έκτακτα διατροφικά μέτρα. Όταν επιβλήθηκε, εν τέλει, στα τέλη Ιανουαρίου, δελτίο στην διανομή ψωμιού, περιγράφηκε από την κυ-

βέρνηση ως «καταπάτηση των οικονομικών αρχών και προσχώρηση σε ένα είδος σοσιαλισμού». Επιπλέον, από τις 5 Ιανουαρίου η πόλη τέθηκε υπό βομβαρδισμό του πρωσικού πυροβολικού.

Στις 6 Ιανουαρίου, κυκλοφόρησε μία ακόμα «κόκκινη αφίσα» από την Κ.Ε.Ε.Δ. που διακήρυξε ότι «υπάρχει ακόμα καιρός, ότι αποφασιστικά μέτρα θα επιτρέψουν στους εργαζόμενους να ζήσουν» και είχε ως κύρια καταληκτικά συνθήματα τα: «Γενική Επίταξη, Δωρεάν Δελτία Διατροφής, Γενική Επίθεση, Χώρο στον λαό, Χώρο στην Κομμούνα.» Λίγο αργότερα, στις 22 Ιανουαρίου, έγινε μία αποτυχημένη προσπάθεια για ανακήρυξη της Κομμούνας, μέσω ένοπλης διαδήλωσης οργανωμένης από τον Μπλανκί και τους υποστηρικτές του.

Χωρίς ελπίδα ανατροπής των στρατιωτικών συσχετισμών, η προσωρινή κυβέρνηση υπέγραψε μία εικοσαήμερη ανακωχή, σε ισχύ από τις 28 Ιανουαρίου, με εξευτελιστικούς όρους, με σκοπό την διεξαγωγή εθνικών βουλευτικών εκλογών μέσα σε οκτώ μέρες για την ανάδειξη εθνικής αντιπροσωπείας και νέας κυβέρνησης που θα διαπραγματευόταν τους όρους ειρήνης. Πράγματι, στις 8 Φεβρουαρίου διεξήχθησαν οι εκλογές για την νέα Εθνοσυνέλευση. Η Κ.Ε.Ε.Δ. και η Διεθνής, παρουσίασαν λίστα υποψηφίων, που απέσπασε 50 χιλιάδες ψήφους στο Παρίσι. Παρά τα μέτρια αυτά αποτελέσματα, οι 37 από τους 44 βουλευτές του Παρισιού ήταν ρεπουμπλικάνοι και υπέρ του πολέμου. Παρομοίως ψήφισαν και οι υπόλοιπες μεγάλες πόλεις. Το εκλεχθέν, όμως, κοινοβούλιο ήταν λόγω της ψήφου της επαρχίας, υπέρ της ειρήνης, μοναρχικό και συντηρητικό.

Η κυβέρνηση των Βερσαλλιών εξωθεί στην εξέγερση

Επικεφαλής της νέας κυβέρνησης τέθηκε, στις 17 Φεβρουαρίου, ο Θιέρσο. Η κυβέρνηση επιχείρησε συνειδητά να προβοκάρει την εξέγερση στο Παρίσι. Ο ίδιος, εξάλλου, ο Μπίσμαρκ είχε προτείνει στην προηγούμενη κυβέρνηση να προκαλέσει «την εξέγερση όσο ακόμα έχει στρατό να την καταστείλει». Πρώτον, έλαβε μέτρα, που εξαργίωσαν την συντριπτική πλειοψηφία. Απελευθέρωσε τις πωλήσεις στα ενεχυροδανειστήρια. Επέτρεψε στους ιδιοκτήτες κατοικιών να απαιτήσουν άμεσα όλα τα χρωστούμενα ενοίκια και σταμάτησε την πληρωμή της Εθνοφρουράς. Διέταξε την πληρωμή των καθυστερούμενων λογαριασμών. Το αποτέλεσμα ήταν η οικονομική συντριβή των μικροαστών και προφανώς

των εργαζομένων.

Δεύτερον, η κυβέρνηση εγκαταστάθηκε στις Βερσαλλίες, ανακαλώντας τις χειρότερες μνήμες, πολώνοντας τον πληθυσμό και προετοιμαζόμενη για στρατιωτικές επιχειρήσεις στο Παρίσι. Μετά την άρση της πολιορκίας, ακολούθησε μία μαζική φυγή αστικών στρωμάτων από το Παρίσι, περί τους 110 με 140 χιλιάδες, με αποτέλεσμα τα πιο έμπιστα για την κυβέρνηση τμήματα της Εθνοφρουράς να αποδεκατιστούν. Την ακολούθησαν, μετά από διαταγή, πολλοί δημοσίοι υπάλληλοι.

Τρίτον, ξεκίνησε συνεχείς αντιπαραθέσεις με την Εθνοφρουρά, για την ηγεσία της, την πληρωμή της και μεταξύ άλλων για τον βαρύ οπλισμό και το πυροβολικό, το οποίο επιχείρησε να υφαρπάξει τα ξημερώματα της 18 Μάρτη. Η απόπειρα αυτή έθεσε την εθνοφρουρά και τα λαϊκά στρώματα σε κατάσταση πάνδημου ξεσηκωμού, πολλές στρατιωτικές μονάδες που η κυβέρνηση κινητοποίησε την ημέρα εκείνη συμφιλιώθηκαν με τον λαό, «θυμίζοντας» τις αντίστοιχες σκηνές από την Φεβρουαριανή επανάσταση του 1917 στην Ρωσία. Η κυβέρνηση εγκατέλειψε την πόλη, αφού κατάφερε να απαγάγει τον ίδιο τον Μπλανκί, στην συνέχεια το Δημαρχείο κατελήφθη από την Κεντρική Επιτροπή της Εθνοφρουράς και κατά αυτόν τον τρόπο, ήρθε στην ζωή «η σφίγγα αυτή που υποβάλλει σε τόσο σκληρή δοκιμασία το αστικό μυαλό», κατά την έκφραση του Μαρξ.

Οι εξελίξεις στο Παρίσι συνοδεύτηκαν από επαναστατικές κινήσεις και σε άλλες πόλεις. Στις 22-24 Μάρτη, η σύντομη Κομμούνα της Λυών. Στις 25 Μάρτη, εργατική εξέγερση στο Σαντ-Ετιέν και στην Τουλούζη. Στις 24 Μάρτη, στην Ναρμπόν, ο στρατός συναδελφώθηκε με το πλήθος, ανακηρύχθηκε η Κομμούνα, που άντεξε μία εβδομάδα, και εν τέλει κατεστάλη από στρατεύματα Αλγερινών ιθαγενών. Στην Λε Κρεζό, η Κομμούνα ανακηρύχθηκε στις 26-27 Μάρτη, από έναν μεταλλουργό δήμαρχο. Στην Μασσαλία, στις 23 Μάρτη, η πόλη προσχώρησε «στην κυβέρνηση του Παρισιού», ο στρατός εισέβαλλε στις 4 Απρίλη και η πόλη τέθηκε υπό στρατιωτικό νόμο μέχρι το 1876. Έχουν καταγραφεί εξεγερτικές ή επαναστατικές, έστω και πολύ σύντομες, ενέργειες σε ένα σύνολο 33 πόλεων. Πουθενά όμως δεν θα λάβουν τις διαστάσεις της παρισινής επανάστασης.

Οι εκλογές και ο χαρακτήρας της Κομμούνας

Η Κεντρική Επιτροπή της Εθνοφρουράς σχημάτισε μία προσωρινή άτυπη κυβέρνηση και αποφάσισε να διεξάγει εκλογές στις 26 Μαρτίου. Τυπικά, επρόκειτο για εκλογές που θα εξέλεγαν το νέο δημοτικό συμβούλιο του Παρισιού, κατόπιν γενικής μυστικής αντρικής ψηφοφορίας. Οι κύριες δυνάμεις ήταν οι υποψήφιοι της Κ.Ε.Ε.Δ., της Α' Διεθνούς, και των μπλανκιστών. Οι υποστηρικτές της νέας Εθνοσυνέλευσης και της κυβέρνησης των Βερσαλλιών και η αστική τάξη απείχαν. Ψήφισαν 229.167 άνδρες ψηφοφόροι, από τους 484.569 εγγεγραμμένους, διαμορφώνοντας το ποσοστό συμμετοχής στο 48%. Οι εργατικές και λαϊκές γειτονίες είχαν ποσοστά συμμετοχής 70 και 80%.

Από τους 79 εν τέλει εκλεγμένους στην Κομμούνα, η Κ.Ε.Ε.Δ. εξέλεξε 50 συμβούλους, εκ των οποίων ο Μπλανκί και 9 οπαδοί του, και 15 εκλεγμένοι ήταν αστοί δημοκράτες και ρεπουμπλικάνοι. Υπήρχαν συνολικά 42 (αρχικά 32 και μετά τις συμπληρωματικές εκλογές αυξήθηκαν) μέλη της Α' Διεθνούς, 17 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής της Εθνοφρουράς. Όσον αφορά την κοινωνική σύνθεση, μετά και τις συμπληρωματικές εκλογές, εντοπίζουμε 33 εργάτες από βιοτεχνίες και εργαστήρια, 14 υπάλληλους, 5 εργοδότες, μία δωδεκάδα δημοσιογράφων και μία δωδεκάδα δασκάλων, δικηγόρων, γιατρών, καλλιτεχνών.

Η Κομμούνα, τυπικά δημοτικό συμβούλιο του Παρισιού, αναδείχθηκε σε ένα αντίπαλο δέος της κυβέρνησης των Βερσαλλιών, μία παράλληλη και αντίπαλη κυβέρνηση. Παρά την πολιτική σύγχυση και ανωριμότητα, την μετριοπάθεια έως και δειλία ορισμένων εκλεγμένων μελών της Κομμούνας, η τελευταία ήταν η έκφραση της επαναστατικής κίνησης των εργατικών και λαϊκών μαζών και της φλογερής τους επιθυμίας να επιβάλλουν την θέληση τους, να θέσουν σε προτεραιότητα τα δικά τους συμφέροντα, να καταργήσουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση και να οικοδομήσουν μία διαφορετικού τύπου πολιτεία, ακόμα και οικονομία. Ο ένοπλος χαρακτήρας της και η κυριαρχία της στην πρωτεύουσα δικαιώνουν τον χαρακτηρισμό της από τον Μαρξ ως πρώτης «εργατικής κυβέρνησης».

Η ματωμένη εβδομάδα και το τέλος της Κομμούνας

Η ζωή της Κομμούνας δεν έμελλε να κρατήσει πάνω από τρεις μήνες. Στις 22 Μαΐου ξεκίνησε η εισβολή των στρατευμάτων της Βερσαλλιών στο Παρίσι, και οι μάχες κράτησαν έως τις 28 Μάη. Αποκατέστηκε ματωμένη εβδομάδα, λόγω της ανείπωτης θηριωδίας των στρατευμάτων των Βερσαλλιών εναντίων των κομμουνάρων.

Η κυβέρνηση των Βερσαλλιών ανακοίνωσε ότι 17 χιλιάδες κομμουνάροι εκτελέστηκαν κατά την κατάληψη της πόλης, ενώ ο κομμουνάρος και ιστορικός της Κομμούνας Λισαγκαρέι, πολύ πιο κοντά στην αλήθεια, γράφει για 30 με 35 χιλιάδες. Τα στρατεύματα των Βερσαλλιών δεν έπαιρναν αιχμαλώτους αλλά εκτελούσαν επί τόπου όλους τους πολεμιστές, όποιον βρισκόταν κοντά στα οδοφράγματα, και όποιον έμοιαζε εργάτης.

Ακόμα, πάνω από 50 χιλιάδες συνελήφθησαν μετά τις μάχες, 45 χιλιάδες δικάστηκαν, και περίπου 13 χιλιάδες καταδικάστηκαν. Εξ αυτών, περίπου 30 εκτελέστηκαν, 250 καταδικάστηκαν σε ισόβια καταναγκαστικά έργα, 4,5 χιλιάδες σε εξορία, πολλές στην Νέα Καληδονία, και οι υπόλοιποι καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης. Τα δικαστικά αρχεία των συλληφθέντων και των καταδικασθέντων διατρανώνουν αυτό που γνώριζαν όλοι οι σύγχρονοι των γεγονότων, αλλά αμφισβητείται σήμερα από διάφορες πλευρές. Πρόκειται για τον πρωταγωνιστικό ρόλο των εργαζομένων: η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των συλληφθέντων ήταν μεροκαματιάρηδες, οικοδόμοι, εργάτες βιοτεχνιών και βιομηχανιών. Αυτοί αποτελούσαν την καρδιά και την κινητήρια δύναμη της επανάστασης.

107 - Paris sous la Commune 1871 - Proclamation de la Commune sur la Place de l'Hôtel-de-Ville, 25